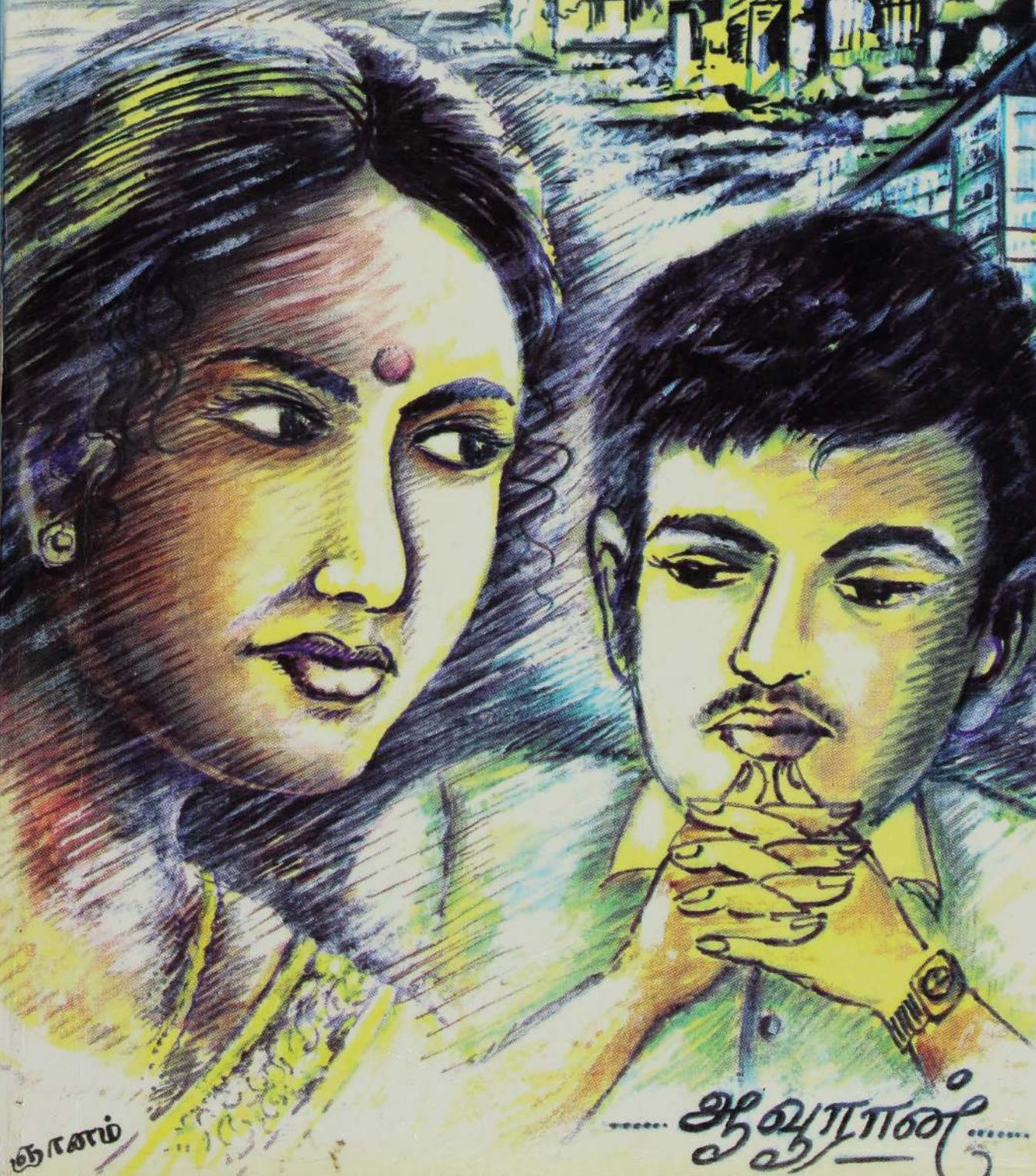

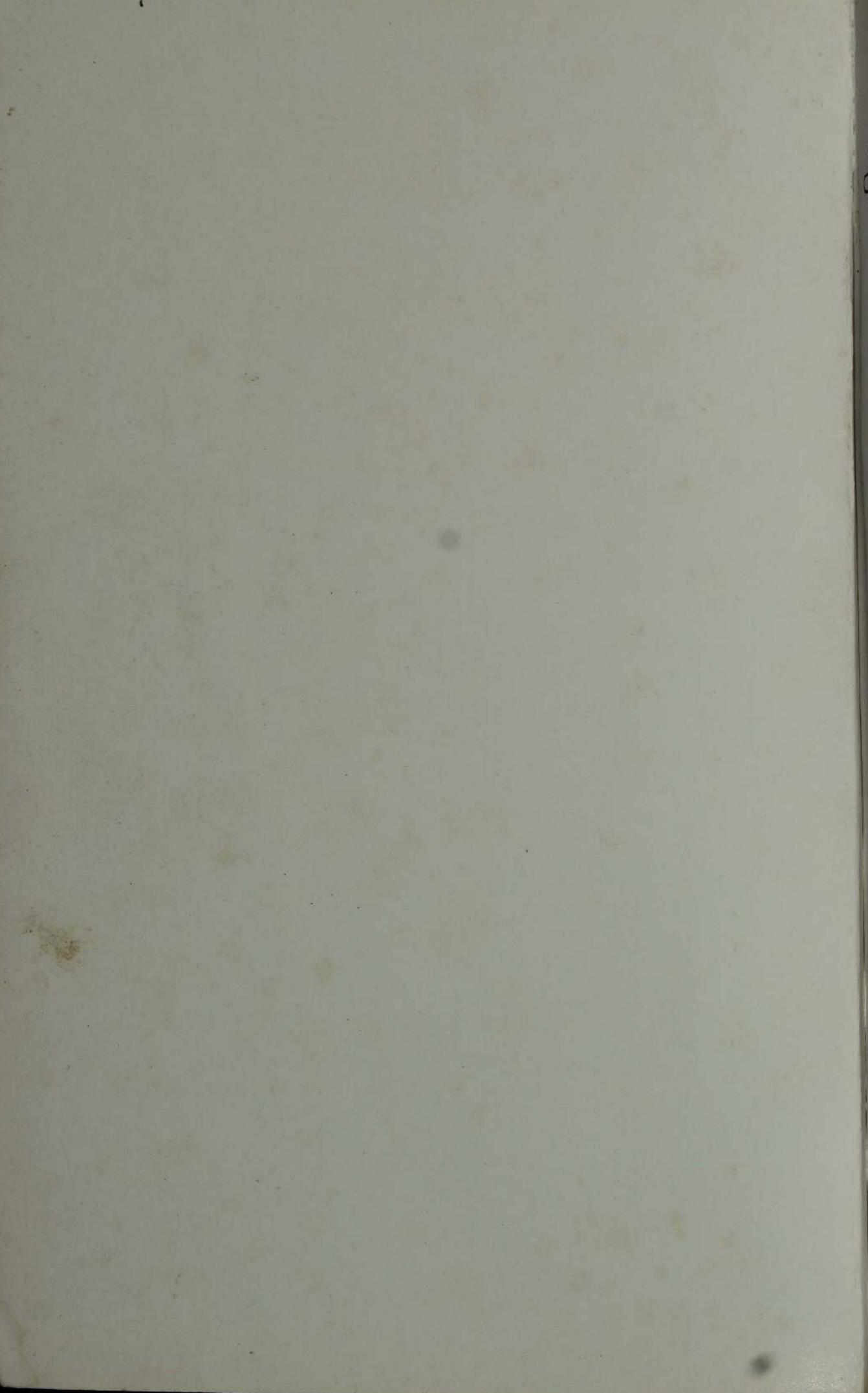
ஆத்மாவை

வினாவியல்வர்தன்...

குரும்

அவூபார்ட்

தூண்டில்

ஆத்மாவைத் தொலைத்தவர்கள்

(சிறுகதைகள்)

அவையின் பாதாக வெள்ளும் நீண்ட நாட்கள்

நீண்ட நாட்களில் நீண்ட நாட்களில்

அழைஞ்

ATLAS

அவஸ்திரேலியா தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கம்
Australian Tamil Literary and Arts Society
P.o. Box 620
Preston - Vic 3072
Australia

நாட்டுக்கலை மூலம்

(குறைநாட்டுத் தாங்கள்)

Aathmavai Tholaithavarkal Collection of Short Stories

ஆத்மாவைத் தொகைத்தவர்கள்
(சிறுகதைகள்)

நூலாசிரியர் :-

ஆஹான்

முதற்பதிப்பு :-

ஏப்ரல் 2008

நால் வடிவமைப்பு, அச்சப்பதிவு :-

ஐஞி ஆர்ட்ஸ் (பிறைவேட்) லிமிடெட்

48B, புனிமண்டல் வீதி, கொழும்பு-13.

தொ.பே : 011 2330195.

அவுஸ்திரேலிய தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கம் (இணை)
Australian Tamil Literary and Arts Society (Inc.)
P.o Box 620, Preston, Vic 3072,
Australia.
E-mail : atlas2001@live.com
Web : http://writers.thamil.net

விலை : 200/-

முன்னுரையிலிருந்து

மழுத்து இலக்கிய வரலாறு பற்றி ஆய்வுசெய்யும் ஓர் ஆய்வாளன் புலம் பெயர் இலக்கியத்தையும் இணைத்தே ஆய்வு செய்ய வேண்டிய ஒரு நிலையை புலம் பெயர் எழுத்தாளர்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றார்கள். அதுவும் சமீபகாலங்களாக புலம்பெயர் நாடுகளில் இலக்கிய நிகழ்வுகள் மிக அதிக அளவில் நடைபெற்று வருகின்றன. நாடு விட்டு நாடு சென்றாலும் மனித மனங்கள் இன்னமும் ஆணிவேரை அறுத்துக் கொள்ள முடியாமல் மண்ணின் வாசனையை அசைபோட்டு வாழும் நிலையை இந்த புலம் பெயர் இலக்கியங்கள் அழகாக அடையாளம் காட்டுகின்றன.

போர் சுகுமாலை விட்டு வெடிச் சத் தங் களுக்கும் குண்டு வெடிப்புக்களுக்கும் முகம் கொடுக்கும் வாழ்க்கையை விட்டு புலம் பெயர்ந்து வேறு நாடுகளுக்கு போனவர்களால் அங்கும் நிம்மதியாய் வாழ முடிவதில் வை. பிற நாட்டுக் கலாசாரங்களின் நடுவே வாழ ந்துகொண்டிருக்கின்ற போதும் தமது கலாசார பழக்க வழக்கங்களிலிருந்து தம்மை மாற்றிக் கொள்ள முடியாதவர்களாகவே நேற்றைய தலைமுறையினர் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றனர். அதேசமயம் அந்நிய கலாசாரப் பழக்கவழக்கங்களிலிருந்து தமது குழந்தைகளை மீட்டெடுப்பது பற்றிய கவலையும் அவர்களுக்கு நிறையவே இருக்கிறது. இவர்களின் பலதரப்பட்ட உணர்வுகளை மன உளைச்சல்களை புலம் பெயர் இலக்கியங்கள் மூலம் நாழும் உணர்கின்றோம்.

தற் போது தோற்றம் பெற்றிருக்கும் இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து எழுதிவரும் ஆழுரானும் ஒருவர். இவர் எனது கிராமத்தை சேர்ந்தவர் என்ற வகையில் இவரது இளமைக்காலத்திலேயே இவருக்குள் இருந்த இலக்கிய ஆர்வம் பற்றி நான் அறிவேன். என்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் எமது கிராமத்திலுள்ள இளைஞர்கள் ஒன்று சேர்ந்து “பரந்தன் இலக்கிய வட்டம்” என்ற அமைப்பை ஆரம்பித்து பெளர்ன்று நாளில் கலை நிகழ்வுகளையும் இலக்கியக் கருத்தரங்குகளையும் நடத்தி நாலகம் ஆரம்பித்து வாசிப்புப் பழக்கத்தை ஏற்படுத்தி இலக்கிய விழிப்பிற்காக பாடுபட்டனர். அன்றைக்கு

அவர்களில் ஒருவராக நின்று ஆழானும் செயற்பட்டிருந்தார். அன்றைய நாளில் இவருக்குள்ளிருந்த இலக்கிய ஆர்வமும் தேடலும்தான் பின்னாளில் இவரை ஓர் எழுத்தாளராக வளர்த்தெடுத்திருக்கின்றது. கால நகர்வில் கிராமத்தை விட்டு அவஸ்திரேலியாவுக்கு இவர் போன பின்பும் இலக்கிய முயற்சியை கைவிட்டு விடவில்லை. பல பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளில் இவரது கதைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. இதுவரை தான் எழுதியவற்றுள் பதினெண்து கதைகளைச் சேர்த்து “ஆத்மாவை தொலைத்தவர்கள்” என்னும் தொகுதியாக இப்போது வெளியிடுகின்றார். 1989ஆம் ஆண்டிலிருந்து 2006ஆம் ஆண்டுவரை எழுதப்பட்ட கதைகள் இதில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

முதலாவது கதையிலிருந்து பார்த்தால் கால வளர்ச்சியுடன் இவரது எழுத்து வன்மையும் சேர்ந்தே வளர்ச்சியடைந்திருப்பதை கவனிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. ஆரம்ப நாட்களில் எழுதப்பட்ட “அவளுக்கு அளந்தது” கதை சில போதாமைகளுடன் தென்பட்டாலும் கடைசிக்கதையான “புதையல்” இவரது ஆழமான சிந்தனையில் அனுபவ விரிப்பாக நவீன உத்தியுடன் பண்பட்டு நிற்கின்றது. இது 17 வருடால் இடைவெளியில் இவருக்குள்ள படிப்படியான அனுபவ வளர்ச்சியையே காட்டுகின்றது.

விரும்பியோ விரும்பாமலோ வெளிநாடுகளில் தமது பிள்ளைகளுடன் தங்கி வாழும் முதியவர்களின் பல்வேறு பிரச்சினைகள் பல கதைகளில் பேசப்பட்டிருக்கின்றன. அந்நிய மண்ணின் வாழ்வுடன் ஒட்டாத இவர்கள் நிலையும் சொந்த ஊர் பற்றிய ஏக்கத்துடனான தவிப்பும் எமக்குள் அனுதாபத்தை ஏற்படுத்துவதை தவிர்க்க முடியவில்லை.

இவரது எழுத்து நடை இயல்பானது. தான் சொல்ல விரும்புவதை சொல்வதற்கு எளிமையான வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றார். இவரது எழுத்து நடை பல இடங்களில் வசீகரிக்கச் செய்கின்றது. “உதாரணமாக ‘கனவு மெய்ப்படலாச்சு’ கதையில்” வானத்தில் சின்னஞ்சிறிய நட்சத்திரங்கள் வெரக் கற்களில் ஒளி பட்டு தெறிப்படைவது போன்ற பிரமை. இளந்தாரகைகளின் நகைக் கீற்றை வெட்டிப் போட்டது போன்ற பிறை நிலா.

நிலாவை அண்ணாந்து பார்க்கின்றேன். நினைவுகள் நிலாப்பொழுது போல என்னைவிட்டுப் போகின்றன.

வானும் நிலவும் நட்சத்திரமும் எத் தேசத்திற்கும் பொதுவானவை தான். ஊர் விட்டு வெகு தூரம் போய் வாழ்ந்தாலும் அவற்றைப் பார்க்கும் போது ஊர் நினைவு மனதை வருடுவதைத் தவிர்க்க

முடியாதிருக்கின்றது. அந்த உணர்வு மேற்படி வரிகளில் இதமாக வெளிப்பட்டிருக்கின்றது.

அனேகமான கதைகள் சொந்த மண் பற்றிய நேசிப்பைச் சித்திரிப்பவைகளாகவே இருக்கின்றன. போரின் தாக்கம் மனங்களில் ஏற்படுத்திய காயங்களை இவைகளில் தரிசிக்க முடிகிறது.

“இந்தக் கோடுகள் ஒரு நாள்” இலங்கையில் தமிழ் முஸ்லிம் ஒற்றுமையை உணர்த்தும் கதை. மதம் வேறாயினும் மனங்களினால் நட்புணர்வோடு இணைந்த மனிதர்களைப் பற்றிய கதை. சம காலத்தில் குறிப்பிடத்தக்க செய்தி சொல்லும் கதை.

வெளிநாட்டுக் கலாசாரங்கள் பழக்க வழக்கங்கள் எமது அடுத்த தலைமுறையை எங்கேயோ இட்டுச் செல்கின்றன என்பதற்கு நடுவே அந்தக் குழந்தைகள் தமது சொந்த மண்ணின் மீதும் தமிழ் மொழி மீதும் வைக்கவேண்டிய நேசத்தை “பிஞ்ச மனக் கனவு” மூலம் சொல்கின்றார்.

பதினெண்து வயதுச் சிறுவனால் இப்படிச் சிந்திக்க முடியுமோ இல்லையோ வாசிக்கும் போது ஒரு சுகமான அனுபவத்தை தருகின்றது.

“குரோதம்” மனித நேயத்தை வெளிப்படுத்தும் நல்லதொரு சிறுகதை. இன மத மொழி தாண்டிய மனிதாபிமானத்தை இதில் தரிசிக்க முடிகின்றது. எல்லா நாட்டிலும் வாழும் அனைத்து மனித மனங்களுக்கும் பொதுவானவை இந்த இன விரோதமும் அதன் விளைவும் என்ற வகையில் இச் சிறுகதை கண்டியாக உணர்ப் படுகின்றது.

“திரிசங்கு வாதம்” இன் றளவும் உறவுகளை உயிரோடு பறிகொடுத்துவிட்டு ஏக்கத்தோடும் தாளாத துயரத்தோடும் காத்திருக்கும் தமிழ் இனத்தின் ஒரு வெட்டு முகம். வாசுகி மனதை நெகிழி வைக்கும் ஒரு பெண். ராகவன் வந்துவிட வேண்டும் என்ற நினைப்பை எமக்குள்ளூம் ஏற்படுத்தும் இயல்பான கதை.

“எமக் கென் நோரு பிள்ளை” சுனாமிப் பேரவையினால் அநாதையாக்கப்பட்ட குழந்தையை தத்தெடுக்க விரும்பும் ஒரு மனிதன் பற்றிய கதை. மறுக்கும் மனைவியை எதிர்த்தும் அந்த மனிதாபிமான சேவையைச் செய்ய உறுதியாய் இருக்கும் “அவன்” நல்லதொரு பாத்திர வார்ப்பு.

வாழ்வைத்தேடி மிக இயல்பாகச் சொல்லப்பட்ட கதை. அந்நியநாட்டில் வசதிதேடிச் சென்றவர்களின் இன்னொரு பக்கம் அதன் யதார்த்தத் தன்மையோடு காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. ஆடம்பர வாழ்வு மட்டுமே என்ற நினைப்புக்கும் அப்பால் துன் பத் தோடும் குழுறல் களோடும் அந்நியநாடுகளில் வாழும் மனிதர்களின் மனங்கள் வரி வரியாய் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

“புதையல்” வித்தியாசமான நடையில் சொல்லப்பட்ட ஒருகுறியீட்டுக் கதை. வீதியோரத்துக் கல் மூலம் ஒரு செய்தி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. தனது கிராமத்து தெருவையும் சக மனிதர்களையும் அசை போட்டிருக்கின்றார் ஆவூரான். இத் தொகுதியில் உள்ள கதைகள் பல பிரச்சினைகளை அடையாளப் படுத்தியிருக்கின்றன. தான் உணர்ந்த அநுபவத்தை இலக்கியமாக்கி தந்திருக்கும் ஆவூரானின் கதைகளில் குறிப்பிட வேண்டிய ஒரு விடயம் இச் சிறுகதைகளில் உலாவரும் சில பாத்திரங்களின் சிந்தனைகள், செய்யும் செயல்கள், எடுக்கும் முடிவுகள் யதார்த்தத்தில் சாத்தியமோ இல்லையோ வாசிப்பவரை யோசிக்க வைக்கின்றது.

புதிதாய்த் தோற்றம் பெற்றிருக்கின்ற இளம் எழுத்தாளர்களுக்குள் சமூக நலன் பற்றிய அக்கறையோடும் சொந்தமண் பற்றிய நேசிப்போடும் எழுதுகின்ற ஒரு படைப்பாளியாக தன்னை இனம் காட்டியிருக்கின்ற இவர், தொடர்ந்து வரும் காலத்தில் புலம் பெயர் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உரமட்டும் வகையில் சிறந்த படைப்புக்களைத் தரமுடியும் என்ற நம்பிக்கையை இந்த “ஆத்மாவைத் தொலைத்தவர்கள்” நமக்கு ஏற்படுத்துகின்றது என்பது உண்மையே.

- தாமரைச் சௌல்வி

என்னுரையிலிருந்து

எழுத்து இலக்கிய உலகில் கால் பதித்து வாசகர் மனங்களில் வேரும் விழுதுமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சிறுகதைப் படைப்பாளிகளின் நடுவில்,

இலக்கிய உலகில் கால் பதிக்க வேண்டும் என்றோ, ஓர் எழுத்தாளனாக வரவேண்டும் என்றோ நான் எழுத்துலகில் பிரவேசிக்கவில்லை.

சுமாரான கையெழுத்தின்மையால் பல சிறுகதைகள் அச்சுக்குதிரை ஏற்றாமல் அழிந்து போனதை என்னால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

1986ம் ஆண்டு வீரகேசரியில் சினிமாப் பகுதிக்கு சிறு சிறு ஆக்கங்களை எழுதி மோனா (மொறாயஸ்) அவர்களுக்கு அனுப்பி வைத்தேன். அவருடைய அந்தத் தொடர்பின் மூலம் “அவளுக்கு அளந்தது” சிறுகதையை அண்ணாவின் மகள் தவறஞ்சனியின் கையெழுத்துடன் மொறாயஸ் அவர்களுக்கு அனுப்பிய போது ஞாயிறு வீரகேசரி வார வெளியீட்டில் பிரசரமாக்கி என்னை இலக்கிய உலகில் பதியம் செய்தார்கள் ஞாயிறு வெளியீட்டாளர்களான மொறாயஸ் அவர்களும், வி. தேவராஜ் அவர்களும்.

தினக்குரல் பத்திரிகையின் நிர்வாக உறுப்பினர்களும் அன்றைய ஞாயிறு வார வெளியீட்டு ஆசிரியை தேவகெளரி அவர்களும் எனது சிறுகதைகளுக்குப் புதிய பதியம் போடக் களம் அமைத்துத் தந்தார்கள்.

அத்துடன் இன்றைய ஞாயிறு வார வெளியீட்டு ஆசிரியர் பாரதி அவர்கள் சிறுகதை, நேர்காணல், விமர்சனம், பத்தி எழுத்து என சகல துறைகளிலும் எழுதும்படி ஆக்கமும் ஊக்கமும் தருவது மேலும் மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது.

குழந்தையைப் பெற்றெடுக்கும் தாயின் அநுகில் இருக்கும் மருத்துவிச்சி போல் எனது சிறுகதைகளை வாசித்து எழுத்துப் பிழை சொற்பிழை என

ஒவ்வொரு வரிகளாகப் படித்து அவற்றைத் திருத்தி தபாலில் தன் செலவில் அனுப்பி வைப்பதோடு தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு விமர்சித்து ஊக்கப்படுத்தும் எனது மதிப்புக்குரிய நல்லைக் குமரன் என்ற புனைபெயருடைய தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளர் குமாரசாமி ஐயா அவர்கட்கு பெருமையுடன் நன்றிகளாயிரம்.

இந்தச் செயற்பாட்டோடு இணைபவர் முதியோன் என்ற புனைபெயருடன் “அந்தக் காலத்து யாழ்ப்பாணம்” என்ற வரலாற்றுப் பதிப்பை தந்த சிசு நாகேந்திரன் ஐயா. அவர்களுக்கும் எனது மனம் நிறைந்த நன்றிகள்.

அடுத்ததாக இந்த வரிசையில் இணைபவர் லெ. முருகபூதி அவர்கள். இவர் எமக்கெல்லாம் ஆசான். பாடசாலை மாணவனுக்கு ஓர் அதிபர் எப்படி முக்கியமானவரோ அவர் போல எமக்கு இவர் முக்கியமானவர். அதை எழுதும், இதை எழுதும், அதில் குறிப்பெடும், இவருடைய புத்தகத்தை வாசித்து ஓர் விமர்சனம் எழுதித் தாரும், ஒரு எழுத்தாளர் வருகின்றார், அவரை நேர்காண வேண்டும் ஆயத்தப்படுத்தும். முன்பு கண்ட நேர்காணல் இப்படி அமைந்திருந்தால் நல்லது என்று பல... ஜயையோ என்னால் முடியாது அவரைப்போல எழுதவும் உடனுக்குடன் செயற்படவும் என்னால் முடியாது. அவரிடம் ஒன்றை எழுதித் தாருங்கள் என்றால் அந்த இடத்தில் இருந்து எழுதி முடித்து விடுவார். அவரிடம் நாம் கற்றுக் கொள்வதற்கு நிறைய இருக்கின்றது. எனது சிறுகதைகளை வாசித்து பதிப்புரை எழுதித் தந்தார். அவருக்கம் எனது நன்றிகள்.

பல சிரமங்களுக்கும் உடல் உபாதைகளுக்கும் முகம் கொடுத்துக் கொண்டு பல இடப்பெயர்வுகளுக்கு நடுவில் எனது சிறுகதைகளை வாசித்து சொற்பிழைகளையும் எழுத்துப் பிழைகளையும் கவனத்தில் எடுத்து ஆழமான முன்னுரையை எழுதித் தந்த மதிப்பிற்குரிய எழுத்தாளர் தாமரைச்செல்வி அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

அவுஸ்திரேலியாவில் ஒரு பத்திரிகையை இலவசமாக நடத்துவது என்பது ஓர் இமாலயப் பொறுப்பு. அந்தப் பொறுப்பினைச் சுமக்கும் எமது அன்புக்கும் மதிப்பிற்கும் உரிய ஈழமுரச நிர்வாகி இ. யாதவன் அவர்களுக்கும் எனது சிறுகதைகளைப் பிரசுரித்து உள்ளூர் வாசகர்கள் அறியும் வண்ணம் செய்யும் அவரது பணிக்கும் எனது நன்றிகள்.

இன்றைய இலக்கிய உலகின் சிறுகதை ஜாம்பவான்கள், நவீன சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் என்னை நிலை நிறுத்திக் கொள்வதற்கு நான் மிகவும் கஸ்ரப்பட்டேன். இந்த நிலையில் எழுத்துலகில் கால் பதித்து நிற்பதற்கு, சிறுகதைப் போட்டிகளில் பங்கு கொண்டு ஆறுதல் பரிசு பெறுவதற்கு முழுக்காரணமானவர் எனது மனைவி உஷாகெளரி. வேலை, வீட்டு வேலை, பிள்ளைகள் பராமரிப்பு, தனது பகுதிநேரப் படிப்பு என்று சதா உழைத்துக் கொண்டு எனது சிறுகதைகளைக் கண்ணியில் பதிவு செய்து தந்தவர் அவர். அவருக்கும் நன்றி. என் சிறுகதைகள் ஒவ்வொன்றும் எழுதக் காரணமானது எமது சமுதாயத்தில் நான் கண்கூடாகப் பார்த்த சாதிக் கொடுமை, சீதனம், ஒருவரை ஒருவர் குற்றம் சாட்டி குளிர் காயும் தன்மை, ஆங்கில மொழி மோகத்தால் எமது தமிழ் மொழிப் புறக்கணிப்பு, என்பன என் கண்ணை உறுத்தி என் மன ஈரங்களில் ஒற்றிக் கொண்டு வேதனையின் வலிகளைத் தந்தபோது அந்த வலிகள் என்னை எழுதத் தூண்டின.

எனது கதைகளின் கரு, பாத்திரங்கள், கதையின் எண்ணவோட்டங்கள் எல்லாம் எமது சமூகத்துக்குள்ளேயே முழ்கி நான் எடுத்துக் கொண்ட முத்துக்கள். இவை எந்தத் தனி மனிதனையோ எந்தச் சார்பாளர்களையோ முகம் காட்டவோ வேதனை கொள்ளவோ முற்படவில்லை என்பதை தெரிவித்து, சிறுகதையை சிறுகதை வாசிப்போடு நகர்த்தும்படி வேண்டுகின்றேன். எனது எழுத்துக்கள் வாசகர்களைத் திருப்திப் படுத்தும் என்றால் அதுவே எனது எழுத்துக்குக் கிடைத்த வெற்றியாக அமையும்.

- ஆவூரான்

5. Matthew Court

Hampton Park

Vic - 3976

Australia

பதிப்புரையிலிருந்து

நவீன தமிழ் இலக்கியம் பல பரிமாணங்களுடன் தனது பயணத்தைத் தொடருகின்றது. இத் தொடர்ப் பயணத்தில் நாம் சந்திக்கும் “புகலிட இலக்கியம்” தமிழகப் படைப்பாளிகளையும் வாசகர் களையும் ஊடகங்களையும் ஆழ்ந்த கவனத்துடன் பார்க்க வைத்துள்ளது.

அந்நிய நாடுகளுக்கு புலம் பெயர்ந்து எழுதிக்கொண்டிருக்கும் ஈழத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் - தாயக நினைவுகளைத் தாங்கியவாறு ஆக்க இலக்கியம் படைத்த காலகட்டம் எம்மைக் கடந்து செல்லும் போது வாழும் புகலிட நாடும் அதன் பருவ கால மாற்றங்களும் மக்களின் வாழ்வுக் கோலங்களும் கதைக் களங்களாக மாறி மற்றுமொரு பரிணாமத்தினைச் சந்திக்கின்றோம்.

இச் சந்திப்பில் தமிழையும் தம் படைப்புக்களையும் இனம் காண்பிக்க வந்துள்ள புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களின் வரிசையில் அவுஸ்ரேலியாவிலிருந்து எழுதும் ஆவூரான் இடம் பெற்றுள்ளார்.

மத்திய கிழக்கில் சிறிது காலம் தொழில் நிமித்தம் வாழ்ந்த ஆவூரான் 1997 ஆம் ஆண்டு முதல் அவுஸ்ரேலியாவில் விக்டோரிய மாநிலத்தில் தமது வாழ்வையும் பணிகளையும் தொடருகின்றார்.

இனம் பராயத்திலிருந்தே வாசிப்பதில் ஆர்வம் கொண்டுள்ள ஆவூரானுக்கு தானும் எழுதிப் பார்த்தாலென்ன என்ற தூண்டுதல் ஏற்பட்டதனால் இலக்கிய உலகிற்கு இவரது படைப்புக்கள் வரவாக அமைந்தன.

சிறுகதை, கவிதை, விமர்சனம், நேர்காணல், பத்தியெழுத்துக்கள் என இவரது படைப்புலகம் பல தளங்களில் இயங்குகின்றது. அவுஸ்திரேலியாவில் இலக்கியப் பணிகளை மேற்கொள்ளும் அவுஸ்திரேலிய தமிழ் கலை இலக்கிய சங்கத்தின் ஸ்தாபக உறுப்பினரான ஆவூரான் இச்சங்கம் வருடந்தோறும் நடத்திவரும் எழுத்தாளர் விழாவிற்கு ஆக்கபூர்வமாக உழைப்பவர்.

ஆழூரானின் கதையும் கவிதையும் இச்சங்கம் வெளியிட்ட உயிர்ப்பு (கதைக்கோவை) வானவில் (கவிதைத்தொகுப்பு) ஆகியவற்றிலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

இவரது கதை அவுஸ்திரேலிய வானொலியான எஸ். பி. எஸ். இன் தமிழ் ஒலிபரப்பிலும் ஒலிபரப்பாகி வானலைகளில் பிரவேசித்துள்ளது.

இலங்கை இதழ்கள், புகலிட ஊடகங்களிலும் இவரது ஆக்கங்கள் வெளியாகிக் கொண்டிருக்கின்றன.

மாந்தரின் அடிப்படை அழகு அவர்களது குணவியல்பு எனக்கூறுவர். அந்த அடிப்படை அழகை தமது கதைகளில் பதிவு செய்வதில் ஆர்வம் கொண்ட ஆழூரான் அப்பதிவுகளினுாடாக ஒரு செய்தியை சமுதாயத்திற்கு தெரிவிக்கவேண்டுமென்பதிலும் தீவிரமானவர்.

மரணங்கள் மலிந்த பூமியாகியுள்ள இலங்கையின் அவலமான பக்கங்களை பார்த்து பெருமுச்ச விடுவதுடன் தனது பங்கு முடிந்துவிட்டதென ஒதுங்கிக் கொள்ளாமல் துயரப்பட்ட மக்களுக்கும் தன்னாலான உதவிகளை மனிதாபிமானிதியில் மேற்கொள்ளும் மனிதநேய வாதியே இந்த ஆழூரான். எழுத்துப் பணிக்கும் அப்பால் பல சமுகப் பணிகளிலும் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஆழூரானின் முதலாவது கதைக்கோவை ஆத்மாவைத் தொலைத்தவர்கள்.

புலம்பெயர் வாழ்வே அவலமானதுதான். இயந்தீரமயமானதும் இரண்டகத்தன்மை கொண்டதுமான இந்த வாழ்வில் தமது ஆத்மாவைத் தொலைத்தவர்கள் அநேகர்.

புலம்பெயர் மக்களின் வாழ்வுக் கோலங்களை ஆழூரானின் இந்தக் கோவையில் வாசகர்கள் தரிசிக்கலாம். ஆழூரானின் எழுத்து ஊழியம் அயராமல் தொடரவேண்டும் என்று வாழ்த்துகின்றோம்.

- வெ. முருகபூபதி.

'Atlas'

P.o. Box 620,
Preston, Vic - 3072
Australia.

புதிய படிகளுக்கான முறையிலே முழுமொத்த நோக்குகள்
படி விடுவதைப்படி (பஞ்சாபித்துவம்) நீண்டம் (ஒரேநாள்தான்)

உள்ளே...

	பக்கம்
1. ஆத்மாவைத் தொலைத்தவர்கள்	13
2. ஏக்கங்கள்	25
3. அறம் செய்ய	34
4. அவனுக்கு அளந்தது	41
5. இந்தக் கோடுகள் ஒரு நாள்...!	49
6. எமக்கென்றொரு பின்னை	57
7. கனவு மெய்ப்படலாச்சு	62
8. திசை தேடும் பறவைகள்	74
9. பெரிய மனிசி	86
10. பிஞ்சு மனக் கனவு	94
11. பொட்டிழந்த பூமி	103
12. தீரிசங்கு வாதம்	111
13. வாழ்வைத்தேழி	118
14. குரோதம்	124
15. புதையல்	131

ஆத்மாவைத் தொலைத்தவர்கள்

மெல்பேர்ஸ் தமிழ்ச்சங்கத்தின் முத்தமிழ் விழா மாலை ஆறு மணிக்குத் தொடங்கிய நிகழ்ச்சி முடிந்து பதினொரு மணிக்குப் படுக்கைக்குப் போயும் ஒரு மணி, இரண்டு மணி, மூன்று மணியாகியும் நித்திரை வராமல் திரிசங்கு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு உழன்று கொண்டிருக்கின்றது மனம்.....

இரவு நடந்த முத்தமிழ் விழாவும், விழாவில் கலந்து சிறப்பித்தவர்களின் பேச்சும், நாடகமும் தான் இந்தத் திரிசங்கு நிலைக்கு தள்ளப்பட்டு மீள முடியாமல் உலை கொதித்த மாதிரி ஆத்மா கிடந்து கொதிக்கின்றதற்குக் காரணமா? அல்லது என்றோ தொலைந்த ஆத்மாவின் ரணங்களில் இந்த நிகழ்வுகளின் பாவ அங்கங்கள் கீறி விட்டனவா? என்ற அடையாள ஆய்வுக்கு இறங்குகின்றது மனம்....

“இத்தனை ஆண்டுகளும் மெல்பேர்ஸில் விக்ரோறியத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் முத்தமிழ் விழா நடந்தது தானே? இந்த வாரம் நடந்த விழாவில் மட்டும் என்ன அப்படி ஒரு அதிசயப் பொறி உங்கள் மனதில் வீழ்ந்ததோ?”

கமலம் என்னைப் பார்த்து கேட்ட கேள்வியின் தொனி சரியானது தான். ஆனால் அவள் சரியான ஊகத்துடன் கேள்வி கேட்டாளே அது எப்படி?

அப்படி என்றால் அவளுடைய ஆத்மாவிலும் கீறல் ஏற்படுத்தி இருக்கின்றதா அந்த நிகழ்ச்சி?

ஆவூன்

நித்தியா நிதானமானவள். தீர்க்கமான முடிவுடன்தான் எதையும் செய்கின்றாள். எந்தக் காரியமானாலும் ஒரு முடிவை எடுக்க முன்பு பல முறை சிந்தித்து எடுப்பதாயும் முடிவை எடுத்த பின்பு ஒருமுறையேனும் சிந்திப்பதில்லை என்றும் அன்று ஒருநாள் தாய் கமலத்துடன் பேசிக் கொண்டிருந்தது காதில் கேட்கவே மிகவும் சந்தோசமாக இருந்தது.

ஆனால்...

கவிதா இதற்கெல்லாம் எதிரானவள். நிதானமோ சரியான முடிவோ இல்லாமல் எல்லாவற்றிலும் ஒரு பாய்ச்சல். எதையும் தொட்டுப் பார்த்து உணர வேண்டும் என்ற அங்கலாய்ப்பு, தமிழும் பாதி, ஆங்கிலமும் பாதியாக எங்கே நிற்கிறாள் என்று உணர முடியாத நிலை.... !

முகுந்தனுக்கு எல்லாமே ஆங்கிலம் தான். தமிழும், தமிழர்களும் ஏதோ தீண்டத் தகாதவர்கள் என்ற பாவனை இந்த வயதிலேயே வந்துவிட்டது போன்ற வெளிப்பாட்டுடன் தான் அவனுடைய ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும்.

தமிழ் விழாக்கள், கலாசார நிகழ்வுகளில் கலந்து கொண்டாலும் இவரோடு ஒரு கூட்டம் விலகியே இருக்கும்.

கோவில் கும்பிடும் போது விதண்டா வாதக் கேள்விகள்.

“ஆயுதம் வேண்டாம் என்று தானே இங்கு வந்தனீங்கள் ஏன் ஆயுதம் வைத்திருக்கிற தெய்வத்தைக் கும்பிடுகின்றீர்கள்”என்று யாரோ கேட்டார்களாம் என்று தானும் கும்பிட மாட்டன் என்று நிற்பது வருத்தமான விடயம்.

கிறிக்கெற்றை மட்டும் இலங்கையரும் இந்தியரும் பங்கு கொள்வதை அதிசயமாய் பாராட்டுவது பெரிய ஏக்கம் அவனுக்கு.

நேரம் முன்றாகி விட்டது. கமலம் தலையைத் தூக்கிப் பார்க்கின்றாள். தொலைக் காட்சிப் பெட்டிக்கு முன்னால் வெளிச்சமாக இருக்க வந்து என்னைப் பார்த்தவள், தன் தலையில் வலது கையால் அடித்துக் கொண்டு போய்ப் படுக்கின்றாள். இனியும் இருந்து யோசித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது என்று படுக்கையில் போய்ப் படுக்கின்றேன்....

ஆவூர் அல்லது பசவூர் என்ற அழகிய பெயரைத்தாங்கி நிற்கும் இன்றைய நெடுந்தீவில் பால் கறந்து மதுரை முத்துமாரி அம்மன் கோவில் அபிஷேகத்திற்கு அனுப்பிய காலத்தில் தினையும் வரகும் விளைந்த நிலத்தில் வெள்ளைக்காரன் யாழ்ப்பாண இராசதானியை கைப்பற்றிய

பின்பு குதிரை வளர்க்க உகந்த நிலமாக பாவித்ததால் தீவகற்பமே நாசமாய்ப் போனது.

சாப்பாட்டுக்குத் தினை, வரகு, சாமை எதையும் பயிரிட முடியாமல் போகவே தினைப்புலமான வன்னிக் காடுகளை களனியாக்கிக் கொள்ளலாம் என்ற செய்தியுடன் டி.எல்.ஓ. வேலுப்பிள்ளையார் கொப்பு நரி வைத்த காடுகளையே சொந்தமாக்கிக் கொள்ளக் கூடிய வகையில் தமிழர் நிலம் தமிழர்களுக்குத்தான் சொந்தம் என்று அரசாங்கத்தோடு பேசி காணிகளை பகிர்ந்தளிக்கிறார் என்பதால் எங்கள் பரம்பரையின் புலம்பெயர்வு அப்போது தான் ஆரம்பமானது.

ஆசையப்பு சேதுபதி என்றால் வன்னி நிலப்பரப்பில் கோவில், குளம், பள்ளிக்கூடம், வாசிகசாலை, மைதானம் என்று கொந்தராத்து வேலையில் அப்பாவின் கால் எல்லாப் பொது வேலைகளிலும் பதிந்திருந்ததால், நிலப் பிரபுவான் கார்த்திகேச வீடு தேடி வந்து மாப்பிள்ளை கேட்க வைத்தது.

கமலத்தைக் கைப்பிடித்து நிறைந்த வாழ்க்கையில் வந்தவர்கள் தான் நித்தியாவும், கவிதாவும், முகுந்தனும்.

காலத்தின் போக்கில் தமிழர் நிலங்களில் சிறிது, சிறிதாகத் தொடங்கிய இன அசுரத்தனம் என்பத்து முன்றாம் ஆண்டு நடந்த அழிவில் கொழும்பில் கடை வைத்திருந்த கமலத்தின் சகோதரனின் கடை தீவைக்கப்பட்டதால் கொழும்பில் வாழ்ந்த தன் குடும்பம் வன்னியில் வாழப் பிடிக் கமல் தமிழர் பிரச்சினையைக் காரணம் காட்டி அவஸ் ரேவியாவுக்கு புலம் பெயர்ந்து கொண்டதோடு மற்றச் சகோதரங்களையும் அழைத்துக் கொண்டார்.

கமலத்தின் மனதிலும் வெளிநாட்டு ஆசை துளிர் விட்டாலும் எந்தக் குறையும் இல்லாமல் வன்னியில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாலும், சிறு சிறு பிரச்சனைகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டித்தான் இருந்தது. காலப் போக்கில் சிங்கள இராணுவத்தின் கெடுபிடியும் ஆணையிறவில் இருந்து வரும் செல் வீச்சுக்களும் அதிகரிக்கத் தொடங்கின.

கண்டி வீதியில் வைத்த கண்ணிவெடி வெடித்துச் சில வாரங்கள் தான். கண்ணி வெடி வைத்தவர்கள் இருந்து சாப்பிட்டதாக வேலியில் இருந்த ஒணான் தலையாட்டித் தகவல் கொடுக்க வீடு புகுந்த இராணுவம் என்னைப் போட்டு மிதிக்க.....,

“ஜேயோ.... ஜேயோ.. ஜேயோ அம்மா..”

எனது கனவின் அதிர்வில் கமலம் ஒடி வந்து என்ன என்ன என்ன நடந்தது?

கக்.. கனவு.... கனவு.... இந்தக் கனவு

கமலம் எதையோ சொல்லிக் கொண்டு போய்ப் படுக்கிறாள்.

இரவு முழுவதும் தூக்கமில்லாமல் நினைவுகள் கொன்றன.

தூங்கிய போது கனவுகள் தின்றன.

பிள்ளைகள் எல்லோரும் பாடசாலை போய் விட்டார்கள். இரவு நினைவும் கனவும் சேர்ந்து உடல் சோர்வைக் கொடுத்தன. குளிக்க என்று எழுந்து வருகிறேன்.....

“என்ன கமலம் எத்தனை நாளாச் சொல்லியிருக்கின்றேன், ஈழமுரசுப் பேப்பரைப் போட்டு மா அரிக்க வேண்டாம் என்று....”

“உங்களுக்கு என்ன நடந்தது? வர வர உங்கட போக்குச் சரியில்லை....”

“ஓம் நாங்கள் மன்மீது காதல் கொண்ட மன நோயாளிகள் இல்லை, தமிழீழம் மலராதா? என்ற ஏக்கம் தான்”.

இதை நான் சத்தம் போட்டுச் சொல்கின்றேன். கமலம் கையைத் திருப்பி ஏதோ நளினமாகக் காட்டிக் கொண்டு போகிறாள்.

குளியல் அறையில் குளிக் கின் றேன். எவ் வளவு நேரம் குளித்திருப்பேனோ தெரியாது.

கவிதாவின் பதினேழாவது பிறந்தநாள் சில குடும்ப நண்பர்களுடன் நடந்து கொண்டிருந்தது.

பெண்கள் சாப்பாட்டு அறையிலும், ஆண்கள் முன் மண்டபத்திலுமாக, சிலர் மதுவும் பாவிக்கத் தொடங்கினர். அவர்கள் மத்தியில் நானும் ஒரு போத்தல் பியருடன் அமர்ந்தேன்.

“அவுஸ்ரேவியாவில் தமிழ் வளர்ப்பில் இன்பத்தமிழ் வானொலியின் பங்கு இப்போது சிறுவர்களின் ஆர்வத்தைத் தூண்டக் கூடிய அளவில் இருக்கின்றது” என்று ஒருவர் சொல்ல,

“அதுதானே வானொலியைத் தொடர்ந்து நடத்த முடியாமல் இலங்கை சக்தி எவ்.எம்.றேடியோவுக்கு விற்றுப் போட்டாராம்” என்று இன்னொருவர் சொல்ல, “றேடியோ நடத்தக் காணவில்லை அதற்குள்ள தொலைக் காட்சி தொடங்கி சனத்திடம் காசு வேண்டிக் கொண்டு இப்ப ஏதோ

ஆத்மாகவைத் தொலைத்தவர்கள்

அந்தா வருகுது-இந்தா வருகுது என்று போய் சொல்லுகிறான்” என்று மற்றவர் பேசுகிறார்.

கேட்டுக் கொண்டிருந்த எனக்குக் கோபம் வந்தது.

பொடியள் அடிக்கட்டும், பொடியள் பிடிக்கட்டும், என்று சொல்லிக் கொண்டு இங்கு வந்தவர்கள் இவர்கள்.

றேடியோ தொடங்கிய போது டெண்டி எலக்ரோனிக் கடையில் கள்ள றேடியோ வாங்கிப் பாவித்தவர்கள், தொலைக் காட்சி தொடங்கியதும் அதுவும் டெண்டி எலக்ரோனிக் கடையில் கிடைக்காதா? என்ற ஏக்கத்தோடு வாழ்கின்ற இவர்கள், வாய்ப்பேச்சில் இருக்கிற கெட்டித் தனத்தை நினைக்கையிலே பார்தியார் பாடிய “நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே இந்த நிலை கெட்ட மாந்தரை நினைக்கையிலே” என்ற பாடல் தான் பாடத் தோன்றுகின்றது.

உணர்ச்சிக் கவிஞர் காசி ஆனந்தனின் புதிய பாடலைப் போடுகின்றேன். எங்கள் வீட்டிலாவது கேட்டு மகிழ்ட்டும் என்று....

கமலத்தின் அண்ணன் ஒடி வந்து “இப்ப கேட்கிற மாதிரிப் பாடல் போடுங்கோவன் அத்தான்” என்றார்.

“கவிஞரிடம் சொல்ல வேண்டும் இப்படியான நேரத்திலும் கேட்கக் கூடியதாக ஒரு உணர்ச்சிப் பாடல் எழுதச் சொல்லி....” என்று நான் சொன்னது பிடிக்காமல் சாப்பிட்டதும் அவரவரே வீடு சென்றனர்.

திங்கட் கிழமை காலையில் பிள்ளைகள் பள்ளிக் கூடம் போய்விட்டார்கள்.

கமலம் என்னுடன் பேசிக் கொள்ளவில்லை. காரணம் ஞாயிறு இரவு பிறந்தநாள் பார்ட்டியில் நான் பேசிக் கொண்ட விதம் பிடிக்கவில்லை.

மதியம் சாப்பிட்டு விட்டு இன்பத் தமிழ் வானொலியூடாக ஒலிபரப்பப்படும் பி.பி.சி. தமிழோசைச் செய்திகளைக் கேட்டுக் கொண்டு கதிரையிலே தூங்கி விட்டேன்.

பாடசாலையால் வந்த நித்தியா தான் எழுப்பினாள்.

நித்தியா, பாடசாலை உடையை மாற்றிக் கை, கால் கழுவிக் கொண்டு சாப்பிட்டாள். கவிதா, பாடசாலை உடையுடன் சாப்பாட்டு மேசையிலே இருந்து சாப்பிட்டாள். முகுந்தன் சாப்பிடாமலே கணனியில் போய் அமர்ந்து விட்டான்.

ஆவூரான்

சாப்பிட்டு முடிந்த நித்தியா,

“அப்பா வி. சி. ஈ. யில் எங்கட மொழியில் பரீட்சை எழுதலாம் அதனால் தமிழில் கட்டுரை எழுதச் சொல்லித் தாருங்கோவன்” என்றாள்.

அவுஸ்திரேவியாவில் பல்லினக் கலாசாரத்தைக் கொண்ட அரசாங்கம் என்பதால் பாடசாலையின் இறுதி ஆண்டுப் பரீட்சையில் தமிழ் மொழியில் பரீட்சை எழுத விரும்பினால் எழுதலாம் என்ற சட்டம் இருக்கிறது என்பதை நினைக்கும் போது எவ்வளவு சந்தோசமாக இருக்கிறது.

தமிழை விரும்பிப் படித்தால் தாங்கள் தமிழர்கள் என்ற அடையாளம் தெரிந்து போய்விடுமே என்ற பகட்டுத் தனத்தால் நிறையப் பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளை தமிழில் பரீட்சை எழுத அனுமதிப்பதில்லை என்பதை நினைக்கும் போது எவ்வளவு வேதனையாக இருக்கிறது.

மகள் நித்தியாவிற்குத் தமிழ்ப் பாடம் படிப்பிக்கிறேன்.....

சரஸ்வதி பூஜை தொடங்கிப் பத்து நாளாகியும் கோவிலுக்குப் பிள்ளைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு போகவில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது,

“ஏன் நாளை விஜயதசமி பிள்ளைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு கோவிலுக்குப் போங்கோவன்” என்றாள் மனைவி.

நல்லதைச் செய்ய வேண்டும் என்று நினைக்கின்றபோது அது இறையருள் உண்டென்றால் எல்லோர் மனதிலையும் தோன்றும் என்பது உண்மை தான். நான் கோவிலுக்குப் போகலாம் என்று நினைக்கின்றேன், மனைவி கமலமும் சொல்கிறாள். நானும் கமலமும் பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கேட்ட கவிதா I have no time -I cant come to temple. என்கிறாள்.

“தமிழ் தமிழ் என்று பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு பேச முற்படுகின்றேன்.

சிவா விஷ்ணு ஆலயத்தில் விஜயதசமி விழா மிகச் சிறப்பாக நடந்தது. பக்தர்கள் கோவில் நிறைந்து காணப்பட்டார்கள்.

கமலமும் நித்தியாவும் வழிப் பிள்ளையாரைச் சுற்றிக் கும்பிடுகின்றார்கள். கவிதாவும் முகுந்தனும் அவர்களின் பள்ளித் தோழிகளுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பூசைகள் நிறைவாகி ஏடு தொடக்குவதற்கு நிறையச் சிறார்களை மடியில் வைத்துக் கொண்டு குருக்கள் ஜெகன்சு சர்மா இருக்கின்றார்.

குருக்கள் பிள்ளை ஒன்றை முடியில் வைத்து தட்டில் இருந்த அரிசியில் “அ..னா, அ..னா அ..னா, சொல்லுங்கோ அனா சொல்லுங்கோ.”

பிள்ளை அழுதது. பிள்ளையின் தாயார் “அ.. .. னா say அ.. .. னா say அ.. னா, Say அ.னா..”

அ.. .. னா என்ற அகரத்தின் முதல் எழுத்தையே ஆங்கிலம் கலந்து சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற பகட்டுச் சம்பிரதாயமும் ஆங்கிலம் கலந்த தமிழின் மேதாவித்தனமும் அங்கே நிழலாடியதைக் காணும் போது

“பாரினில் முழுவதும் தமிழ் பரப்ப
பாரதி சொன்னான் நாவரக்க
ஸழுத்தமிழனின் புலம் பெயர்வு
சடு இணையில்லா தமிழ் வளர்வு”

என்று நித்தியா வாசித்த உசாமதியின் கவிதை எங்கே? இப்படியான தமிழரால் தமிழ் எப்படி வளர்ப் போகிறது?

தேமதுரைத் தமிழோசை உலகெலாம் பரவிடச் சொன்ன பாரதியே பாரடா நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே இந்த நிலை கெட்ட ஸழுத்தமிழரை நினைக்கையிலே!

ம்.. .. எங்கே போய் நிற்கப் போகிறதோ எமது சமுதாயம்?

சாப்பாட்டு மேசையில் இருந்து கொண்டு சாப்பாட்டுக் கோப்பையில் கை வைக்கிறேன்.

“நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரி இந்த நாட்டில் எங்கட சனங்கள் தங்கட நிலையை மாற்றாதுகள். அதுகளையும் தவறு சொல்ல முடியாது. இதை ஏன் நீங்கள் புரிந்து கொள்ளுகிறீர்களில்லை?”

“கமலம் நீ நினைக்கிற பாதையில் மாறவேணும் என்று நான் சொல்ல வரவில்லை. ஒரே.... ஒரு.. தரம் இந்தச் சீனாக்காரங்களின் சந்தையைப் போய்ப் பாரும். அவங்களும், தங்கட மொழியில் எவ்வளவு அக்கறையோடு தனித்துவமா கடைகளுக்குக் கூடத் தனிச் சீன மொழியில் தான் விளம்பரப்பலகை எழுதியிருக்கிறார்கள். அதுமட்டுமில்லை அவர்களின் பண்பாடு, கலாசாரம், வழக்க மொழியின் பேச்கத் தன்மை, ஏன் மதச்சார்பு வழிமுறைகள் கூட எந்த விதக் கலப்பும் இல்லாமல் இந்த ஆங்கில மேலாதிக்க நாட்டில் பரம்பரையாகக் கட்டிக் காத்துக் கொண்டு வருகிறார்களே என்பதைப் பார்க்கின்ற போது.. .. !

எங்கள் மொழி எத்தனையோ அழிவுப் பாதைகளில் இருந்து காப்பாற்றப் பட்டு இன்றைக்கு தலை நிமிர்ந்து நிற்கின்ற போதும் அதன் தன்மைகளைக்

ஆஹான்

கட்டிக் காப்பாற்ற வேண்டிய நாமே வரட்டுத்தனமான ஆங்கில மோகத்துக்கு அடிமையாகலாமா?

பல இன நாட்டு மக்களும், மொழியும் வாழும் இந்த அவுஸ்திரேலிய மண்ணில் அரசாங்கமே தங்கள் தங்கள் மொழிகளையும், கலாசாரத்தையும், மத வழிபாடுகளையும் பாதுகாத்துப் பேணி வளர்க்க நிதி உதவியும் செய்யும் போது எங்கள் சனம் ஏதோ மாய உலகத்தில் வாழ்வது போல் வாழ்வது தான் வேதனை.

நாம் ஈழத் தமிழர். எமக்கென்று ஒரு அடையாளம் இருக்கு. அதைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பது தான் என ஆத்மாவின் தேடலும் ஆசையும்”.

நான் மேடையில் பிரசங்கம் நிகழ்த்தியது போல் பேசி முடிக்கின்றேன். கமலம் ஆழ்ந்த பெருமுச்சு ஒன்றை விட்டுக் கொண்டு எழுந்து போகின்றாள்.

சாப்பிட்ட கை காய்ந்து என் மனதின் ரணங்கள் உதிர்வது போல் உதிர்கின்றன.

எழுந்து போய்க் கை கழுவுகின்றேன்.

கவிதா என் அருகில் வந்து கை துடைக்கத் துவாய் தருகிறாள், எப்போதாவது கவிதா இப்படி நடந்தால் தாயிடம் ஏதோ கேட்டு அவள் மறுத்திருந்தால் என்னிடம் மனுப்போட்டுப் பார்க்க முயலுவாள்.

“என்ன கவிதா! நல்லா ஜஸ் வைக்கிறாய் . அப்பா குளிரால் நடுங்கிறார்.”

நித்தியா சொல்லிக் கொண்டு அங்கே வருகிறாள்.

“எங்கட பாடசாலையால் காம்பிங் போகிறார்கள். அம்மா போக வேண்டாம் என்று சொல்லுகிறா. சிவலிங்கம் மாமாவின் கஜனும், காயத்திரியும் போகிறார்கள். இதற்கு முன்பு விட்டவ தானே இந்த முறை போகக் கூடாது என்று சொல்லுகின்றா. நீங் கள் சொல்லுங்கப்பா.. ..”

“கவிதா இவ்வளவு காலமும் உன்னைக் காம்பிங் போக விட்ட அம்மா இனிப் போக வேண்டாம் என்று சொல்ல ஏதும் காரணம் இருக்கும். அம்மா சொல்கிறதைக் கேட்டு நடக்க வேணும்.”

நான் சொல்லி முடிக்கிறேன். ஏதோ ஆங்கிலத்தில் பேசிக் கொண்டு தன் அறையின் கதவைப் படார் என்று அடித்து மூடுகிறாள் கவிதா.

காலையில் வந்திருந்த கடிதங்கள் எதையும் வாசிக்காமல் கோவிலுக்குப் போய் வந்தோம்.

வன்னியில் இருந்து நீண்ட நாட்களுக்குப்பின் அக்காவிடம் இருந்து வந்த கடிதத்தை முதலில் வாசிப்பம்.

“தம்பி நீண்ட நாட்களாகக் கடிதம் போடவில்லை, நாங்கள் நயினை நாகதம்பிரான் அருளால் நலமாக இருக்கிறோம்.

ஆனந்தனும் பத்து நாள் வீட்டில் வந்து நின்று விட்டுத்தான் போனவன். அவன் நாட்டுக்காகப் போராட வெளிக்கிட்டுப் பதினொரு வருடம் ஆகின்றது. அவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க இரண்டு வருடத்துக்கு முன்னரே கேட்டவர்கள். ஆனந்தியின் திருமணம் முடியட்டும் என்று சொல்லியிருந்தேன். திருமணம் முடிய ஆனந்தியும் பிரான்ஸ் போயிட்டாள்.

ஆனையிறவு சண்டையில் ஆனந்தன் காயப் பட்டு உயிர் தப்பியதே கடவுள் புண்ணியம்....

என்ன இருந்தாலும் சின்ன வயசில் ஆனந்தனுக்குத் தான் நித்தியா என்று தொட்டிலில் கிடத்திப் பண்ணிரெண்டு வயது வரையும் அதுகளைப் புருசன் பெண்சாதியாப் பார்த்தது. அவனும் நித்தியாவில் அளவு கடந்த பாசமாய் இருப்பதால் ‘ஒருதரம் எழுதிக் கேளுங்கோ அம்மா’ என்று சொல்கிறான்.

தொடர்ந்து கடிதம் வாசிக்க முடியாமல் என் கண்களின் இமைக் குளம் நிறைந்து வழிகின்றது.

முன்னால் பேப்பர் வாசித்துக் கொண்டிருந்த நித்தியா பார்த்து விட கடிதத்தை அவளிடம் நீட்டினேன். கடிதத்தை வேண்டிய நித்தியா தன் அறையில் கொண்டுபோய் வாசித்தாள்.

“உண்மைதான் அக்கா நான் மறக்கவில்லை. ஆனால் ஆனந்தன் அங்கையும் அதுவும் போராட்ட களத்திலும், நித்தியா இங்கும்”

போராட்ட களம்.....போராட்ட களம்.....

நானும் கூடச் சராசரித் தமிழர்களைப் போலத் தான் சிந்திக்கின்றேனா? போராட்ட களத்தில் இணைந்திருக்கிறவன் திருமணம் செய்யக் கூடாதா? போராடுகிறவர்கள் அவ்வளவு வீரர்களும் மரணமடைய வேண்டியவர்கள் என்பதற்காகவா அந்த மேதகு தலைவன் இவர்களைத் தாய்ப் பால் ஒன்று கொடுக்காத தாயாக இவ்வளவு காலம் வளர்க்கிறான்?

ஒரு முடிவை எடுக்க முன்பு பலமுறை சிந்திப்பதாயும் முடிவை எடுத்த பின் ஒரு முறையேனும் சிந்திப்பதில்லை என்று சொன்ன மகள் நித்தியாவின் உறுதியுடன் என்னை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்றேன். நான் எங்கே அவள் எங்கே.....?

என் மனம் தீர்க்கமான முடிவுடன் தெளிவடைகின்றது.

நித்தியாவின் கையில் இருந்து கடிதம் கமலத்திடம் போய் விட்டது என்பது அறையில் இருந்து கொண்டு கமலம் பேசிக் கொள்ளும் வார்த்தைத் தொனிகளில் தெரிகிறது.

கமலத்தைப் பொறுத்தவரை நித்தியாவிற்குத் தன் சகோதரனின் மகனை வருகிற கார்த்திகை மாதம் திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்ற துடிப்பு.

காதில் தோடும் கால்வாசி மொட்டையுமாக ரேசிங் காரில் வருகிற கோலம் எனக்கே சகிக்க முடியாது இருக்கும் போது !

நித்தியா?

இனி ஒரு தரம் தமிழீழம் போகப் போறதில் வை என்ற வைராக்கியத்துடன்தான் கமலம் நடந்து கொள்கிறாள்.

கமலத்தின் போக்குகள் சரியானதாக இல்லை என்று நினைத்துக் கொண்டு பேப்பர் வாசிக்க ஈழமுரசை எடுக்கிறேன், வாசல் மணி ஓலிக்கிறது.

“வாங்கோ தம்பிமார் உள்ளே வாங்கோ. கமலம் நாலு ரீ போடும்.”

“ஜயா இப்பதான் குடித்தனாங்கள். கிட்டண்ணாவின் விளையாட்டுப் போட்டி, நீங்க எல்லோரும் வர வேணும். சரி ஜயா நாங்கள் வாறும்.”

“இங்கே பாருங்கோ எல்லா நாட்டிலையும் புலிகளைத் தடை செய்து போட்டாங்கள். இனி இங்கதானாம். இவையளை வீட்டுக்குள்ள எடுக்க வேண்டாம் எண்டு அண்ணன் சொன்னவர்”.

“கமலம் உன்னுடைய அண்ணன் படித்துப் பட்டம் பெற்று வேலைக்கு விண்ணப்பித்து இங்கு வந்தவர் இல்லை. 17,000 வீரர்களும் பல ஆயிரம் மக்களும் சாக அதைச் சாட்டி அந்தப் புதைகுழிக்கு மேலே நின்று கொண்டு தான் அகதி என்ற அட்சயப்பாத்திரத்துடன் வந்தவர். சிற்றிசன் எடுத்து வீடு வாங்கினாப்போல ஈழத்தையும் அங்கு அவதிப்படும் மக்களையும் அவர் மறந்து இங்கு வாழ்ந்து விட்டுப்போகலாம். என்னால் மட்டும் அது முடியாது. என்னால் இப்போது நாளூக்கு இரண்டு வெள்ளிப்படி கொடுக்கத்தான் முடிகின்றது. ஈழத்தில் அல்லப்படும் மக்களின் துயர்துடைக்க இது போதுமானதில்லை என்பது தான் என்னுடைய கவலையும் ஆதங்கமும். எந்தத்தடை வந்தாலும் ஈழத்தில் அல்லல்படும் என் உடன் பிறப்புக்களின் துயர்துடைப்புக்கு உழைக்கும் தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக்குழுவுக்கு என்னால் முடிந்ததை என் அஸ்த்தமனத்திற்கு முன் செய்தே தீருவேன் என்பதைச் சொல்லி வைக்கிறேன் கமலம்.”

“நீங்க எப்படியாவது போங்கோ....!”

“கடவுளே.... தமிழீழம் கிடைக்க வேணும் அதுவும் எமது தலைவனின் காலத்துக்குள் கிடைக்க வேணும். இப்படியான பச்சோந்திகளின் நடவடிக்கையை என் கண்ணால் பார்க்க வேண்டும்.”

ஆுத்மாவை ஈழத்திலும் உடம்பை மெல்பேணிலும் வைத்திருக்கின்ற தமிழர் நாம் என்று பட்டிமன்றத்தில் பேசிய உசாமதியை நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

“அம்மா.... அடிக்காதேங்கோ.... .. அம்மா அடிக்காதேங்கோ....” அறையை முடிக்கொண்டு கவிதாவுக்குப் போட்டு அடித்துக் கொண்டிருந்தாள் கமலம்.

“கமலம் கதவைத் திற என்ன நடந்தது வளர்ந்த பிள்ளையைப் போட்டு இப்படி அடிக்கிறதா?..”

“என்ன நடந்ததா? இனி என்ன நடக்க வேணும்.”

கமலம் தலையில் அடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்படி என்ன விபரீதமான சம்பவம் ஏதும் நடந்ததா? என்னால் ஊகிக்க முடியவில்லை.

நித்தியா தாயை தேற்றுகின்றாள்.

“நித்தியா நீ போய் கவிதாவைப் பார்.” கமலம் சொல்லிக் கொண்டு எழுந்தாள்;

என்னைக் கட்டிப் பிடித்து அழுத் தொடங்கினாள்.

“கமலம் என்னப்பா ... என்ன நடந்தது என்று சொல்லிப்போட்டு அழுங்கோவன்....”

“இவள் கவிதாவின் கைபாக்கில் கருத்தடையுறை (condom) இருந்து கண்டனான். பள்ளிக்கூட ரீச்சரோட் கதைக்க இது பெரிய விசயமில்லையாம். அது வேண்டக் காசு கொடுக்கட்டாம்.” கடவுளே.... கடவுளே.... எது நடக்கக்கூடாது என்று நினைத்தேனோ அது நடந்து விட்டதே. கண்களை முடி பெருமுச்சு ஒன்றை விடுகின்றேன்.

“என் னப்பா நான் சொல் லுகிறேன் நீங்கள் எங் கேயோ பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறியள்.!”

“இப்படி நடக்கும் என்று எனக்கு எப்போதே தெரியும். அவுஸ்திரேலியாக் கலாசாரத்தோட் ஒட்டி வாழ வேணும் எண்டு நினைக்கின்ற ஒவ்வொரு தமிழ்த் தாய்மார் வீட்டிலையும் நடக்குது, ஆனால் ஆுத்மாவை ஈழத்தில் அலைய விட்டுப்போட்டு, உடலை இங்கு வைத்திருக்கும் எம்மைப் போன்றோரால் இதைத் தாங்க முடியாது .!”

நான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றேன். கமலத்தின் கண்கள் பிதுங்கி அவள் மயக்கமடைந்து கீழே வீழ்ந்தாள். பிள்ளைகள் எல்லோரும் தாயைக் கட்டிப்பிடித்து அழுகின்றார்கள்.

ஆவூன்

நித்தியா அம்புலன்ஸைத் தொலைபேசியில் அழைக்கின்றாள்.

வைத்தியசாலைக் கட்டிலில் கமலத்தைச் சுற்றி நண்பர்களும் பிள்ளைகளும் நிற்கின்றார்கள்.

நான் டாக்டருடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

“வருகின்ற டிசம்பர் மாதம் நாங்கள் ஊருக்குப் போகப் போகின்றோம். நித்தியாவுக்கும் அவள் மாமி மகன் ஆனந்தனுக்கும் கல்யாணம் எழுதிப் போட்டு வர, நிலமை சீராக இருந்தால் அங்கேயே இருக்கலாம் என்று முடிவு செய்திருக்கின்றோம்.”

தூரத்தில் நின்று பார்க்கிறேன். பிள்ளைகள் கமலத்தைக் கட்டிப்பிடித்து அழைகின்றார்கள்.

வருத்தம் பார்க்க வந்தவர்கள் ஏதோ தங்களுக்குள் சொல்லிக் கொண்டு போகிறார்கள்.

நித்தியா ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிக்கிறாள்.

கவிதாவுக்கும் முகுந்தனுக்கும் சோகக் கண்ணீராகத்தான் இருக்க வேணும், நான் கமலத்தைப் பார்க்கிறேன். ஆத்மாவைத் தொலைத்தவர்களாக இல்லாமல் தொலைத்த ஆத்மாவைத் தேடிப் போய் உடலோடு ஒட்டிக் கொள்ளவும் உறவுகளோடு கட்டிக் கொள்ளவும், காலம் கனிந்து வந்திருக்கின்றது. வைத்தியசாலையை விட்டு வெளியே வருகின்றோம். பேனா மைப் போத்தல் உடைந்து ஊற்றிய வெள்ளைத் தாள் போல வானம் வெளித்திருந்தது. மெல்பேணின் காலநிலை..... அது!

21.10.2001

வீரகேசரி

ஏக்கங்கள்

விடிந்து பத்து மணி ஆகிவிட்டது. தூரத்து மேகங்கள் இருள் கட்டி இருந்தாலும் சூரிய வெளிச்சமும் மழைத்துளியும் தூறல் போட்டது. இந்தக் கோலத்தைக் கட்டிலில் படுத்துக்கிடந்த படியே வெளியில் பார்க்க நேர்ந்ததும் உடனே நான் ஆனந்தியை அழைத்துக் காட்டினேன்.

“ஆனந்தி ஞாபகம் இருக்கா, இப்படி ஒரு கோலத்தின் திருநாளில் தான் எமது திருமணம் நடந்தது.....”

“ம.... சரி எழும்புங்கோ இதைப் பார்த்தாவது கல்யாண நாள் நினைவிருக்கோ... அப்பாடா.. அது போதும்.”

எண்டா இப்படி ஞாபகப் படுத்தினோம் என்று போய் விட்டது. காரணம் கல்யாண நாள் ஞாபகம் இல்லாமல் வேலைக்குப் போனதைத்தான் இப்படி நளினம் பண்ணிவிட்டுப் போகிறாள் ஆனந்தி.

நான் எழும்பிப் பல் துலக்கப் போகின்றேன். முட்டையை உடைத்து அடித்துக் கொண்டு பாலை விட்டாள். முட்டையில் பால் விட்டு அடிக்கும் பழக்கம் மட்டக்களப்பு பவளம் அன்றியோடு பழகிய பின்பு தான். ஆனந்தியும் அப்படிப் பழகி விட்டாள்.

நான்கு நாட்களுக்கு முன்னால் தொலைபேசியில் எழுத்தாளர் சிறிகாந்தன் சிறுகதை ஒன்று எழுதித் தரும்படி கேட்டதற்கு இனங்க நானும் ஆனந்திக்குச் சொல்லியிருந்தேன்.

பத்துச் சிறுகதைகள் தான் நான் எழுதியிருந்தாலும் அதில் என் மனைவியான ஆனந்திக்குப் பெரும் பங்கு உண்டு. முதல்

ஆவூன்

முதலில் சிறுகதையை வாசித்து, விமர்சித்து சரியானது திருத்த வேண்டியதெல்லாம் அவள் தான். ஒரு குழந்தையைப் பிரசவிக்கும் ஒரு பெண்ணுக்கு மருத்துவிச்சி மாதிரி.

நான் பேனாவையும் வெள்ளைத்தாளையும் கையில் வைத்துக் கொண்டு, கற்பனையின் வாசல் கதவைத் திறந்து ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பங்களையும் புரட்டிக் கொண்டிருந்தேன்.

ஆனந்தி வழக்கத்துக்கு மாறாக என் அருகில் வந்திருந்தாள். எதையோ சொல்ல வந்தவள் சொல்லாமல் எழுந்தாள். கதவருகில் போனவள் கூரையைப் பார்த்து தலையைச் சொறிந்தாள்.

“ஆனந்தி என்னப்பா ஏதும்

“கதையா எழுதப் போகிறீர்கள்? என்னுடைய மனதில் ஒரு கரு கிடந்து உறுத்திக் கொண்டு இருக்கிறது.”

எழுந்தமானமாகக் கரு என்று சொல்ல வந்த போது, “என்ன ஆனந்தி நீ கரு.....” சந்தோசம் மேலோங்க ஆனந்தியைக் கேட்டேன்.

கையை மேலே தூக்கி, “நீங்க வேற.... அதில்ல கதைக்கு”

நான் பேனா எடுத்தால் ஆனந்தி அருகில் வரமாட்டாள். எழுதி முடியும் வரையும் எதுவும் கேட்கவும் மாட்டாள். இன்று வந்திருக்கிறாள் என்றால் ஏதோ மனது கனத்த சம்பவமாக இருக்கலாம்.

ஒர் ஆசிரியையான ஆனந்தி இங்கு வந்து மனோதத்துவ அதிகாரிக்கான பயிற்சி எடுத்து அதில் இப்போ வேலையும் செய்கிறாள். அவள் ஒவ்வொரு நாளும் வேலைக்குப் போய் வந்து சொல்லும் கதைகள் உருக்கமாக இருக்கும்.

மன வியாதி என்பது எல்லா மனிதர்களுக்கும் இருக்கின்றது. அது வியாபித்து வளர்ச்சி பெறுவதால்தான் மன வியாதி தீர்க்க முடியாது போகின்றது, என்று தனது தொழிலில் இருக்கும் அனுபவத்தைச் சொல்லுவாள்.

சில வேளைகளில் அவற்றை வேலைத்தளத்துடனே விட்டு விடும் என்று நான் கண்டிப்பாகச் சொல்லியும் இருக்கின்றேன்.

அதனால் அவள் கதைகள் சொல்லுவது குறைவு. ஆனால் இன்று பின்னும் முன்னும் வந்து போவதைப் பார்த்து அவளின் கையைப் பிடித்து ஆதரவாகக் கேட்டேன்.

“ஆனந்தி கதையைச் சொல்லும் அல்லது என்னைத் தொந்தரவு செய்யாமல் எனக்குக் கொஞ்சம் என்னைய் குடாக்கித் தாரும். தலை சரியான குடாக இருக்கின்றது.”

குழல் மனிதனை மாற்றி விடுகின்றது என்பதைக் கண்ணால் பார்த்தேன்.

கதையைச் சொல்லாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை. சொல்வதால் தொழில் சட்டத்தை மீறி விடுகிறோமா என்ற மனக் கிலேசமும் தான்.

இருதலைக் கொள்ளியாக என் மனம் கிடந்து அஸையுது.

நான் மனைவியை ஆதரவாக அஸைத்து மெல்ல என்னருகில் இருத்தினேன். அவள் உண்மையாகவே அழுது விட்டாள்.

“என்ன ஆனந்தி மிகவும் ஆழமாக இந்தப் பிரச்சனையை அணுகி விட்டார் போல....”

“அவன் தமிழ்ப் பெடியன். அவனைப் பார்த்தால் இயக்கத்தில் இருந்து செத்த தம்பி கபிலன் மாதிரி இருப்பான். அவனை என்னிடம் தான் தந்தவர்கள். அவனின் மன நிலையை சரி செய்யும்படி, ஒரு தோழியாகப் பார்க்க வேண்டிய நான் அவனை அதை விடவும் ஆதரவாக”

“அழாதையும் சொல்லும்”

ஆனந்தி தொழில் சட்டத்தை மறந்து கதையைச் சொல்ல, கதையின் வாசலுக்கு என்னை அழைத்துக் கொண்டு போகின்ற போது கதவு தட்டிக் கேட்டது.

ஆனந்தி கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு அறைக்குள் ஓடினாள். நான் கதவைத் திறந்தேன்.

“ஆ.... சிவா உள்ளே வாங்கோ” சிவா கதிரையில் இருந்து தொலைக் காட்சி பார்த்தான். முகம் சரியாக வாடி இருந்தது.

அவன் குடும்பத்துக்குள் ஏதோ ஒரு சின்ன விரிசல் நிகழ்ந்திருக்கின்றது என்பதை அவன் முகத்தில் வரைந்திருக்கும் கோலங்கள் காட்டி நிற்கின்றன.

ஆஹான்

“ஆனந்தி அக்கா இல்லையா....?”

“இருக்கிறானே, ஆனந்தி....ஆனந்தி இங்க வாரும்.. சிவா வந்திருக்கிறார் என்று குரல் கொடுத்தேன்.

முகம் கழுவி மிகவும் சாதாரணமாக சிரித்த முகத்துடன்,

“வாங்க சிவா என்ன கணநாளா இங்கால வரவில்லை. வாணி நல்லாச் சமைச்சுப் போடுகிறாளா....”

ஆனந்தி ஏதோ ஏதோ எல்லாம் சம்பந்தா சம்பந்தம் இல்லாமல் கேள்விகளை அடுக்கிக் கொண்டு வந்தாள்.

இனி என்னால் எழுதத் தொடங்கிய சிறுகதையை எழுத முடியாது என்பதை முடிவு செய்து பேணையை முடிக் கொண்டேன். சிவாவைப் பார்த்ததும் அவனுடன் தொடர்ந்து பேச முடியாமல் நான் இருக்க, ஆனந்தி அவனின் பார்வையை முற்றாக மாற்றி இயல்பு நிலைக்குக் கொண்டு வந்தாள்.

சிவாவில் சில வினாடிகளில் முக மாற்றமும் இயல்பு நிலையும் கண்டு கொண்டேன்.

“என்ன அண்ணன் ஏதோ எழுதுகிறீர்கள் போல இருக்கிறது.”

“ஓம் சிவா..”

“எனக்குக் கதையைச் சொல்லுவீர்களா?”

“சொல்லக் கூடாது என்று இல்லை. கதைக்கான கருத்தான் என்னிடம் இருக்கின்றது, கதையை இன்னும் தயார் செய்யவில்லை.”

சிவாவின் கேள்வியைத் திசை திருப்பும் விதமாக ஆனந்தி தேனீருடன் வந்தாள்.

நானும் சிவாவும் சினிமாவிலிருந்து அரசியல் ஆய்வுகளோடு போய் இன்றைய புரிந்துணர்வும் இடைக்கால நிர்வாக வரைவு வரையும் தொட்டு ஆராய்ந்து ஓர் உப்புச் சப்பு இல்லாத சம்பாசணையாக்கி நேரம் பார்த்த போது மணி 8.40 தாண்டவும் ஆனந்தி சாப்பிட அழைக்கவும் சிவா எந்த மறுப்பும் சொல்லாமல் சாப்பாட்டுக்குத் தயார் ஆனதும் எழுந்து சாப்பிட்டோம்.

சாப்பாட்டு நிறைவில், “தேனீர் போட்டா சிவா” என்றாள் ஆனந்தி.

“இல்லை அக்கா இனிப் போய்ப் படுப்பது தானே..”

நான் எழுந்து கை கழுவும் சாட்டில் குளியல் அறைக்குள் போகின்றேன்.

“சிவா, குடும்பத்தில் சில பிரச்சனைகள் தலை தூக்கும் போது இருவரும் மனம் விட்டுப் பேசிவிட வேண்டும். அது சத்தம் போட்டோ அமைதியாகவோ. உள்ளுக்கு வைத்துக் குமையாமலும் திரும்பத் திரும்ப ஆராயாமலும் இருக்க இது தான் சிறந்த வழி.....”

“நான் எவ்வளவோ விட்டுக்கொடுத்துப் போகின்றேன். ஆனால் வாணி தான் என்னில் அடிக்கடி குற்றம் கண்டு கொண்டு”

ஒரு சின்னப் பிள்ளை மாதிரிக் கண் கலங்கிய போது நான் அவனருகில் சென்று, சரியான புரிந்துணர்வு இருவருக்கும் வேண்டும். அதை இடமாற்றங்களாலும் ஏற்படுத்தலாம். வெளியிடங்கள் போய் இருவரும் சந்தோசமாக இருக்கப் பாருங்கள். நாங்கள் ஒரு நாளைக்கு வீட்ட வாறும்.”

“சரி... அப்ப நான் வாறன் அண்ணன்.”

வாணி இங்கு வளர்ந்தவள். கொஞ்சமாவது படித்தவள். ஏதோ காதலித்து விட்டோம் என்பதாலும் சிவாவுக்கு விசா இல்லாததாலும் தான் இந்தத் திருமணம் நடந்தது.

“பாவம் சிவா நல்ல குணமானவன். அமைதியானவன். படிக் காட்டியும் திறமையான உழைப்பாளி. நிரந்தர விசா இல்லாவிட்டாலும் தனக்குக் கிடைத்த தொழிலை செய்து, வந்த கடனை அடைத்து சகோதரியைக் கட்டிக் கொடுத்திருக்கின்றான். நல்ல காரும் வைத்திருக்கின்றான். ஏதோ மனத்தாங்கலால் அவர் களுக்குள் இடைவெளி வந்திருக்கலாம்.”

ஆனந்தி தனது மன ஆராய்ச்சியின் அனுபவத்தால் சிவாவின் பிரச்சனை அனைத்தையும் சொல்லிக் கொண்டு போனாள்.

தொலைபேசி மணி அடிக்கவும் அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டு பேசினாள்.

ஆவூன்

“ஓ.... அப்படியா நான் இப்போது வருகின்றேன் இன்னும் சில வினாடிகளில் புறப்படுகின்றேன்.....”

“என்ன ஆனந்தி யார் அழைப்பில்?”

“நான் சொன்னேன், அந்தத் தமிழ்ப் பெடியன் மருந்து சாப்பிட மாட்டன் என்று அடம் பிடித்துக் குழப்பம் பண்ணுகின்றானாம். நான் போய்ப் பார்த்து விட்டு வருகின்றேன்.”

ஆனந்தி காரை வேகமாக எடுத்துக் கொண்டு ஓடினாள். தெருமுனை வரையும் அவளின் அசுர வேகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

மனக் குளம் இவளைச் சந்தித்த நாட்களையும் அதன் சுவடுகளையும் ஆராய்ந்தது.

“நீங்கள் மாஸ்ரர் செய்தது சரியான தவறு எங்கட திறமையை மாணவர்கள் மீது திணிப்பது கூடாது. அவர்களின் போக்கில் திறமை கண்டு நாங்கள் ஊக்கப் படுத்திப் படிப்பிக்க வேணும்....”

ஒரு சக ஆசிரியையான ஆனந்தி ஏதோ என் மனதின் நோக்கை அறிந்தவள் போல் சொல்லுகிறாளே.

இவளை எனது துணையாக்கினால்..

பழைய சுவடுகளில் நினைவுகள் தரித்து கீறுபட்ட சீ.டி. மாதிரி உரசிய போது தொலைபேசி அழைத்தது.

தொலைபேசி அழைப்பை எடுத்துப் பேசினேன். சில நிமிடங்களில் தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழுவில் இருந்து இருவர் வருவதாகப் பேசினார்கள். தொலைபேசியை வைத்த போது வாசல் கதவு தட்டும் ஒலியில் கதவைத் திறந்தேன்

“ஓம்.... வாங்கோ.....”

மாதவராஜாவும் ஆனந்த ரூபனும் வந்தார்கள்.

சுவரில் தலைவர் மேதகு பிரபாகரனின் படமும் அவரின் சிந்தனையான “நான் பெரிது நீ பெரிது என்று என்னாதே நாடு பெரிது என்று என்னு” என்னும் வாசகமும் அவர்கள் கண்ணில் பட்டன.

“நீங்களும் எங்களுக்கு உங்களால் முடிந்த உதவியை செய்ய வேண்டும்.”

“தம்பி இவ்வளவு காலமும் நீங்கள் இந்தப் பக்கம் வரவில்லை.

இப்ப என்ற அப்பாவை புலிகள் சுட்டது உண்மைதான். அவர் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டராக இருந்தவர். அரசாங்க விசுவாசி. அவர் தவறு விட வேண்டும். என்றோ தவறைத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ செய்திருக்கலாம். அதற்கான தண்டனையை மரண தண்டனையாக நிறைவு செய்த போது மிகவும் வருத்தமாக இருந்தது உண்மை தான். ஒரு தகப்பன் என்ற ரீதியில் அவரே தமிழ் மகனான வாசனின் அழிவுக்குக் காரணமாகி பெரும் பழியை சுமந்து கொண்டாரே என்று வருந்தியதுண்டு. ஆனால் நான் எனது எழுத்தினாலோ அல்லது எனது படைப்புக்களிலோ இந்தப் போராட்டத்தையோ அல்லது போராட்டத்தை இழிவு செய்யும் விதத்திலோ நடந்து கொண்டதில்லை.”

“ஓம் ஜயா எங்களிலும் சில தவறுகள் இருக்கின்றது தான். இனி வரும் காலங்களிலாவது எமது இனத்தின் விமோசனத்துக்காக இணைந்து செயல்படுவோம்.”

வந்தவர்கள் எழுந்த புறப்படத் தயாரான போது, ஆனந்தி கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்தாள். கூடவே ஓர் இளைஞரும் கலைந்த கேசமும் வாடிய முகமுமாக.

“நீதன் என்ன நடந்தது.” வந்த இளைஞரைக் கண்ட மாதவராஜன் அவனோடு பேச முற்பட்டான்.

“ஓ.... இவரைத் தெரியுமா?..இவர் நவநீதன்” அவர்கள் வெளியேற

“ஏன் இவர்கள்.... வந்தவர்கள்” ஆனந்தி கேள்வியைத் தொடர்கினாள்.

“நாங்களும் பங்காளிகளாக இருக்க வேண்டும் என்றதை விரும்பித்தான்.”

“இவ்வளவு நாளும் எங்க போனவர்களாம்.”

“சரி ஆனந்தி அதை விட்டுப் போட்டு இவர் யார்? ஏன் கூட்டிக் கொண்டு வந்தனீர்? இவரைப் பார்த்தால் இயக்கத்தில் இருந்து செத்த கபிலன் மாதிரித் தான் இருக்கிறார்.”

“இவரைக் கொஞ்சநாளைக்கு எங்கட ஒரு அறையில் தங்க வைக்க வேண்டும்.”

வந்த இளைஞருக்குக் குளிக்கத் துவாயைக் கொடுத்து, சாப்பாடு கொடுத்து அறையில் கட்டிலில் தூங்கச் சொல்லி பணிவிடைகளை

ஆவூன்

முடித்து, ஆனந்தி தன் வேலைகளைப் பேப்பரில் பதிவாக்கிக் கொண்டு வந்தாள்.

“என்ன ஆனந்தி எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை..... பெடியனில் எந்தக் குறையும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.”

“நீங்கள் எழுதுங்கள் எங்கள் சமுதாயத்தில் புரையோடிப் போன உண்மை இரும்புகள் துருப்பிடிக்காமல் இருக்க கற்பனை எனும் தங்க முலாம் பூசி எழுதுங்கள்.

“இவன் நவநீதன் வெள்ளைக்காரப் பெண்ணைக் காதலித்தான். அவனும் இவனைக் காதலித்தாள். இதை விரும்பாத இவன் வகுப்பினான் வெள்ளைக்கார இளைஞன் இவனை தன் வலையில் வீழ்த்தி ஒரு நாள் தன்னுடன் சந்தோசமாக இருக்க வைத்து கைத் தொலைபேசியில் போட்டோ எடுத்து, இவனுக்குக் காட்டி விட்டான். இவன் கற்புக்கு வரைவிலக்கணம் கற்றுக் கொடுக்கிறான். அவள் இதை சர்வ சாதாரணமாக எடுக்கும் படியும் இன்றோடு விட்டு விடும் படியும், இனிமேல் உயரிய பண்பைக் கடைப்பிடிப்பதாகவும் சொல்கின்றாள். ஆனால் இவனோ அதையே தினம் தினம் எண்ணி துக்கம் கொண்டு மனதையும் குழப்பி, தன்னை அழிக்க முடிவாக்கிக் கொண்டான்.”

“கற்புக்கும் காதலுக்கும் தமிழ் பண்பாட்டில் இருக்கும் மகோன்னத்தை அவளால் எப்படிப் புரிந்து கொள்ள முடியும்? அவனும் புரிந்து கொள்ளும்படி நடந்து கொள்ள எமது சனமும் நடந்து கொள்ளுமா?”

“எமது நாட்டில் போர் என்ற கொடுமையால் அவதியறும் மக்களின் உயிரைப் பாதுகாக்க புலம் பெயர்ந்து, புலம் பெயர்ந்த நாடுகள் தங்களின் நலனுக்காக சட்டங்களை மாற்றியதால் இங்கு வந்த மக்கள் படும் துயரங்கள் சொல்லியடங்காதது. வழி தவறிப் போகும் இளைஞர்கள் நிலையைப் பாருங்கள்.”

நானும் ஆனந்தியும் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது யாரோ கதவைத் தட்டினார்கள். ஆனந்தி உள்ளே போனாள். நான் கதவைத் திறந்தேன். நான்கு ஐந்து இளைஞர்கள் நீதனைக் கேட்டார்கள். நான் ஆனந்தியை அழைத்தேன்.

“ஓம் வாருங்கோ..... வாங்கோ தம்பிமார்.”

எல்லோரும் நீதனைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். ஏதோ எல்லாம் கதைத்தார்கள். ஆனந்தியின் முகம் என்னைப் பார்த்ததே தவிர காதுகள் அவர்களின் சம்பாசணையில் கவனம் செலுத்தின.

“நீதன் இனி நாட்டில் சண்டை துவங்கப் போகுது. பீ.ஆர்.(நிந்தர வதிவிட உரிமை) தருவாங்கள். இவளைக் கை கழுவி விட்டிட்டு வாடா..”

அந்தப் பெடியன் சொல்லி முடிக்கமுன் நீதன் பாய்ந்து அவளின் தொண்டைக் குழியில் கையை வைத்து நெரித்தான். மற்றைய இளைஞர்கள் தடுத்தும் அவன் அழுங்குப் பிடியாகப் பிடித்து நெரித்தான்.

ஆனந்தி ஒடி வந்து அவளின் கையை ஆதரவாகப் பற்றி “நீதன் விடுங்கோ அவன் சொன்னது தவறு தான்” என்றாள்.

“அக்கா இவர்கள் நாட்டுப் பிரச்சனையில் குளிர் காய நினைப்பவர்கள். அங்க சனம் சாகட்டும், அப்பதான் இங்க நிரந்தர விசா கிடைக்க வழி தேட நினைப்பவர்கள்....

நான் உண்மையாகக் காதலித்தனான். இவன் காதலை இழிவு படுத்தியிருந்தாலும் பரவாயில்லை. என் தாய் மண்ணை இனியும் அவலத்தில் பார்க்கவோ அழிவில் சுகம் தேட ஒரு நாளும் என்னியதில்லை.”

அவன் சொல்லி முடித்தான். வந்தவர்கள் எழுந்து செல்ல முற்பட்டனர்.

அப்போது அவர்களுடன் நீதனும் எழுந்தான்.

“தம்பி நீங்க இப்ப போக வேண்டாம். இங்கு இருந்து விட்டு நாளைக்குப் போகலாம்.”

“நாட்டுப் பிரச்சினை தீர வேண்டும் என்ற ஏக்கம் எல்லோருக்கும் இருக்கின்றது. எமது தேசம் விடியத் தொடங்கி விட்டது. அது நிரந்தரமாக விடிய வேண்டும் என் போன்றவர்களும் தயாநிதி, எடிக்சன் போன்றவர்களின் ஏக்கங்களும் தீரும் நாள் வெகு விரைவில் வரும் அக்கா.”

நவநீதனின் ஆணித்தரமான பேச்சு அவன் பூரண சுகமாகி விட்டான் என்பதை உறுதி செய்வதைக் கண்ட நானும் ஆனந்தியும் அவனை ஆதரவாகத் தழுவினோம். அவன் கதவைத் திறந்து காரில் ஏறிக் கையசைத்துக் கொண்டு சென்றான்.

பூரணமான மனத் திருப்தியுடன் தன் ஏக்கம் நிறைவாகிய சந்தோசத்தில் ஆனந்தி என்னைப் பார்த்தாள்.

பிள்ளை இல்லையே என்ற ஏக்கம் என்னுள் எப்போது மறையும் என்பது போல அவளின் பார்வை கோடிட்டது என் மனதிலும்.

04.04.2004, தினக்குரல்

அறம் செய்ய

“அறம் செய்ய விரும்பு ஆறம் செய்ய விரும்பு
அறம் செய்ய விரும்பு ஆறம் செய்ய விரும்பு
ஆறம் என்று சொல்லக்கூடாது அறம்.....”

“என்னைக் கோபமாக்காமல் சொல்லித் தருவதை விளங்கிச் சொல்ல வேணும்.”

“அறம் செய்ய விரும்பு
ஆறுவது சினம்ஆறுவது சினம்.”

நான் படுக்கை அறையிலிருந்து எழுந்து கொள்ள விருப்பம் இன்றிப் படுத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். மகன் பரமு மகள் தாரணிக்குத் தமிழ் சொல்லிக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றான்.

ஏழ வயது வரைக்கும் தமிழைச் சொல்லிக் கொடுக்காமல் இருந்து விட்டனர். நான் இங்கு வந்ததன் பின் தான் தமிழ் பாடசாலைக்கு விட ஆரம்பித்து இருக்கின்றார்கள்.

என்னால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. என் வயதும் ஒரு காரணம்.

அறம் செய்ய விரும்பு
ஆறுவது சினம்.....
தாரணியின் கன்னத்தில் பரமுவின் கைகள் பதம் பார்த்தன.
அவள் வீரிட்டு அழுகின்றாள்.

நான் எழுந்து போகின்றேன்.

என்னைக் கண்ட தாரணி அப்பம்மா...அப்பா.... அப்பம்மா...

பிள்ளையின் கன்னங்கள் சிவந்து போனது.

நான் பிள்ளையை அணைத்துக் கொள்கின்றேன்.

“எனக்குத் தமிழ் வேண்டாம் அப்பம்மா எனக்குத் தமிழ் வேண்டாம்.... அப்பம்மா தமிழ் படிக்க விருப்பமில்லை. தமிழ் படிக்க அப்பா அடிக்கின்றார். அப்பம்மா அப்பா அடிக்கின்றார்.”

சனிக்கிழமை என்பதால் எல்லோரும் வீட்டில் இருந்தனர். இந்த இயந்திர வாழ்க்கையில் இவர்கள் எல்லா விதமான தேவைகளிலும் பங்கு கொள்ள விரும்புகின்றார்கள் என்னும் போது சிரிப்பாகவும் இருக்கின்றது.

ஆங்கில மயமான இந்த நாட்டில் பிள்ளையைத் தமிழ் படிப்பிக்க நினைப்பதே பெரிது. நான் தாரணியை மடியில் வைத்துக் கொஞ்சிக் கொள்கின்றேன்.

அம்மா நீங்கள் செல்லம் கொடுத்துத்தான் தாரணி கெட்டுப் போகின்றாள். பரமு சொல்லிக் கொண்டு எங்கோ போக ஆயத்தமாகின்றார்.

“Paramu Are You Ready or Not?”

“Wait... Wait... I am Ready”

பரமுவுக்கு எத்தனையோ திருமணங்கள் தரகர் கந்தையாவால் வந்தது. ஆனால் வேலை செய்கின்ற இடத்தில் ஆங்கில மோகம் கொண்ட குடும்பத்தின் பெண்ணை விரும்பி திருமணம் செய்து கொண்டான். அந்தக் குடும்பம் இல்லாத எல்லாவற்றையும் இருப்பது போன்று பூச்சுப் பூசி உல்லாசமாக வாழ்கின்றவர்கள்...

வெளியே போக ஒருவரை ஒருவர் முந்திக் கொண்டிருக்கும் போது கதவு தட்டும் ஒசை கேட்டது.

வாணி கதவைத் திறந்ததும்,
பரமு some body there.

நாங்கள் T.R.O வில் இருந்து வருகின்றோம்.

ஆவூரான்

“போன் பண்ணி விட்டு வரலாமே. சரி சரி வாங்கோ.”

வந்தவர்களை இருக்கச் சொல்லி விட்டு பரமுவும் அருகில் இருந்தார்.

“இன்று கிழக்கு மாகாணத்தில் இருந்த தமிழ் மக்கள் இடம் பெயர்ந்து அகதிகளாக உணவுக்கு கஸ்ரப்படுகிறார்கள். உடனடியாக சாப்பாடு கொடுக்க முடியாமல் இருப்பதாக UN Oவும் சொல்கின்றது. அது தான் உங்களிடமிருந்து ஏதாவது உதவிகளை எதிர்பார்க்கின்றோம்.”

“அறம் செய்ய விரும்பு

ஆறுவது சினம்”

தாரணி மிகத் தெளிவாகப் பாடமாக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

வந்தவர்கள் எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் பரமு அவர்களின் வேண்டுகோளை ஏற்பதாக இல்லை.

“அப்பம்மா அறம் செய்ய விரும்பு என்றால்..?”

What is the meaning?”

“தானம் செய்வது.”

“Red cross, children foundation போன்றவற்றிற்கு காச கொடுத்து உதவி செய்வது போல, இல்லாதவர்களுக்கு இருப்பவர்கள் தங்களால் இயன்றவற்றைப் பகிர்ந்து கொடுப்பது.”

“அறம் செய்ய விரும்பு ஆறுவது சினம்.”

தாரணி மிகமிகத் தெளிவாகப் பாடமாக்கிச் சொன்னதை வந்திருந்தவர்களும் கேட்டுக் கொள்ளும்படியாக பாடமாக்கியதைக் கேட்ட பரமு, விறு விறு என்று எழுந்து வந்து தாரணியின் கொப்பியை பறித்து ஏறிந்துவிட்டு போய் T.V யைப் பார்க்கும்படி சொல்லிக் கொண்டு உள்ளே போகின்றார்.

“அறம் செய்ய விரும்பு ஆறுவது சினம்” என்று தாரணி சிரித்துக் கொண்டு சொல்கின்றாள். வந்தவர்கள் இன்னும் முன்னுக்கு இருக்கின்றார்கள்.

வாணி வந்து பார்த்துக் கொண்டு,

“நீங்கள் இன்னும் போகவில்லையா? அவர் சொன்னது விளங்கவில்லையா?”

T.R.O இளைஞர்கள் மீண்டும் வருவதாகச் சொல்லிக்கொண்டு போகின்றார்கள்.

தாரணி இன்னமும் பாடம் செய்வதற்காக கொப்பியைத் தேடுகின்றாள்.

மகனும் மருமகனும் ஏதோ கூட்டம் என்று ஒடுகின்றார்கள்.

“அப்பம்மா யாரது மாமாக்கள் வந்தவர்கள்.”

தாரணி ஒவ்வொன்றுக்கும் கேள்வியும் விளக்கமுமாகக் கேட்கத் தொடங்கி விட்டாள்.

“அது தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழகமாம். தமிழ் மக்கள் சாப்பாடு இல்லாமல் வாடுகின்றார்களாம். நீங்க படியுங்கோ.”

“அப்பம்மா நான் தமிழ் படிக்கத்தான் வேண்டுமா? இங்கு இருக்கும் நாங்கள் இங்கிலீஸைப் படித்தால் போதுமாம். அம்மாவும் அங்கினும் பேசிக் கொண்டார்கள்.

“தாரணி நீங்கள் இங்கு பிறந்தாலும் உங்கட அம்மாவும் அப்பாவும் ஸ்ரீலங்காவில் தமிழரின் மண்ணில் பிறந்தவர்கள்தானே. தமிழராகிய நாங்கள் கட்டாயம் தமிழ் படித்திருக்க வேண்டும். சீனாவில் இருந்து வந்த சீனர்களைப் பாருங்கோ அவர்களின் பிள்ளைகளையும் பாருங்கோ, அவர்கள் தங்கட மொழியையும் கலை கலாசாரத்தையும் யாருக்காகவும் விட்டுக் கொடுக்க மாட்டார்கள். இப்படித்தான் ஒவ்வொரு இனத்தவரும் தத்தமது மொழி, கலை கலாசாரம் என்று இருக்கின்றார்கள். அதுமாதிரித்தான் இங்கிலீசும் ஒரு மொழி, அதிலை மட்டும் தான் அறிவு வளர்கின்றது என்று சொல்ல முடியாது.”

“அம்மாவிட ladies club இல் இருக்கின்றவர்களின் பிள்ளைகள் தமிழ் படிக்காமல் இருப்பது ஒரு பண்ணாம்.”

“தாரணி கொழும்பு, நீர் கொழும்புப் பகுதியில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள் சிங்கள மொழியைப் பின்பற்றிப் பேசுகின்ற தமிழர்களாகவும், ஜேர்மனி, பிரான்ஸ் டென்மார்க் போன்ற நாடுகளில் வாழுகின்ற தமிழர்கள் அந்தந்த நாட்டு மொழியை பேசுகின்ற மக்களாகவும் மாறிவருகின்றார்கள். இதனாலே தமிழ் மொழி அழிந்து போகும் நிலையில்

ஆவூன்

இருக்கின்றது. அதனாலே நாங்கள் வாழுகின்ற அந்தந்த நாட்டிலே தமிழ் மொழியை பாதுகாக்க வேண்டுமென்றால் வளர்ந்து வரும் இன்றைய இளம் சமுதாயத்தினராகிய நீங்கள் தமிழைக் கற்க வேண்டும். தமிழில் சிறந்த அறிவாளர்களாகி தமிழை மற்றவர்களுக்கும் கற்றுக் கொடுக்கின்ற திறமைசாலிகளாகித் தமிழைப் பாதுகாத்துத் தமிழர் என்று தலை நிமிர்ந்து கொள்ளலாம். பாரதியாரின் கனவையும் நனவாக்கலாம். அதற்காக நாங்கள் தமிழைப் படிக்கவேண்டும்.”

“சரி அப்பம்மா நான் தமிழை படித்து கெட்டிக்காரியாக வருவன் சரியா.....” தாரணி சொல்லி விட்டு புள்ளி மான் குட்டியாகத் துள்ளி ஓடுகின்றாள்.

தமிழையும் தமிழரையும் பாதுகாப்பதிலும் வளர்ப்பதிலும் தாயகத்தில் தங்களின் உயிரைக் கொடுத்து உணர்வுடன் பாதுகாக்கின்றார்கள். தாய் நிலத்தில் இருந்து புலம் பெயர்ந்த போதும் ஆங்கில நாடான அவுஸ்திரேலியாவிலும் தமிழை வளர்க்க அரும்பாடு படுகின்றார்கள். என் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளை தமிழை வளர்க்காமல் ஏதோ நாகரீகத்திற்காகத் தன் பிள்ளைக்குத் தமிழை படிப்பிப்பதை விரும்பாமல் இருக்கின்றான்.

விளையாடிக் கொண்டிருந்த தாரணி தமிழ்ப் புத்தகத்துடன் ஓடி வருகின்றாள்.

“அம்மாவும் அப்பாவும் வருகின்றார்கள். நான் தமிழைப் படிக்கின்றேன்.”

பரமுவும் வாணியும் ஒருவரை ஒருவர் விட்டுக் கொடுக்காமல் வாக்கு வாதம் செய்து கொண்டு வந்தார்கள். வாணி கான்ட் பாக்கை மேசையில் எறிந்து விட்டு மாடிக்குப் போனாள். பரமு கால் கைகளைக் கழுவிக் கொண்டு சாப்பாட்டு மேசைக்கு வந்தான்.

பரமுக்கு சாப்பாடு போட்டேன்.

“அம்மா இனிமேல் தாரணிக்கு தமிழ் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டாம். வாணியின் நண்பிகளின் பிள்ளைகள் தமிழ் படிக்கிறதில்லையாம். அதால் பிரச்சனையில்லை. இனி நானும் தமிழ்ச் சங்கங்களிலிருந்து விலகப் போகின்றேன்.”

“பரமு... தாரணி இப்ப நல்லாத் தமிழ் படிக்கின்றாள். எழுத்துக்கள் எல்லாம் நல்ல பாடம், அவள் தமிழில் ஒரு நல்ல நிலையை அடைவாள். அத்தோட உங்களுக்கும் நல்ல பேரும் புகழும் கிடைக்கும்.”

அறம் செய்ய... ...

நாம் கதைத்தக் கொண்டிருக்கும் போதே ரெவிபோன் மணி ஒலித்தது. நான் போய்க் கதைத்தேன்.

“யார் பரமுவே அவர் இருக்கின்றார் வாருங்கோ.”

“அம்மா அது யார்? நான் இல்லை என்று சொல்லலாம் தானே.”

“T.R.O ஆட்களாம் காச சேர்ப்பதற்காக வருகின்றார்களாம்.”

நான் சொல்லி முடிக்கும் வரை வாணி மாடியில் நின்று பார்த்து விட்டு, “பரமு மேலே வாறீரோ?”

சாப்பிட்டது பாதி சாப்பிடாதது பாதியாக மேலே போனான்.

T.R.O வின் நிறுவனத்தில் இருந்து வந்த ஆட்கள் கதவைத் தட்டினார்கள். வந்தவர்களை இருக்க வைத்து விட்டு மேலே போய் கதவருகில் நின்று பரமு கீழே T.R.O ஆட்கள் வந்திருக்கின்றார்கள் என்று கூப்பிட்டேன்.

“மாமி அவருக்கு தலையிட எழுப்ப வேண்டாம் என்றெல்லே சொன்னவர். அவர்களை வேறு ஒரு நாளைக்கு வரச் சொல்லுங்கோ.”

தாரணி மிகவும் அழகாகத் தமிழில்

“அறம் செய்ய விரும்பு ஆறுவது சினம்
இயல்வது கரவேல் ஈவது விலக்கேல்
உடையது விளம்பேல்
ஊக்கமது கைவிடேல்”
என்று பாடமாக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

நான் எனது பெட்டியைத் திறந்து 9 பவுண் தாலிக்கொடியை எடுத்துக் கொண்டு வருகின்றேன். வந்தவர்கள் பின்பு வருவதாக எழுந்து நின்றனர். அவர்களை இருக்கச் சொல்லி விட்டு தேநீர் போட்டுக் கொடுத்து விட்டு எனது தாலிக் கொடியை நீட்டினேன்.

வந்தவர்கள் ஆச்சரியமாகப் பார்த்தனர்.

தாரணி ஒடி வந்து என்னையும் அவர்களையும் ஆவலாக மாறி மாறிப் பார்க்கிறாள்.

வந்தவர்கள் வலுக்ட்டாயமாக மறுத்தனர்.

ஆவூன்

“தம்பிமார்கள் அவுஸ்ரேலியாவில் அள்ளிக் கொடுக்கும் மக்கள் நிறைய இருக்கின்றார்கள். ஆனால் கொடுக்காமல் தாங்கள் கொடுப்பவர்கள் போலவும், போராட்டப் பங்குதாரர்கள் போலவும் நிறையப் பேர் பாசாங்கு செய்கின்றார்கள். அந்த வரிசையில் தான் என்ற மகனும் இருக்கின்றான். நான் படிப்பிக்கின்ற இந்தத் தமிழுக்கு அர்த்தத்தை என் பேத்தி அறிய வேண்டும், உனர் வேண்டும் என்றால் நீங்கள் இதனை வாங்க வேண்டும்”.

அவர்கள் மறுத்த போதும் வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

தாலியைக் கட்டிய எனது கணவரின் அனுமதியைக் கேட்காமல் எடுத்த முடிவு . இது ஒரு தார்மீக முடிவு என்பதால் தன்னையே போராட்டத்தில் இணைக்கச் சொல்லி வீட்டுக்கு வரும் பிள்ளைகளிடம் கேட்கும் கணவர், நான் செய்த காரியத்தை இட்டு மகிழ்வாரே தவிர தவறான முடிவு என்று ஒரு நாளும் சொல்ல மாட்டார் என்று மனதினில் சொல்லிக் கொள்கின்றேன்.

மாடியில் நின்றுகொண்டு பரமுவும் வாணியும் என்னை மலைத்துப் பார்க்கின்றார்கள்.

“ என்ன மாமி தாலிக்கொடியைக் கழற்றிக் கொடுத்து விட்டார்களே”

“இல்லைப் பிள்ளை அறம் செய்வதென்றால் அதற்கொரு அர்த்தம் இருக்க வேண்டும்.”

“அதற்கில்லை மாமி அது பழைய பவுண். நீங்கள் இப்படிச் செய்வீர்கள் என்று தெரிந்திருந்தால் அதை நான் எடுத்துக் கொண்டு காசு தந்திருப்பேன்.”

மருமகளின் மன நிலையை எண்ணி வாயடைத்து நின்றேன்.

“அறம் செய்ய விரும்பு
ஆறுவது சினம்
அறம் செய்ய.....விரும்பு”

தாரணி பாடத்தை மிக மிகத் தெளிவாக சொல்லிக் கொள்கின்றாள்.

கலாபூஷணம் பூலோவியூர் க. சதாசிவம்
சிறுகதைப்போட்டி 2007 (ஆறுதல் பரிசு)

அவங்கு அளந்தது

“கெட்டி மேளம்..... கெட்டி மேளம்.....!”

நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்த நித்தியா திடுக்கிட்டுக் கண் விழித்துப் பார்த்தாள். வீடு முழுவதும் இருளாக இருந்தது. அந்த இருளிலும் அவளின் காதுகளில் கேட்ட மேள வாத்தியங்கள் நிகழ்வுகள் எல்லாமே நிழலாடன.

திருமணப்பந்தலின் முன்னே கட்டப்பட்டிருக்கும் வாழைமரம் அசைந்தாட, தோரணங்கள் சிந்து பாட, உற்றார், உறவினர் வாழ்த்துக் கூற, மணவறையில் மணமகன் தாலியோடு எழுந்து நிற்க மணமகள் நாணத்தோடு நிலத்தைப் பார்த்தவண்ணம் குந்தி இருந்தாள். ஜயரின் மந்திரம் அவளைத் துயில் எழுப்பியது.

எல்லாமே கனவுகள்.... கனவுகள் எத்தனை முறை கண்டிருப்பாள். ஆயிரமாயிரம் கதைகளில் வரும் கற்பனைப் பாத்திரமாக அவளின் கனவுகளும் அவளோடு தொடர்ந்தது. க.பொ.த உயர்தரத்தை எட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது திருமணப் பேச்சுத் தொடர்ந்தது. பிள்ளையைப் பெற்றால் திருமணம் என்ற விலங்கை எப்படியாவது மாட்டிவிட வேண்டுமென்று துடிக்கின்ற தந்தை. தன் பிள்ளையின் உணர்வு, இலட்சியம் எதையுமே பாராமல் ஏதோ திருமணம் செய்து கொடுத்து விட்டால் தங்களின் கடமை முடிந்து விட்டதென்று நினைப்பதோடு சரி. இளமை உணர் வுகளையும், ஆசைகளையும் தூண் டி விட்டு, கனவுகளையும், கற்பனைகளையும் வளர்த்து, இரவுகள் ஒவ்வொன்றையும் முதலிரவுக்காய் காவல் கொள்ள வைத்து விட்டார். எல்லாமே இப்போது சோக இரவுகளாக மாறி விட்டன.

கனவுகள் எப்போதுமே கனவுகளாக இருக்கட்டும். கனவுகள் கூடத் தனியான சுகம் தான். இது எல்லோருக்கும் கிடைப்பதில்லை என உணர்ந்தவள் போல் தன் அருகில் படுத்திருக்கும் தாயையும், சுகோதரர் களையும் பார்த்தாள். தன்னை நம்பி நாளைய எதிர்காலத்தின் படிகளில் கால் வைத்திருக்கும் அவர்கள் தன்னுடைய விபரீதமான முடிவுகளை எடுக்க முடியாமல் போகின்றதே என்று என்னும் போது பழைய நினைவுகள் முறுக்கி விட்ட பொம்மை மாதிரி சுழன்றன.

அன்று ஒரு நாள் காலை வாசலுக்கும் தெருவுக்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தார் நித்தியாவின் தந்தை கணபதிப்பிள்ளை. வாசலில் கார் வந்து நின்றது. காரிலிருந்து இறங்கியவர்களை நடு அறையில் வரவேற்று இருத்திவிட்டு, வீட்டுக்குள் ஓடினார். “பெண்ணைக் கூப்பிடுங்கோ” தரகர் குரல் கொடுத்தார்.

நித்தியா தேநீர்த் தட்டோடு வந்து எல்லோருக்கும் தேநீர் கொடுத்தாள். மீண்டும் திரும்பி எல்லோரையும் கும்பிட்டு விட்டு நாணத்தோடு அறையினுள் சென்றாள். மனதுக்குள் ஒரு விரக்தி. நம்பிக்கையற்ற சம்பிரதாயம். ஏமாற்றக் கேள்விக்குறி. எத்தனையாவது முறை. மனதுக்குள் எண்ணினாள்.

“பொன்னைப் பிடிச்சிருக்கு. மற்றது எல்லாம் தரகர் பொன்னையா சொல்லியிருப்பார்”.

மாப்பிள்ளையின் தாயார் பொருளின் விலையை நினைவுபடுத்தினார்.

“எல்லாம் தரகர் சொன்னவர் தான். நீங்கள் பிள்ளையைப் பெற்றவர்கள். கொஞ்சம் குறைத்து....”

“இதில் எந்த மாற்றமும் இல்லப் பாருங்கோ.. ..இவனுக்குப் பெண் கொடுக்க ஆயிரம் பேர் நானா நீயா எண்டு தவிக்கினம் ஏதோ நீங்கள் கேட்டாப் போல.....”

“சரி.... எல்லா ஒழுங்கும் செய்துட்டு தரகரிட்ட சொல்லி விடுறேன்.” திருமணத்தை நடத்துவதற்கு எல்லா ஒழுங்கும் நடந்தன. திகதியும் குறித்து முற்றாகியது. அன்று..... தந்தைக்கு காலன் காரில் வந்து விட்டான். வாகன விபத்தில் தந்தை இறந்தது அவளின் திருமண நினைவுகளும், கற்பனையும் சுமக்கின்ற இரவுகளாகின. காலம் என்னும் சூறாவளியால் திருமண விண்ணப்பம் தந்தையின் மரணத்தில் முடிந்தது. அவளும் இப்போது, தான் ஒரு விதவை என்று எண்ணிக் கொள்கிறாள். நடந்தவைகளைக் கனவுகளாக நினைத்து, தாய் சுகோதரர்களைக் காப்பாற்றத் தான் படித்த படிப்புக்கு வேலை தேட ஆரம்பித்தாள்.

ஒரு நேரமுகப் பர்ட்சைக்குச் சென்றாள். அங்கே கேட்கப்பட்ட கேள்விகள் ஒவ்வொன்றும் இன்றும் இதயத்தில் நின்று ஏறிந்து கொண்டிருக்கின்றன.

ஏழையின் சொத்து திறமை மதிப்பு சி..... இப்படியும் ஒன்றுதான். அதற்கு எங்கே தமிழ் அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள்!

பணம் கொடுத்துப் படுக்கை விரித்தால்தான் பதவியாம். அப்படி ஒரு வேலை செய்ய வேண்டுமா? நேரமுகப் பர்ட்சை முடிந்து பஸ்ஸில் வரும்போது..... நடந்தவைகள் அனைத்தும் நிழலாடி மனதில் மேலும் தோல்வி மனப்பான்மை குடி கொண்டது. விரக்தியால் மனித முகங்களைப் பார்க்கவே அருவருப்பாக இருந்தது. பஸ்ஸை விட்டு இறங்கும் போது.....

“அம்மா தாயே பிச்சை போடுங்கோ....” என்று கன் தெரியாத கிழவனும் ஒரு சிறுமியும் நின்று கேட்டது நித்தியாவின் காதுகளில் விழுந்தது. மிகுதியாக இருக்கும் ஜம்பது சத்தை எடுத்துக் கொடுத்தாள். காசு கொடுக்கும் போது ஒரு நம்பிக்கை மன உறுதி கூடர் விட்டது. பிரயாணம் செய்த களைப்புக் கூட மறந்து அவசரமாக நடந்து வீட்டை அடைந்தாள்.

“என்ன நித்தியா வேலை கிடைக்குமா....?”

“அறிவிக்கிறம் எண்டு சொன்னாங்கள். நம்பிக்கை இல்லையம்மா.”

“அம்மா இந்தச் சங்கிலியையும், தோட்டையும் வித்துப் போட்டு ஒரு தையல் மெதின் வேண்டுங்கோ.” இனியும் நான் விண்ணப்பம் வேலை எண்டு போக விரும்பேல்லை. மெதினை வீட்டிலை போட்டு தையல் செய்யப் போறன். எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு.....”

தன்னம்பிக்கையும் மன உறுதியும் ஒரு பெண்ணிடம் உண்டென்றால் எந்த மலையையும் பிளந்திட முடியும். நித்தியா தையல் இயந்திரத்தோடு தானும் இயந்திரமாகி விட்டாள். இரவு பகலின்றி சுய தொழிலில் கண்ணும் கருத்துமாக குடும்பமே ஈடுபட்டது.

புது வருடம் நெருங்குகின்றது. தையல் வேலைகள் ஏராளம். நித்தியாவின் ஆடை அலங்காரங்கள் நவீனமானவை. அதனால் அனைவரையும் கவருகின்றன. அதனால் வாடிக்கையாளர்களைத் தன்வசப்படுத்திக் கொண்டதால் வேலை மிகவும் கூடுதலாக இருக்கின்றது.

“பிள்ளை நேரம் ஒன்பது மணியாகிறது சாப்பிட்டு விட்டுப் படம்மா.....”

ஆவூன்

“இல்லையம்மா இந்தச் சட்டை நாளைக்குத் தருவதாகச் சொன்னனான். நீங்கள் சாப்பிடுங்கோ..... நான் பிறகு சாப்பிடுகின்றேன்”.

விடியற் காலைப் பொழுது.

“வதனி குமாரை எழுப்பிவிடு. சந்தைக்குப் போயிட்டு வரட்டும்”. நித்தியா கடமையில் பம்பரம் போல் கழன்றாள்.

“அக்கா.... வசந்தியக்கா வாறா....”என்று தயா கத்தினாள்.

“ஹலோ வசந்தி எப்படி ஞாபகம் இருக்கிறதா?”

“எப்படி நித்தியா மறக்க முடியும். பாடசாலை நட்பை யாராலும் மறக்க முடியாத வாழ்க்கை. அது எல்லோருக்கும் தொடர்கிறதில்லையே.....”.

“என்ன வசந்தி கலியாணம் முடிந்த உடனேயே கொழும்புக்குப் போன்னிங்கள் வேலையும் செய்யிறதாக் கேள்விப்பட்டன....”

“ஓம் வருசத்தோட நல்லூர் முருகனையும் கும்பிட்டுப் போக வந்தனாங்கள். உம்மைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டன். பார்த்து விட்டுப் போவம் எண்டு வந்தனாங்கள்”.

“தயா.... வசந்திக்கு ஒ கொண்டு வா....”

“நித்தி இதில் இருக்கிற துணியில் மகள் சிந்துவுக்கு வடிவான ஒரு சட்டை தைத்துத் தர வேணும்....”

“அதுக்கென்ன வசந்தி இரண்டு நாள் செண்டு தான் தருவன்”.

“சரி நித்தி நான் போயிற்று வாறன்....”

நித்தியாவின் பாடசாலை நண்பி வசந்தி. அவள் போய் மறையும் வரையும் அவளையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வசந்தியோடு கூடித்திரிந்த நாள்.. சுதந்திரமான பறவைகள் போல் எத்தனை எத்தனை நினைவுகள்..... கற்பனைகள்..... வசந்தி படிப்பில் திறமையில்லா விட்டாலும் தந்தை சேர்த்து வைத்திருக்கும் பணம் எல்லாப் புகழையும் சேர்த்துக் கொடுத்தது. இப்போ அரசாங்க உத்தியோகம். அன்பான கணவன் அழகான குழந்தை.... என்று அவளின் குடும்பம். எல்லாமே பணம்.... பணம்.... தன்னை மறந்து வாய் முனுமுனுத்த நித்தியா கையில் இருந்த ஊசி கையைப் பதம் பார்த்தது.

“ஆ.. ..” ஊசி குத்தியதும் நித்தியாவின் கையிலிருந்து இரத்தம் வடிந்ததும் எல்லோர் மனதிலும் உதிரம் ஆடிப் போனதை நித்தியா உணர்ந்தாள்.

“குமார.... இந்த நூல் ஒன்று வேணும்.... இந்தக் கடையில் இல்ல. சந்திக் கடையில் இருக்கும்..... வேண்டித் தந்திற்றுப் படி அப்பு....”

“சரி அக்கா.... காசைத் தாங்கோ....”

“போயிற்றுக் கெதியில் வா....”

தோருக்கு மேலே வளர்ந்தவர்களானாலும், நித்தியா கீறிய கோட்டுக்குள் அவர்கள் செயற்படுவது நித்தியாவின் தலைமைத்துவம் தான். மாலைப் பொழுது மயங்கிக் கொண்டிருந்தது. கடைக்குப் போன குமார் எட்டு முப்பது மணியளவில்தான் சைக்கிளை முற்றத்தில் நிறுத்தி விட்டு நேராகச் சமையலறைக்குப் போக எத்தனித்தான்.

குமார் வருவதைப் பார்த்த நித்தியா, “குமார் நில்லு எங்க இவ்வளவு நேரம் போன்றீ....?”

“ஜெயக்குமாரிடம் கொப்பி வேண்டிக் கொண்டு வாறன்.”

“எனக்குப் பொய் சொல்ல வேண்டாம். வதனி சொன்னவள், யாரோ கூட்டம் நடத்திறதாக கேள்விப்பட்டு நீயும் போறனியாம். குமார் நாட்டு நிலமையில் இளைஞர்களின் மனநிலை எப்படி இருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியாமல் இல்ல. நீ கூடித்திரிகிறவங்கள் கூட்டத்துக்குப் போறது பற்றி எனக்கு ஒன்றுமில்லை. ஆனால் கூடிப் போறதை மட்டும் நிறுத்தி விடு.... சரியோ....”

தனிமனித சுதந்திரத்திலும் தவறுகளைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டிய நிலையைச் சொல்கிறாள் அக்கா என்று நினைத்துக் கொண்டு எதுவுமே பேசாமல் அறையினுள் போகிறான் குமார்.

விடிந்தால் புதுவருடம்.... கொடுக்க வேண்டிய உடைகளை தயாவும், வதனியும் சேர்ந்து நித்தியாவோடு செய்தனர்.

“தயா போய்ப் படு.... கொஞ்சத்தால் நான் செய்து போட்டு வாறன்....”

சித்திரையின் ஆதவன் தன் பொற் கிரணங்களை மெல்ல மெல்லப் பரிணமித்தான். தூரத்து இடங்களில் மட்டும் சிறு சிறு வெடிச் சத்தங்கள். இனவெறியின் வெடிச் சத்தங்கள் கேட்கத் தொடங்கிய பின்பு வெடிச்சத்தங்கள் கேட்டால் மனதில் பயத்திரளை உண்டு பண்ணுவதால் வருடப்பிறப்பின் சிறப்பு வெடிகள் குறைவு. அம்மா வீட்டைக் கழுவித் துப்புரவு செய்ய தயாவும் வதனியும் குளிக்கத் தொடங்கினர். குமார் கையில் பத்திரிகையை வைத்துக் கொண்டு முற்றத்தின் இள வெயிலில் இருக்கின்றான். நித்தியா விருந்தினர்களுடன் கதைத்து, வழியனுப்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

“நித்தியா குளியன் பிள்ளை நல்லுார் முருகனிட்டப் போவம்”.

“நான் வரயில்லை.... நீங்களும் தயாவும் போயிட்டு.... அர்ச்சனை செய்து கொண்டு வாங்கோ”.

மேற்கொண்டு அம்மா எதுவும் பேசவில்லை. எல்லோரும் வெளிக்கிட்டுக் கொண்டு கோயிலுக்குப் போனார்கள். நித்தியா றேடியோவைக் கேட்டுக் கொண்டு குளிக்க ஆயத்தமானாள். கோயிலில் அர்ச்சனையை முடித்துக் கொண்டு கடைத் தெருவையும் பார்த்து சிறிய பொருட்கள் வேண்டிக் கொண்டு கச்சான் கடையை நெருங்கினார்கள். கச்சான் கடையடியில் வசந்தி, தாய், வசந்தியின் மாமி ஆகியோர் நித்தியாவின் குடும்பத்தைக் கண்டு வலிய வந்து கதைத்தார்கள்.

“என்ன நித்தி வரவில்லையா? கனகு.... நாங்கள் வீட்ட வருவம் எண்டு தான் இருந்தனாங்கள். பரவாயில்லை முருகனின் சந்நிதானத்தில் கதைக்கக் கொடுத்து வைத்திருக்க வேணும். உன்ற பெடியனை என்ற தின்னவளுக்குக் கேட்டுப் பார்ப்பம் எண்டிருந்தனான். விரும்பினால்மகன் ஒருவன் வெளியில் இருக்கிறான். அவனுக்கு இதில் நிக்கிற பிள்ளையை மாற்றுச் சம்பந்தமாக எழுதுவும்.... என்ன சொல்லுறாய்”.

வசந்தியின் தாய் வலிய வந்து கேட்டதும் அதிர்ச்சியடைந்து போனாள் கனகு.

“பெரியவள் இருக்கக்கூடியதாக எதையெண்டாலும் அவளிட்டைத் தான் கேட்டுப் பார்க்க வேணும்”.

“சரி.... யோசித்துச் சொல்லுங்கோ.... பின்னேரம் வாறும.....”

எல்லோரும் கலைந்து வீடு சென்றனர். கோவிலுக்குப் போய் வந்து, சாப்பிட்டு விட்டு அம்மா மௌனமாகப் படுத்துக் கிடந்து கொண்டு

வசந்தியின் தாய் சொன்னதை மீண்டும் மீண்டும் யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். நித்தியா கச்சானையும், சோளப் பொரிகளையும் உடைத்துத் தின்றுகொண்டிருக்க, வதனி கோயில் தேர்த்திருவிழாவை விமர்சனம் செய்து கொண்டிருந்தாள். வந்த வழியில் வசந்தியின் தாயும் அம்மாவும் தனிமையில் கதைத்துக் கொண்டதையும் நினைவு படுத்தும் நேரம்..

“அக்கா, வசந்தியக்கா வீட்டுக் காரர் வருகினம்...”. என்று தயா ஒடி வந்தாள்.

நித்தியா ஒடிப் போய் வரவேற்றாள். “வாங்கோ.... உள்ள வாங்கோ”.

வசந்தி கணவனையும் சிறிய தாயையும் அறிமுகம் செய்து வைக்கின்றாள். வசந்தி தயாவோடு அவளின் படிப்பு விடயும், குமாரையும் இலேசாக விசாரிக்கிறாள். நித்தியா எழுந்து சமயலறைக்குப் போக எத்தனிக்கும் போது.....

“நித்தியா நீர் இங்க வாரும். உம்மோட தான் கதைக்க வந்தனாங்கள். இப்ப முக்கியமாக மாமி உம்மோட கதைக்க வேணும் எண்டதால தான் கோவிலால வந்ததும் இங்க வாறும்.....”

“பிள்ளை நித்தியா உங்களைப் பற்றி அடிக்கடி வசந்தி சொன்னபடியால நேரிலையே கேட்பம் என்று இருந்து, ஒருத்தருக்கும் சொல்லாமல் இருந்தன். ஆனால் கோயிலில் வசந்தியினர் அம்மாவும் உங்கிட அம்மாவும் பேசின படியால் என்ற விருப்பம் சரிவராமல் போயிடுமோ என்று வசந்தியிட்டச் சொன்னன். எனக்குச் சுற்றி வளைத்துக் கதைக்கத் தெரியாது. எனக்கு ஒரு மகனும் மகளும். மகன் வெளியில், மகன் திருமணம் செய்து குழந்தை பிறந்த நேரம் அவா இறந்து போயிற்றா. பிள்ளையை நான் வளர்க்கிறன். இதுவரையும் கலியானம் வேண்டாம்.... வேண்டாம் என்று எழுதுவான். நான் தான் கரைச்சல் பண்ணி ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் எழுதுவன். இப்பதான் சம்மதம் தெரிவிச்சிருக்கிறான். நித்தியாவை வசந்தி சொன்னதால நித்தியாவையே மருமகளாக ஏற்றுக் கொள்ள விரும்புறன். உங்கட முடிவைச் சொன்னால் சரி....”

சீதனம் அது.. .. இது எதுவும் வேண்டாம், இப்படியே இப்ப வந்தாலும் சரி..”

நித்தியாவின் நடை, உடை, பாவனைகளை நேரில் பார்த்தவர் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் கூறி முடித்தார்.

ஆவூன்

அம்மாவின் முகம் மழையைக் கண்ட மயில் மாதிரி மலர்ந்தது. நித்தியா குனிந்த தலை நிமிராமல் மௌனம்.

வசந்தி நித்தியாவின் மௌனத்தைக் கலைக்க அவளின் கைகளைப் பற்றிப் பிடித்து, மாப்பிள்ளையைப் பற்றி ஏதோ சொன்னாள். எதுவுமே காதுகளில் நித்தியா வாங்கிக் கொள்ளவில்லையாயினும், ஒரு நிமிடத்தில் எல்லா நினைவுகளையும் சூழ்றி விட்டுக் கொண்டு சில சந்தர்ப்பங்கள் நேரம் காலம் மாறி வரும். இப்போ கூடியிருக்கும் நேரம், தனக்கு விருப்பம் இல்லாவிட்டாலும்..... அவளுக்குக் கீழே உள்ளவர்களின் நலன்களுக்கு கூடியிருக்கும் நேரத்திற்காக நெஞ்சை முடி வைக்காமல் மௌனமாகத் தலை அசைத்தாள்.

வசந்தி தன்னுடைய தூது வெற்றி பெற்றதையும், கரைசேரப் போகும் பிள்ளைகளையும் நினைத்துத் தாயும் சந்தோசப் பட்டார்கள்.

தேநீர் குடித்து முடிய எல்லோரும் வெளியேறினர்.

வானத்தில் உயரப் பறக்கும் வெண்புறாக் கூட்டம் ஒன்று அவளின் முற்றத்தில் வந்து ஒரு வட்டம் போட்டுப் பறந்தது.....

சந்தோச மேகங்கள் வீட்டில் நாலா பக்கமும் வீசின. ஆனால் நித்தியா தன் வாழ்க்கை இயலாமை காரணமாக விட்டுக் கொடுக்கும் போது, தியாகம் என்ற வட்டத்துக்குள் தள்ளி விட்டு வேடிக்கை பார்க்கப் போகிறார்களே என்று நினைக்கும் போது, நெஞ்சுக்குள் ஜீரணிக்க முடியாத வலி குடி கொண்டது. நாற்புற சூழலில் மனிதனின் வாழ்க்கை எப்படி எல்லாமோ மாறுகிறதென்று நினைத்து அமைதியாக நடக்க வேண்டியவைகளைக் கவனிக்கச் சென்றாள்.

03.09.1989

வெரகேசரி

யயய

இந்தக் கோருகள் ஒரு நாள்.....!

வெள்ளிக்கிழமை காலையிலிருந்து அவசரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார் முஸ்தபா ஜாம்மாத் தொழுகைக்குப் போவதற்காக.

ஜாம்மாத் தொழுகைக்கு பள்ளிவாசல் நிறைந்து விட்டது. முஸ்லிம்களின் ஒற்றுமையைப் பார் என்று மற்றைய மதத்தவரும், இனத்தவரும் சொல்லும் வண்ணம் இருப்பதற்கு இந்த ஜாம்மாத் தொழுகை தான் காரணம். எந்த வேலை செய்யவனும் தன் வேலையை முடித்துக் குளித்து வெள்ளள் ஆடையும் தலையில் துண்டுமாக கூடியிருந்து அமைதி வணக்கம் செய்யும் அழகே தனி அழகுதான்.

பெரிய மூல்லா சுனைதீன் ஹாஜியார் பேசி முடித்ததும் இறுதித் தொழுகையை நிறைவாக்கிக் கொண்டு பிஸ்மில்லா சொல்லி வெளியே வந்த முஸ்தபாவை எதிரில் ஓடிவந்த சிறுவன் மறித்து எதையோ காதில் ஓதினான். சிறுவனின் பின்னால் ஓட்டமும் நடையுமாக அவர் அல்லாவை மன்றாடிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தார்.

வீடு நரகமாக இருந்தது. நிறைமாதக் கர்ப்பினியான சுபைதாவும் முத்த மகனும் வீட்டுக்கு வந்திருந்தனர்.

முஸ்தபாவைக் கண்ட சுபைதா ஓடி வந்து காலில் வீழ்ந்து அழுதாள். “வாப்பா அந்த மிருகத்தோட வாழ முடியாது. சீதனத்தோட வந்தால் தானாம் வரட்டாம் இல்லை என்றால் இங்கேயே மௌத்தாகட்டாம்.”

“ஹா..... அல்லாஹ்..... ஏன் இப்படி எங்களைச் சோதிக்கின்றாய்.”

முஸ்தபா அல்லாவை மன்றாடிக் கொண்டு வாசல் திண்ணையில் இருந்து விட்டார். கலீமா வந்து சுபைதாவையும் பிள்ளையையும் வீட்டுக்குள் கூட்டிக் கொண்டு போனாள்.

ஹீபா ஆட்டோவை வாசலில் நிறுத்தி விட்டு வீட்டுக்குள் வந்தான்.

ஹீபாவைக் கண்ட சுபைதாவின் மகள் ஆயிசா “மாமா.....”. என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒடி வந்து ஹீபாவின் மடியில் ஏறிக் கொண்டாள்.

“என்ன ராத்தா மச்சான் வரல்லையா..... நீ தனியவா வந்தே....”.

ஹீபாவின் பேச்சுக்கு யாருமே பதில் சொல்லாது இருந்தனர். ஹீபாவின் உழைப்பில் தான் இப்போது இந்தக் குடும்பத்தின் வாழ்க்கையே ஒடிக்கொண்டிருக்கிறது.

பல்கலைக் கழகத்திற்கு விண்ணப்பித்திருக்கும் தங்கை கலீமா, கா.பொ.த உயர் தர வகுப்பில் இறுதி ஆண்டு படிக்கும் தங்கை பாத்திமா, அப்பா, அம்மா என்று தன் உழைப்பைத் திடமாக நம்பி இருக்கும் இவர்களுக்காக வாடகைக்கு ஓட்டோ ஓன்றை எடுத்து இரவு பகல் பாராமல் உழைக்கிறான்.

மகனை மனம் நோகாமல் பார்த்தாள் தாய் அசீமா.

பத்து வருடத்துக்கு முன்னால் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தபோது நிறைய சீதனங்கள் தருவதாக வாக்குத் தந்து சுபைதாவுக்குத் திருமணம் நடந்த சில நாளில் முஸ்லிம்கள் எல்லோரும் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியேற வேண்டும் என்று சொன்ன போது, எதையுமே எடுத்துக் கொள்ளாமல் நீர் கொழும்புக்கு வந்து இதுவரை நாளும் அனுபவித்த துன்பம் கொஞ்சமில்லை. முஸ்தப்பா குடும்பம் யாழ்ப்பாணத்தில் செல்வமும் செல்வாக்குமாக எப்படி இருந்த குடும்பம்.

“உம்மா நான் கேக்கிறன் யாராவது வாய் திறந்து சொல்லுங்களன்”

“மவன் நீ கோவப்படாத. அவனுகள் இஸ்லாத்தினர் கட்டளைகளை மறந்து சீதனம், சீர்வரிசை என்று அலையுறானுக..... சுபைதா நம்ம புள்ளி, அது நம்மளோட இருக்கட்டும் அல்லாஹ் கண் திறப்பான்” .

முஸ்தப்பா எப்போதுமே ஹீபாவோடு நேரடியாகப் பேசாதவர். இப்போது வாய் திறந்து பேசியதைக் கேட்ட ஹீபா..... எதையோ தன்னுள் பேசிக் கொண்டு சாப்பிட்டதும், ஓட்டோவை எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறினான்.

ஹீபா ஓட்டோவில் தாவி ஏறிப் போவதை பார்த்த முஸ்தப்பா நாடியில் கை வைத்தார். நினைவுச் சக்கரத்தில் மனம் தாவி ஒடத் தொடங்கியது.

“என்ன முஸ்தபா முதலாளி வியாபாரம் எல்லாம் எப்படி?..... உங்களுக்கென்ன

இந்தக் கோடுகள் ஒரு நாள்...!

மகன் பட்டதாரிப் படிப்பு முடிய உங்களுக்கு உதவியாக இருப்பான் தானே....”

“வாங்க சண்முகம் முதலாளி சிவன் பண்ணை ரோட்டில் ஒரு வீடு விற்க இருக்கு வேண்டுங்களன்” .

“சோனக தெருவும் சிவன் பண்ணையும் இஸ்லாமியரும் தமிழரும் சேர்ந்து வாழும் இடம். வாங்குவதாயின் இருவரும் சேர்ந்தே வாங்குவமே”.

“உங்கட விருப்பப்படியே செய்வம்.....”

பிட்டும் தேங்காய்ப் பூவுமாய் தமிழரும் இஸ்லாமியரும் இருந்த காலத்தை நினைத்துக் கொண்டிருந்த முஸ்தபாவின் தோளில் கை வைத்தாள் கலீமா....

“என்ன வாப்பா நீங்க இன்னமும் சண்முகம் முதலாளியையும் அவங்கட அன்பையும் மறக்கல்லப் போல, அவங்க அவுஸ்ரேலியாவிலுள்ள அவர்களின் முத்த மகளிடம் போயீப்பாங்க” .

“எப்படி மவ மறக்கிற எப்படி இருந்த நாம இங்க வந்து இந்த மண் குடிசையில்.. நரக வாழ்க்கை, ஹா அல்லாஹ்....! அல்லாஹ் உன்னிடம் தான் என் வறுமையும் வாழ்வும் நீயே பெரியவன் அல்லாஹ் வோ அக்பர்....”

மாரி காலம் என்பதால் நாடு பூராகவும் மழை பொழிந்தது. பெரு மழை நான்கு நாளாகத் தொடர்ந்தது. குடிசைகள் எல்லாமே பெருமழைக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல் மழையினாலும் காற்றினாலும் சீரழிந்தன. சேறும் சகதியுமாக குடிசைப் பகுதியில் நாற்றம் அடித்தது. பத்திரிகைக் காரர்களின் விடா முயற்சியினால் முஸ்லிம்களின் குடிசைகள் வெள்ளத்தினால் பாதிப்பு, மக்கள் அவதி என்ற செய்தியுடன் பின்பு யார் யாரோ எல்லாம் வந்தார்கள். உதவிகள் செய்யலாம் என்று சொல்லிக் கொண்டு போனார்கள். யாருமே எதுக்கும் உதவவில்லை, கவலையினாலே நாட்கள் கழிந்தன.

மழை ஓய்ந்து வெள்ளமும் காய்ந்து மக்கள் அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் திரும்பினர்.

காலையில் தபால்காரன் கொண்டு வந்து கொடுத்த காகிதத்தைப் பிரித்துப் பார்த்த கலீமா சந்தோச மிகுதியால் ஓடி வந்து

“வாப்பா.... வாப்பா எனக்குப் பல்கலைக் கழகம் கிடைத்திருக்கின்றது” . கலீமா ஆதங்கத்துடன் சொல்லி முடித்ததை

சர்வ சாதாரணமாகக் கேட்டு விட்டு “ஹா! அல்லாஹ்” என்று மேலே கையைக் காட்டிச் சொல்லிக் கொண்டதைக் கேட்ட கலீமா,

“என்ன வாப்பா நான் படிக்கப் போக வேணாமா?”

“அல்லாஹ்வுட காவல்”.

பல்கலைக் கழக அனுமதியில் பரிசையுடன் முதல்வரைச் சந்திக்கப் போன மகளைக் கூட்டி வர பஸ் நிலையத்தில் காத்திருந்தார் முஸ்தபா.

சிறிது சிறிதான் பேச்சு கடைத் தெருவில் நின்றவர்கள் கூடிக் கூடிக் கதைத்தனர். மாலை நேரம் நெருங்க நெருங்க அதிகமாக மக்கள் கூடினர். முஹமது ஹாஜியாரோட முத்த மகளிட பிள்ளையைக் காணவில்லையாம். பள்ளிக் கூடம் போயிட்டு ரியூசனுக்குப் போன பிள்ளையைக் காணவில்லையாம். சேந்த குடாப் பெடியள் நாலு பேர் பிள்ளையை இழுத்து ஒட்டோவில் போட்டதைக் கண்டதாம் என்று கதைக்கிறானுகள்.

முஹமது ஹாஜியார் என்றால் யாழ்ப்பாணத்தில் பெரிய கடை வீதியில் பெரிய வியாபார நிலையம் இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தால் ஒடி வந்த சில மாதத்தால் அவரும் மௌத்தாகிப் போனார்.

மகளிட புருசன் சவுதியரேபியாவில். நல்ல மரியாதையாக இருந்த சனங்கள்.

முஸ்தபா யோசித்துக் கொண்டிருந்த போது பஸ் வந்த நின்றது. கலீமா கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் வந்து இறங்கினாள்.

“என்ன மக இம்புட்டு நேரமும் செய்தீக..... ஊர் கெட்டுக் கிடக்குது. இங்க முஹமது ஹாஜியாரோட பேத்தியைக் காணமாம்” .

முஸ்தபா பேசிக் கொண்டே வந்தார்.

கலீமா தேம்பித் தேம்பி அழுதாள். அவள் அழுது கொண்டிருக்கும் போது ஹன்பா ஒட்டோவை நிறுத்தி ஒட்டோவில் ஏற்றினான். ஒட்டோவில் இருந்து இறங்கிய கலீமா தாய் அசீமாவின் மடியில் தலை வைத்து அழுதாள்.

“பண்மாக முன்று இலட்சம் லஞ்சம் தந்தால்தானாம் உடனே அனுமதி கிடைக்குமார்ம.... பல்கலைக் கழக முதல்வர் சொல்லுறான் உம்மா. அம்புட்டு பணம் கட்டி படிக்க எங்களால் முடியாது உம்மா.”

கலீமாவின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட அனைவரும் பிஸ்மில்லா றஹ்மானில் ரஹிம் சொன்னார்கள்.

அப்போது தெருவில் சத்தம் அமளி துமளியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஹனிபாவும் முஸ்தபாவும் ஓடினார்கள்.

“என்ன ஹாஜியாரோட் பேத்தி வந்தாச்சா”?

“வாப்பா மகவ கொண்ணு போட்டானுக. பாவிக ஜயோ நான் என்ன செய்வேன்”.

ஒவை ஒப்பாரி வைத்தாள் ஹாஜியாரின் மகள்.

பொலிஸ் வண்டியில் வந்திறங்கிய பொலீஸ்காரர் அவளின் வாக்கு மூலத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அவள் தலையில் அடித்த அடித்து அழுதாள். அவளின் இளைய மகளும், மகனும் “ராத்தா ராத்தா” என்று அழுதனர். பிள்ளையை மானபங்கப் படுத்திக் கொன்றவர்களை தாங்கள் கண்டு பிடிப்பதாக உறுதி சொன்னாலும், ஒரு வித அலட்சியமான பார்வை இருந்தது. அவர்கள் அவளிடம் கையூட்டை ஏதிர்பார்க்கிறார்கள் என்பதை ஒரமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்த குணபண்டா ஒடி வந்து முஸ்தபாவின் காதில் ஒதினார்.

“ஹா அல்லாஹ்! மகவப் பறிகொடுத்தவாகிட்ட பணம் பறிக்க நிற்பது நியாயமில்லை”.

“அவ புரிசன் சவுதியில் தானே.... பார்த்து செய்தால் நாழும் உதவி செய்வம் தானே. அவங்ககிட்ட கொஞ்சம் சொல்லுறது தானே”.

மகள் காணாமல்போன செய்தி கேட்டு சவுதி அரேபியாவில் பணிபுரியும் ஹாஜியாரின் மருமகன் உடனே வந்தபோது, மரணச் செய்தி அவருக்கு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. மரணச்சடங்கில் அந்தக் கிராம மக்களும் மாணவ மாணவியரும் கலந்து கொண்டனர்.

சவுதியில் இருந்த உழைத்த பணத்தில் பொலீஸ், அரசியல் முதலைகளுக்கு

ஊத்தியும் யாருமே கண்டுபிடிக்கவில்லை கொலைகாரரை.

பள்ளிவாசலில் நடந்த அஸர்ததொழுகையில் ஹாஜியார் மகளுடைய பிள்ளைக்கு நடந்தது வேறு யாருக்கும் நடக்காமல் இருக்கவேண்டும் என்றால் என்ன செய்வது என்று கூட்டம் போல பேசிக் கொண்டனர்.

முஸ்தபா எழுந்தார். “நாட்டில அமைதி ஒப்பந்தம் போட்டிருக்கின்ற இந்த நேரத்தில் முஸ்லிம் களின் பிரதிநிதிகளையும் பேச அழைத்திருக்கின்றாரு தலைவர் பிரபாகரன். இந்த நல்ல சந்தர்ப்பத்தை நாழும் வரவேற்று நல்ல பிடியாக இதை நிறைவாக்க அல்லாஹ்வோடு காலில் நாம எல்லோரும் மன்றாட வேண்டும்”.

ஆவூன்

முஸ்தப்பா சொல்லிமுடிக்கும் போது, “ஒரு இரவில் வெளிக்கிடச் சொல்லி அவங்கள் செய்ததால் தானே எங்கட சனம் இப்படிச் சீரழியுது...” என்றான் கூட்டத்தில் ஒருவன்.

“எட அமைதியா இருடா”

“புலிகளில் முஸ்லிம் பொடியனும் இருந்தானுக எனக்குத் தெரியக் கூடியதாக பா.ருக் என்ற பெடியனுக்கு கப்டன் பதவி கொடுக்கிற போது இடுப்பில் கட்டியிருந்த பிஸ்டலக் கழட்டிக் கொடுத்தவராம் தலைவர் பிரபாகரன். உஸ்மான், கிழங்கு, சாக்ர், பகீர் என்று எத்தனையோ பேர் அல்ல இருந்தானுக” .

“எங்களுக்கென்றோரு கிராமம், பள்ளிவாசல் எப்படி ஒரு அமைதியா வாழ்ந்தம். கோட்டை இராணுவ முகாமில் இருந்து சிங்கள ஆழிக்காரன் ஏவின செல் வர முந்தி, வருகிறது செல் என்று ஒலி பெருக்கியில் சொல்லி பங்கருக்க போங்க என்று முன்னறிவிப்பு செய்யவில்லையா” ?

“எங்கட சிறுக்கன் மாருக செய்த பிழையாலதான் அவனுக அப்படி நடந்தவனுக, எம்மை உயிரோட விட்டவனுக. எங்கட குமருப் பிள்ளையள மானத்தோடையும் மரியாதையோடையும் வாழ்ந்ததுக. இப்படி ஒரு பிள்ளையை வேறு சாதிக்காரனோ, மதத்தவனோ தொட்டதுமில்லை கெடுத்ததுமில்லை”.

“அவங்கட இந்து மதத்துக்கும் நம்மிட இஸ்லாம் மதத்துக்கும் ஒத்துவராது வாப்பா”

“அட கிறுக்கன் மக, மதம் எல்லாம் நல்லதைத்தானுடா சொல்லுது. திருக்குர்றானையும் திருக்குறளையும் ஆய்வு செய்து மருதை முதல் வகுந்தை வரை என்ற தலையங்கம் இட்டு வீரசேரியில் தொடர்ந்து எழுதி வந்தாரே பேராசிரியர் உவைஸ் அவர் எழுதியதை நீ படிச்சதில்லையா? இஸ்லாத்தில் சொல்லியிருக்கு இஸ்லாத்துக்கு அனுகி நடக்காதவனுக ஒரு காலத்தில் தண்டிக்கப் படுவானுக என்று”. முஸ்தபா முச்சு விடாமல் பேசி முடித்தார்.

ஜூம் மாத் தொழுகையில் கலந் து கொண்டவர் களில் பெரும் பாலானவர்கள் முஸ்தபாவின் பேச்சைக் கேட்டவர்கள் சரியானதாகவே முடிவாக்கினாலும் சின்னச் சின்ன முனுமுனுப்புக்கள் இருந்தன.

“அல்லாஹ்ரே இந்தமுறை வந்திருக்கும் இந்த அமைதியை அழுல் படுத்தி எல்லோரும் சந்தோசமாகவும் கபிட்சமாகவும் வாழவிடும்” .

றம்மான் பெருநாளுக்கு இன்னமும் ஐந்து நாட்கள் இருக்கும் போது, இரவு பகல் என்று பாராது ஓட்டோ ஓடி உழைத்து வந்து படுத்திருந்த ஹன்பாவைத் தேடி பொலீஸ் வண்டி வந்து நின்றது.

முஸ்தபாவின் வீட்டுக் குடிசைக்கு அருகில் பொலீஸ் வண்டி நிற்பதையும், ஹன்பாவை பொலீஸ் வண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டு போவதையும் பார்த்த முஸ்தபா வீட்டுக்குள் ஓடி வந்தார்.

வீடு சாவீடானது. தாய் அசீமா மயக்கம் போட்டு விழுந்து விட்டாள்.

முஸ்தபா பொலீஸ் நிலைய அதிகாரியுடன் பேசிப்பார்த்தார். இரவு வாடகைக்கு எடுத்த ஆட்டோவில் ஆயுதம் இருந்ததாகவும் இது எதிரணி முஸ்லிம்களுக்குப் பாவிக்கக் கொண்டு போனது என்றும் பொய் வழக்குப் பதிவாக்கி உள்ளனர். முப்பதாயிரம் பணம் தந்தால் உடனே விடுதலை செய்யலாம் என்றும் அல்லது போனால் ஏழு வருட சிறைத்தண்டனை வழங்கப்படும் என்றனர்.

ஹன்பாவின் உழைப்பில் தான் குடும்ப வாழ் க்கையே ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

ஒவ்வொரு காலையும் பொலீஸ் நிலையமும் வீடுமாகவே இருந்தார் முஸ்தபா. பணம் கேட்டு கொழும்பில் ஏறாத இடமே இல்லை. கொழும்பில் இருந்து பஸ்ஸில் வந்து கொண்டிருந்தார். பக்கத்து இருக்கையில் இருந்தவரின் கையில் வீரகேசரிப் பத்திரிக்கையில் பிரசுரித்திருந்த செய்தியை வாசித்தார்.

“கடந்தகால கசப்பான சம்பவங்களை மறந்து முஸ்லிம் மக்கள் எந்த நிபந்தனையுமில்லாது யாழ்ப்பாணத்தில் குடியமரலாம்”. என்று புலிகளின் அரசியல் துறைப் பொறுப்பாளர் திரு ச.ப. தமிழ்ச்செல்வன் அறிவித்திருந்தார்.

செய்தியை வாசித்த முஸ்தபா உள்ளர மகிழ்ந்தார். “அல்லாஹ் நீயே காவல். நாம் பட்ட துண்பம் போதும். இனியும் எம்மை வாழ விடு என்று மனதார வேண்டிக் கொண்டார்”.

பஸ் நிலையத்தில் இறங்கி வீட்டுக்கு வந்தவரிடம் கல்மா “வாப்பா போன காரியம் சரி வந்ததா.....?” என்று கேட்டாள்.

“ஹராங் குட்டிங்க நம்மிட்டப் பணம் இருந்தபோது செய்த நன்றியை மறந்திட்டானுக யாருமே மனம் இரங்கவில்லை. அல்லாஹ் சோதிக்கின்றான். கை விடமாட்டான். இது தான் அவனிட கடைசிச்

சோதனையாக இருக்கும்". முஸ்தப்பா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது தபாற்காரன் மணியடித்தான். கல்மா ஒடிச் சென்று காகிதத்தை வாங்கினாள்.

"வாப்பா உங்களுக்குத்தான் யாரோ அவுஸ்திரேவியாவிலிருந்து போட்டிருக்கிறான்க..." .

"அல்லாயிலா ஹல்லால்லாஹ் மஹமதுற குரல்லா" .

"கொண்டுவா.. மக, உடைச்சுப் படி....."

"முஸ்தபா முதலாளிக்கு,

சண்முகம் எழுதுவது. வருகிற மாதம் நானும் மனைவியும் ஊருக்கு வருகின்றோம். நாட்டு நிலமை சீராகிவருவதால் இங்கு குளிராலும் வெயிலாலும் இருக்க முடியாது, இனிப் பிள்ளையருக்கும் பாரமாக இராமல் திரும்பவும் யாழ்ப்பாணத்தில் வியாபாரத்தை ஆரம்பிப்போம். உங்கள் நிலைமையை நானும் அறிவேன். என்னிடம் இருக்கும் பணத்தை வைத்து முதலில் தொடங்குவோம். அசீமாவையும் கன்பாவையும் கேட்டதாகச் சொல்லவும். பதினெந்தாம் திகதி கொழும்புக்கு வருகின்றோம் மறந்திட வேண்டாம். விமான நிலையத்துக்கு வரவும்.

அன்புடன்

சண்முகம்

"அல்ஹம்துல்லாஹ் அல்லாஹ்வோ அக்பர்".

சண்முகம் முதலாளியும் முஸ்தபா முதலாளியும் இணைந்து யாழ்ப்பாணம் போகத் தயாரானார்கள். வேறு வேறு திசைகளில் சென்று கொண்டிருந்த இந்தக் கோடுகள் நாளைய சமுதாயத்தில் பிட்டும் தேங்காய்ப் பூவும் போல இணைந்து இருப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. பல முஸ்லிம் மக்களும் தங்கள் உடமைகளுடன் யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கிப் பயணமானார்கள், றம்மான் பெருநாளை யாழ் மண்ணில் கொண்டாடி மகிழ்வதற்காக.

10.08.2004

தினக்குரல்

எம்கெகன்றொடு பிள்ளை

ஒன்பதாவது நாளாகத் தொடர்ந்து இன்பத் தமிழ் வாளையில் மூலமாக நிதி சேகரிப்புத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. அறிவிப்பாளர்களும் உதவியாளர்களும் இரவு பகல் பாராது தங்களாலான உதவிகளைச் செய்கின்றார்கள். புலம் பெயர்ந்த மக்களும் மிகவும் ஊக்கமான முறையில் தங்களின் உதவிகளைச் செய்கின்றார்கள்.

என்னுடைய பங்களிப்பு என்ன? வெறும் நாறு வெள்ளிகள் மட்டும் தானா? எனது இலட்சியம், எனது எழுத்தின் கனவு என்ன? மக்களை நேசிக்கின்ற ஓர் எழுத்தாளனின் எழுத்தும், வாழ்க்கையும் வேறு வேறா? உபதேசம் ஊருக்குத் தான் உனக்கில்லை என்பதா?

சிகரம் தொலைக் காட்சி நிகழ்ச்சிகளை கண்திறந்து பார்க்கவே முடியவில்லை எல்லாமே மோசம் விரிந்த காட்சிகள். சொல்லி அழுது முடியாமல் சொந்தங்களை இழந்தவர்களும், சொத்துக்களை இழந்தவர்களும். இலங்கையில் எல்லா மக்களும் பாதிக்கப் பட்டிருக்கின்றார்கள் என்று தொலைக்காட்சிகளில் சொன்னாலும் கூடிய பாதிப்புக்களை, தமிழ்ப் பிரதேசமான வடக்கும் கிழக்கும் தான் சந்தித்திருக்கின்றன.

என் வீட்டில் எல்லோரும் கட்டிலுக்குச் சென்று விட்டார்கள். அவர்களுக்கு இந்தச் சம்பவம் தூரத்து இடிபோல சத்தம் அடங்கி விட்டது.

என்னால் படுத்து உறங்க முடியவில்லை. எனக்கு மட்டும் ஏன் இந்தக் தவிப்பு? சிகரம் தொலைக் காட்சியில் சக்தி FM செய்திகளின் காட்சி விரிந்தது. பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

ஆழூரான்

“என்ன உங்களுக்கு இன்னமும் முடியவில்லையா? பொம்பிளையள் மாதிரி அழுது கொண்டிருக்கிறியள். அங்க எட்டுச் செலவு கூட முடிந்து விட்டது. உங்களுக்கு இன்னமும் செத்தவீடு தானா?”

தொலைக்காட்சிப் பெட்டியை நிறுத்தி விட்டுப் போய் படுத்துவிட்டாள் என் மனைவி மகேஸ்வரி.

பூத்து வாடும் செவ்வந்திப் பூ மரத்தை நட்டு, அதற்கு செலவும் செய்யும் இந்த சமுதாய மக்கள் சனாமியின் பின்பும் கூட இரங்காத மனங்கள் இருப்பதையிட்டு யாரிடம் நோவது. தாய் தந்தையை இழந்து வாழ்க்கைக்கு ஏங்கும் அந்தச் சின்னங்கள் சிறிய பூக்களின் வாழ்வுக்கு சிறு உதவி கூடச் செய்யாமல் பாராமுகமாக இருக்கின்றார்களே.

நிழல் படங்கள் பார்த்துக் கண்ணீர் விடும் என் மனைவி கூட நிஜங்களைப் பார்த்து இரங்காமல் போகின்றாளே.

என் வீட்டைத் திருத்தாமல் என் சமுகத்தை திருத்த எப்படி எழுதப் போகின்றேன். நான் படுக்கைக்குச் செல்கின்றேன்.

“மகேஸ் ஏன் அழுகின்றாய்? டாக்டர் என்ன சொன்னவர்?”

“எனக்கு பிள்ளை பிறக்க முழுத் தகுதியும் இருக்காம். உங்களுக்குத் தான் ஏதோ குறை இருக்குமாம்.” பழியை என் தலைமேல் சுமத்தி விட்டு அவள் நிம்மதியாகிக் கொண்டாள்.

“என்ன மகேஸ் எமக்கும் வயதாகின்றது. குழந்தை பிறக்குமா என்பது சந்தேகம் தான். ஒரு குழந்தையை வேண்டி வளர்ப்பமா....?”

“என்ன.. .. என்ன சொல்கிறியள் எனக்கு மலடி என்று பட்டம் கட்டவா? அல்லது நீங்கள் பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கிறபோது காதலித்த யாருக்கும் பிறந்த பிள்ளையை கொண்டுவரத்திட்டம் போடுகின்றீர்களா?”

இராட்சசியாக மாறி என்னைச் சுட்டெரிப்பவள் போலானாள். மேலும் இரண்டு வருடமாக முயன்று என் உழைப்புப் பணத்தை செலவு செய்துகொண்டிருந்தாள்.

முருக்குபதி அவர்களின் இலங்கை மாணவர் நிதியத்திற்கு ஒரு பிள்ளையை ஸ்பொன்சர் செய்து மாதம் 20 வெள்ளிகள் கொடுத்து வந்தேன் அதையும் தடுத்து விட்டாள் என் மனைவி.

ஒரு பெண் தான் தாயாக முடியாது என்பதை ஏற்க மறுக்கின்றாள்.

ஆயிரமாயிரம் குழந்தைகள் தாயின் பாசத்திற்காக ஏங்குகின்றார்கள்.

எட்டு வயது வரையும் தாயோடு வாழவும் விடவில்லை. எட்டு வயதில் தாய் இறந்தபோது என்னை அழைத்து வாயில் பால் பருக்க வைத்தார்கள். யாரோ ஒருவருக்கு பால் பருக்கிய உணர்வுடன் முற்றத்திலே விளையாடினேன்.

தாயின் தாற்பரியம் ஓவ்வொரு கணமும் என்னுள் ஏக்கத்தையே பயிராக்கியது. விளைவுகளையும், விளைச்சல்களையும் தந்தது. வேதனைகளையும் சோகங்களையும் சுமந்தே வளர்ந்தது என் இளமைப் பருவம். பல்லாயிரக் கணக்கான மாவீரர்களின் புதைகுழிகளாலும், மக்களின் உயிர் இழப்புக்களாலும் மூடப்பட்ட அவர்களின் மண்மேட்டில் நின்று தான் எனக்கு அட்சயபாத்திரமான அகதி அந்தஸ்ததுக் கிடைத்தது.

என்னில் என்னென்னவோ என்னங்கள் ஊறிக் கொண்டிருந்தன.

தொலைபேசி மணி அடிக்க மகேஸ் ஓடிவந்தாள்.

நான் எடுத்தேன். “நான் பரமு கதைக்கின்றேன்.

உங்கட கணவர் இருக்கின்றாரோ?”

மனைவியின் கையிலிருந்த தொலைபேசி என் கைக்கு வந்தாலும் மற்றைய அறையிலிருக்கும் தொலைபேசியைப் போய் மனைவி எடுத்துக் கொண்டாள்.

“ஓம் பரமு அண்ணன் சொல்லுங்கோ.”

“சிவம் அண்ணன், நீங்கள் கேட்டது போல ஒரு குழந்தையைத் தத்தெடுக்க காலம் கனிந்திருக்கின்றது.”

“நான் நேரில வாறன்.” தொலைபேசியின் இணைப்பைத்துண்டித்துக் கொண்டு உடனேயே பரமு அண்ணன் வீட்டிற்குப் போக ஆயத்தமானேன்.

“நில்லுங்கள் எங்க போகின்றீர்கள்? இந்த வீட்டில் நான் இருக்கும் வரையும் நீங்கள் நினைக்கின்ற காரியம் ஒரு காலமும் நடக்காது.”

“மகேஸ்வரி இதுவரையும் உனக்கு நல்ல கணவனாயும், உன் தாய் தந்தைக்கு நல்ல மருமகனாகவும் அடங்கி ஒடுங்கி என் உணர்வுகளையும், ஆசைகளையும், கனவுகளையும் உங்கள் வரட்டுக் கெளரவத்திற்காக அடமானம் வைத்திருந்தேன். இந்த சுனாமி தான் என் கண்ணையும் திறந்திருக்கின்றது.”

இந்த நாட்டில் அகதி அந்தஸ்ததுக்கோரி விண்ணப்பித்தபோது ஒரு கேள்வி கேட்கின்றார்கள்.

“உணக்குத் திருமணம் ஆகிவிட்டதா?”

“இல்லை.”

“பிள்ளைகள் இருக்கின்றதா?”

இரண்டாவது கேள்வி கேட்டபோது நாம் சிரித்தோம்.

திருமணம் ஆகாமல் குழந்தை என்பதால் தானே. திருமணமாகாமலே குழந்தை இருக்கலாம் என்பது ஆங்கில கலாசாரத்தின் பின்னனி. இது தெரியாமல் நாம் ஏனைமாகச் சிரித்தோம். நாம் அகதி முகாமில் இருந்த போது இங்கு வந்த முத்த தமிழர்கள் ஆராவது ஆலோசனை தந்திருப்பார்களானால் எமக்குக் குழந்தைகள் என்று எத்தனை அநாதைகளைக் குழந்தைகளாக்கி இருப்பேன் தெரியுமா?

அப்படிக் குழந்தையோடு இருந்திருந்தால் என்னைத் திருமணம் செய்திருக்க முடியாது.

“மகேஸ்வரி இப்போது ஒன்றும் குறைந்து விடவில்லை. கனாமியினால் பாதிக்கப் பட்ட சிறுவர்கள் முன்றுபேரே தத்தெடுக்கப் போகின்றேன். அதற்கான அனுமதிகோரி அவுஸ் திரேவிய அரசாங்கத் திடம் விண்ணப்பித்திருக்கின்றேன். முன்று குழந்தைகள் இருந்து சாப்பிட்டுப் படித்துத் தங்களின் காவில் நிற்கக் கூடிய சொத்து என்னிடம் இருக்கின்றது.”

“இதற்கு என்னால் ஒருபோதும் அனுமதிக்க முடியாது.”

“இலங்கைக்குப் போக என்னுடன் வருவதாக இருந்தால் வெளிக்கிடத் தயாராகு. அல்லது இதோ விவாகரத்து விண்ணப்பம். இதை நிரப்பி வைத்திரு. கையெழுத்து வைக்க வருகின்றேன்.”

மகேஸ்வின் எல்லா நாடு நரம்புகளும் ஓடி அடங்கி விட்டன. விவாகரத்து விண்ணப்பத்தை கையில் வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். கண்களால் கண்ணீர் சாரை சாரையாக வழிந்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

எந்த நேரத்திலும் இப்படி நடந்து கொள்ளாத கணவன் தன்னால் மிகவும் பாதிக்கப் பட்டு விட்டார் என்பதை அவளால் உணர முடிந்தது.

“என்ன மகேஸ் குழந்தை பெறும் என்னாம் இன்னும் இல்லையா? தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டே போகின்றீர்.” லேடிஸ் கிளப் அனித்தா கேட்டாள்.

“என்ன ஒரு புழு பூச்சிகளையும் காணவில்லை?” பரமானந்தத்தின் தாய் கமலம் கேட்டாள்.

நாட்களாக ஆக பிறந்தநாள் விழா, கல்யாண வீடு, கலை நிகழ்ச்சிகள் என்று எல்லாமே தூரமாயின.

ஒரு வரண்டுபோன வாழ்க்கை எல்லாம் என்னால் தானே.

எழுத்தாளன் சிவாவின் மனைவி என்ற பெயரினால் பல நிகழ்ச்சிகள் முடிந்தன. அவை கூட பின்னாளில் தொலைந்து போயின. எழுத்துலகில் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்ட சிவாவும் எனக்குக் குழந்தை இல்லை என்பதால் எழுதாமலே விட்டு விட்டார்.

மகேஸ்வரியின் எண்ணத்தில் பழைய நிகழ்வுகள் சுழன்றபோது தாய் மரகதம் உள்ளே வந்தாள்.

“எல்லாம் கேள்விப்பட்டன். பிள்ளை வேண்டி வளர்க்கப் போறாராம். அதற்கு நீ தடையாக இருந்தால் உன்னையும் விவாகரத்துப் பண்ணப் போகின்றாராம். என்ன மகள் நீ முடிவு செய்திருக்கின்றாய்?”

“என்னால் இதை அநுமதிக்க முடியாது.”

“முட்டாள். சிவா முடிவு எடுக்காது, எடுத்தால் மாத்தாது. உன்னில இருக்கின்ற குறையை சிவா மீது பழியைப் போட்டு இவ்வளவு நாளும் இருந்திட்ட, இனியும் வாழாவேட்டி என்ற பெயரை விட வளர்ப்புத்தாய் என்ற பெயர் மிகப் பொருத்தம். சிவா உன்னை விவாகரத்துப் பண்ணி இன்னொரு கல்யாணமும் செய்யலாம். ஆனால் அப்படிச் செய்யாமல் சுனாமிப் பேரலையால் தாய், தந்தையை இழந்த ஒரு பிள்ளையைத் தான் வளர்க்க நிற்கின்றார். அப்படியொரு உன்னதமான மனிதனை மதித்து அதற்கு உறுதுணையாக இருக்கப்பார். தாய் என்ற முறையில் இதனைச் சொல்கின்றேன்.”

தாய் ஒதிய மந்திரத்தால் மயங்கிய மகேஸ், சிவாவின் செயலுக்குத் தானும் உறுதுணையாக இருக்க முடிவெடுத்தாள்.

கனவு மெய்ப்படலாச்சு

தமிழக்கும் அழுதென்று பேர்

“அம்மாயி அம்மாயி..... இங்க வா”

“Can you tell me what is the meaning of this words”?

“ஆ..... காதில் கிள்ளாத கிழவி.....”

“வாணி ! எத்தனை தரம் சொல்லிப் போட்டன் தமிழில் கதை என்று”.

என் பேத்தியின் காதைப் பிடித்துக் கிள்ளினேன். அவள் தொண்டை கிழியிக் கத்தினாள். மருமகன் காந்தன் வெளியில் வந்து பார்த்துவிட்டுப் போகிறார். மகள் ஆனந்தி சமையல் அறையில் ஏதோ செய்து கொண்டு என்னையும் வரும்படி கூப்பிடுகிறாள்.

வாணிக்கு தமிழ் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை நான் வந்த முன்றாம் மாதத்தில் இருந்தே சிறிது சிறிதாக வளர்த் தொடங்கி விட்டது.

“அம்மா! வாணிக்குத் தமிழ் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டாம். அவள் தமிழ் படித்து என்ன செய்யப் போகிறாள். அவள் இங்க பிறந்தவள், இங்க வாழப் போகிறாள். வாணிக்கு நீங்கள் தமிழ் சொல்லிக் கொடுப்பது காந்தனுக்கு விருப்பமில்லை. பதின்மூன்று வயதான பின்பு அவளால் தமிழில் என்ன செய்ய முடியும். அதனால் அவளைச் சும்மா ஒன்றும் சொல்லாதேங்கோ.”

மகள் ஆனந்தி தனது எண்ணத்தை ஆலோசனை போல் சொல்லிக் கொண்டு இரவுச் சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டு முடித்துப் படுக்கைக்குப் போனாள். வாணி தமிழ் படித்த கையோடு அப்படியே கட்டிலில் உறங்கிப் போனாள். மெல்ல அவளைத்

தூக்கி படுக்கையில் சரியாகக் கிடத்தினேன். மெல்ல என் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொஞ்சிக் கொண்டு.....

“அம்மாவுக்கும் நான் தமிழ் படிக்கிறது பிடிக்கவில்லை Don't worry”. முகத்தைக் கோபமாக்கிப் பார்த்தேன். கண்களைச் சிமிட்டி மன்னிக்கும் படி பாவனை காட்டிப் படுக்கையில் படுத்தான்.

வாணியின் படுக்கை அறையில் இருந்து வெளியே வருகிறேன். போதை தெளியாத நிலையில் மருமகன் காந்தன் கழிவறை நோக்கித் தள்ளாடியபடி எதையோ செல்லிக் கொண்டு போவது தெரிகிறது. சரியான விளங்கம் இல்லாவிட்டாலும் மாலையில் வாணிக்குத் தமிழ் சொல்லிக் கொடுத்ததுதான் காரணம் என்பது விளங்கிக் கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது.

குளிர் காலம் குறைந்து கொண்டு போகும் இரவில் இளங்குடான பொழுது புலரப்போகும் நடுச்சாமம். தெரு விளங்குகளும் தூங்கி விட்டதான பாவனை. வானத்தில் சின்னங்க் சிறிய நட்சத்திரங்கள் வைரக் கற்களில் ஒளிபட்டுத் தெறிப்படைவது போன்ற பிரமை, இளந்தாரகையின் நகக் கீற்றை வெட்டிப் போட்டது போன்ற பிறை நிலா. நிலாவை அண்ணாந்து பார்க்கிறேன். நினைவுகள் நிலாப் பொழுது போவது போல் என்னை விட்டுப் போகின்றன.

இதே நிலாவொளியில் வெள்ளை மணல் பரவிய முற்றம். மூல்லைப் பந்தலில் சாமப்பூ பூத்திருந்தது. தென்றவில் தவழ்ந்துவரும் மல்லிகைப்பூ வாசைன.

“என்ன கமலம் நிலவொளியில் இருந்து யோசிக்கிறீர். ஏழு பெண் பிள்ளைகளையும் எப்படிக் கரை சேர்க்கப் போகிறோம் என்றா?”

கல்லுக்குள் இருக்கும் தேரைக்குக் கூடப் படியளக்கின்ற கடவுள் என் பிள்ளைகளுக்கும் படியளப்பான்....

ஆனால் வாசனை நினைத்தால் தான் அடிவயிறு நோகிறது.

படித்துப் பட்டம் வாங்கி ஒருத்தியைக் கைப்பிடிப்பான் என்ற கனவில் மிதந்த எனக்கு போராட்டம் இயக்கம் என்று திரிவது தான்.....”

“காலம் தான் இதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும் கமலம்.....”

“கவிதாவுக்கும், ஆனந்திக்கும் மாப்பிள்ளை பார்த்துக் கட்டிக் கொடுங்கோ. இனியும் வீட்டிலை வைத்திருந்தால் ஊர் என்ன சொல்லும். வசதி இல்லை என்றால் பரவாயில்லை. நல்ல இடமா எங்கட ஊர்ப் பெடியனாகப் பாருங்க.

ஆவூன்

என்னிடம் படித்த எத்தனையோ வெளியூர்ப் பெடியன்கள் நல்ல குணமான பெடியன்கள் இருந்தவன்கள்.”

“ஓம். நானும் நல்ல இடமாகத் தான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். பாலசிங்கம் மகன் அதுதான் இரண்டாவது பெடியன் அவுஸ்திரேலியா விலையாம். நிரந்தர வதிவிட விசாவாம். என்னைத் தரகர் கந்தையா கேட்டவர். பேசி முடிப்பமோ....?” என்று.

“ஓமோம்..... நாளைக் கடத்தாமல் ஆக வேண்டியதைப் பாருங்கள்.”

ஆனந்தியின் திருமண நினைவுகளில் மனம் நனைந்திருந்த வேளையில் ஆனந்தி வந்து என் தோள் மீது கைவைத்தபோதுதான் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்க்கின்றேன்.

ஞாயிறு வாணியின் பிறந்த நாள், மதிய உணவுக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்ய மரக்கறியை வெட்டி வைக்க அவசரமாக ஒடிக் கொண்டிருந்தாள் ஆனந்தி.

இரவு பெய்த மழைக்கு காலையில் முளைத்திருக்கும் காளான் போல் இரவு நடந்த பிரஸ்தாபத்துக்கு கோபமான பூக்கள் தான் என் முகத்தில் இருந்தன.

“அம்மாயி அம்மாயி” வாணி ஒடி வந்து என் தோள் மீது பாய்ந்து கட்டிக் கொள்கிறாள். அவளை இழுத்துக் கட்டிக் கொஞ்சுகிறேன். வாயார வாழ்த்தும் போது என் கண்களிலிருந்து கண்ணீர்த் துளிகள் என் காலில் வீழ்கின்றன.

நிமிர்ந்து பார்த்த வாணி, “அம்மாயி நீங்கள் ஆசைப் படுகிற மாதிரி நல்லாப் படிப்பன். தமிழும், ஆங்கிலமும் படித்துத் திறமையாக விக்டோரியாவிலேயே முதல் மாணவியா வருவேன்.” என்றாள்.

பிறந்த நாளும் அதுவுமா வாணி தன்னம்பிக்கையுடன் சொன்ன உறுதி மொழியைக் கேட்கின்ற போது ஆனந்தக் கண்ணீர் சாரை, சாரையாகச் சொரிந்தது.

“ஏன் அம்மா இன்று அழுகின்றீர்கள். நீங்கள் வாணியின் விடயத்தில் தலை போட்டு அவளைத் தமிழ் படிப்பிக்கின்றது என்பது என்னால் ஜீரணித்துப் பார்க்க முடியாதது. இது காந்தனுக்கும் உடன் பாடு இல்லாத விடயம்.”

ஆனந்தி மனதில் பட்டதைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே கார் வந்து நின்றது. காரில் இருந்து காந்தனின் தம்பி பிள்ளைகளும், தங்கை பிள்ளைகளும் ஒடி வந்தனர். வாணியின் கையில் பரிசுப் பொருட்களைத் திணித்தனர். ஆங்கிலத்தில் அவளை வாழ்த்தினர்.

நன்றியை ஆங்கிலத்தில் சொன்ன வாணி என்னை நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள்.....

நானும் பரவாயில்லை என்பது போல் தலையை ஆட்டுகின்றேன்.

அவள் துள்ளி ஓடுகின்றாள். தொலைபேசி மணி ஒலிக்கின்றது. ஆனந்தி எடுக்கின்றாள் ஆங்கிலத்திலே உரையாற்றுகின்றாள். காந்தனின் கைக் கு தொலைபேசி மாறுகின் றது. வாணியை ஆனந் தி அழைக்கின்றாள்.

“பெரியம்மாவா?..... நான் நல்லா இருக்கின்றேன்.... thanks... நன்றி... ஒ...நானும் தமிழ் பேசுவேன்.... தமிழில் எழுதவும் வாசிக்கவும் ஆரம்பித்திருக்கிறேன்..... அம்மம்மா தான் காரணம்.....”

வாணியின் தொலைபேசி உரையாடல் முடிவடைகிறது. பிறந்தநாள் கூட்டத்தில் சிறு சலசலப்பு. காந்தனின் தங்கையும், தம்பியும் காந்தனை இழுத்துக் கொண்டுபோய் வைத்து எதையோ காதில் ஒதுக்கிறார்கள். சத்தம் வராத பேச்சு என்பதால் ஏதோ வாணி சம்பந்தமான பேச்சாக இருக்குமோ என்று எண்ணியது என்மனம். பின் பக்கத் தோட்டத்தைப் பெருக்கும் சாட்டில் விளக்குமாறு ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு தோட்டப் பக்கம் போகிறேன்.

என் காலடி ஒசை கேட்டு மெதுவாகப் பேச்சைக் குறைத்து அறையை விட்டு வெளியேறினர்.

வாணியும், கார்த்திகாவும், ஜெனிற்றாவும் பூந்தோட்டத்திற்குள் இருந்து விளையாடினாலும், வருகிற கிழமை வரப்போகிற மாவீரர் தின விழாவிற்கு போக விருப்பம் கொள்வதாகவும், அந்த விழாவிற்கு தங்களின் நண்பர்கள் போக இருப்பதாகவும் தங்களால் இந்த விழாவிற்கு போக முடியாதபடி அம்மாவும், அப்பாவும் தடுத்து விடுவர் என்பதையும் பேசிக் கொண்டனர். நான் போகும் அரவம் கேட்டதும் சத்தத்தை நிறுத்தி என்னைக் கண்டதும்..

“ஆ அம்மாயி.... கிழவியா...”

“ஜேயோ... இவங்க சொல்லுவாங்களா...?”

“Don't worry..... அம்மாயி..... நல்லம்.....”

ஆவூன்

“நான் மாவீரர் தின் விழாவிற்குப் போக ஏற்பாடு செய்கிறேன். உங்களுக்குச் சந்தோசமா?”

நான் சொல்லி முடிக்கவும் கார்த்திகாவும், ஜெனிற்றாவும் வாணியிடம் விளக்கம் கேட்கிறார்கள். வாணி விளக்கம் கூறியதும், மூவரும் என்னை ஒடி வந்து கட்டிப் பிடிக்கிறார்கள்.

“வாணி...வாணி... Birthday cake வெட்ட வாங்கோ....”

ஆனந்தியும் காந்தனும் அழைக்க குழந்தைகள் ஒடுகின்றார்கள். அவர்களின் ஒட்டத்துடன் என் மனமும் ஒடுகின்றது.

நல்ல மன வயலில் தமிழ் ஆர்வம் என்ற விதை வீழ்ந்து விட்டது. அது விதை கொள்ளவும் வளர்ந்து பயிராகவும் வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்ய வேண்டும். எந்த வகையிலும் தடை பட்டுப் போகாமல் நிவர்த்தியாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். என் மனம் திட்டங்களைத் தீடியது. எதிரி வெளியில் இருந்தால் அவனை உளவு பார்க்க வேண்டியதில்லை. உள்ளேயிருக்கும் நண்பனை அடிக்கடி உளவு பார் என்று மேதகு தலைவர் பிரபாகரனின் சிந்தனை வாக்குக்கு அமைய தமிழை வளர்க்கவும், அதைப் பராமரிக்கவும் விடாமல் பெற்றோரே எதிரியாக இருக்கும் போது மிகவும் விழிப்பாக இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு திட்டமாக மனம் எண்ணிய போது....!

“என்ன அம்மா முகத்தை ஏதோ மாதிரி வைத்தக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். வந்தவர்கள் என்ன நினைப்பினம்?”

“இல்லை.... நான்.....”என்பது போல் தலையை ஆட்டுகின்றேன்.

“அண்ணன்! உனக்குத் தெரியுமா? இவள் தேவி ரீச்சரின் கணவர் நாடகம் போட்டவர் தானே, அந்த நாடகம் தமிழ் எப்படிப் படிப்பிக்க வேணும் என்று.”

“பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேல் தமிழ் படிப்பிக்கிறம். இவர் வந்த உடனே அடிப்படையும், அரிச்சவடியும் என்று பேசுகிறார். தேவதாசன் சொல்ல வருகிறது சரியானதுதான். இருந்தாலும் அது நடைமுறைப்படுத்த முடியாது.”

அண்ணன், தங்கை, தம்பி, பிறந்தநாள் விழாவிற்கு வருகை தந்தவர்கள் எல்லோரும் தேவதாசன் அண்மையில் அரங்கேற்றிய நாடகம் இவர்களின்

மனதில் ஆழமான தாக்கத்தையும் காயத்தையும் உண்டு பண்ணியிருக்க வேண்டும் என்பதை அவர்களின் விதண்டா வாதத்தில் வெளிப்படுகின்றதைப் பார்க்கும் போது!.....

தேவதாசனின் நாடகம் என்ன சொல்ல வருகின்றது. தமிழூத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட எமது முதாதையர்கள் ஆங்கிலம் படித்து, ஆங்கிலத்திலும் பட்டம் பெற்று ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் சிறந்து விளங்கவில்லையா? அதனால் தமிழை மறந்தார்களா? சமயத்திலும் ஆங்கிலத்திலும் பாண்டித்தியம் பெற்ற தமிழ் பேரறிஞர்கள் எத்தனை பேர்கள். எனது தாய் மண்ணில் பிறந்து எனது மண்ணுக்கு பெருமை சேர்த்தாரே தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகளார் அவரை எண்ணிப் பாருங்கள் என்று தானே தேவதாசன் வலியுறுத்த வருகின்றார்.

“தமிழ் படிப்பிக்கின்றோம் என்று தமிழ் பாடசாலைகளையும் திறந்து, பிள்ளைகளின் நேரத்தையும் வீணாடிக்கிறவர்கள் தமிழை அரிச்சுவடியிலிருந்து பிள்ளைகளுக்குப் பாடமாகப் புகட்டுவதில் என்ன தவறு? இதில் நியாயம் இருக்கிறதுதானே. முடிந்த ஆண்டுகளையும் படித்த பிள்ளைகளையும் விட்டு விட்டுப் புதிதாக முழுமையான எதிர் காலத் திட்டத்துடன் பாடசாலைகளில் தமிழைக் கற்பிக்க முன்வர வேண்டும். இது நடக்குமா.....? இது நடந்தால்.....?”

“அவுஸ்திரேலிய அரசாங்கம் பண உதவியும் இட உதவியும் செய்வதோடு V.C.E.யில் தமிழை ஒரு பாடமாகவும் பரீட்சையில் சேர்த்துக் கொண்டிருப்பதே பெரிய ஆதரவில்லையா? அப்படியிருக்க அவுஸ்திரேலியா விலிருக்கும் எமது சமுதாயம் ஆங்கிலத் தமிழர்கள் என்ற விதியை மாற்றியமைக்கலாமே!”

இதை எல்லாம் இவர்கள் மத்தியில் வாய் விட்டுப் பேச முடியாது. பேசினால் என்னையும் தேவதாசன் பட்டியலில்தான் சேர்ப்பார்கள். இதனால் செயலில் காட்டி இவர்களின் மாயை முகத்தைக் கிழிக்க வேண்டும்.

“அம்மாயி நீங்கள் சொன்ன மாதிரி மாவீரர் தின விழாவுக்குப் போனது மிக்க சந்தோசம். மாமாவை நான் பார்க்கவில்லை. ஆனால் இப்போது அவர் உயிரோடு இல்லை.....”

கப்டன் வாசன் நல்ல பெயர் அம்மாயி”

“சரி உனக்கு மாவீரர் தினத்தில் பிடித்த நிகழ்ச்சி எது?” வாணியிடம் கேட்கின்றேன்.”

ஆவூன்

“எனக்கு எல்லாம் பிடித்தது. ஆனால் சரியாக விளங்கவில்லை. ஒருவர் தான் பேசுகின்ற போது பிட்டுக்கு மன் கூடாது சிவபெருமானை விட இந்த மாவீரர்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்று பேசினாரே..... ஏன் அம்மாயி.....?”

“சரி நான் அந்தக் கதையை விளக்கமாகச் சொல்லுகின்றேன். அம்மாவும் அப்பாவும் கண்டாவுக்குப் போகின்ற போது நீயும் சேர்ந்து போகக் கூடாது. அத்தோடு கார்த்திகா, ஜெனிற்றாவோடு, உங்கள் பள்ளிக்கூடத் தமிழ்ப் பிள்ளைகளை நான் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். செய்வாயா?”

“வாணியின் அழைப்பு ஏற்பாட்டை ஏற்று இன்று வந்திருக்கும் அனைவருக்கும் எனது வணக்கம். நீங்கள் எல்லோரும் தமிழ் மாணவர்கள். தமிழில் பேசுவும், எழுத வாசிக்கவும் ஆர்வம் இருக்கின்றதா?”

“ஆம்..... தமிழை ஒரு பாடமாக மட்டும் செய்யாமல், தமிழில் எழுதவும் வாசிக்கவும் ஆராயவும் ஆர்வம் இருக்கின்றது. எமக்கு நல்ல உதவியும் இல்லை, வழிகாட்டலும் இல்லை.”

“சரி நான் உங்களுக்கு வேண்டிய உதவியைச் செய்கின்றேன். நீங்கள் மாணவர்கள் எழுச்சியுடன் எழுந்து விட்டால் எல்லா மாணவர்களும் ஊக்கமும் ஆதரவும் தருவார்கள். முதல் வேலையாக நீங்கள் வீட்டில் பேசும் மொழி தமிழ் என்று அரசு விநியோகிக்கும் விண்ணப்பத்தில் எழுதி, அரசிடம் ஒப்படைத்து அரசு கரும மொழிகளில் இடம் பெறச் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்வதால், வேண்டிய உதவியும், ஆலோசனையும் அரசிடம் இருந்து பெறலாம். அத்தோடு V.C.E க்கான பாடத்திட்டத்தினையும் பெறலாம். இதை இப்போதே செய்ய வேண்டும்.”

“அப்படி என்றால் வீடு வீடாகச் சென்று வேண்டுவதா?” வாணியும் மற்றைய மாணவர்களும் ஒரு சேர்க் கேட்டனர்.

“அப்படியும் செய்யலாம், இன்னொரு வழி, வருகின்ற கிழமை கேணல் கிட்டுவின் விளையாட்டு விழா நடைபெறப் போகின்றது.

“கேணல் கிட்டுவின் வாழ்வு, கனவு எல்லாமே தமிழர், தமிழ்மொழி என்று நாட்டில் இருந்தபோது ஒரு போராளியாக, ஓவியனாக, கவிஞராக, சர்வதேச ஒருங்கிணைப்பாளனாக இருந்து, புலம் பெயர்ந்த தமிழரை

தமிழராகத் தலை நிமிருங்கள் என்று பத்திரிகைப் புரட்சியையும், எழுத்துச் சீராக்கலையும் செய்தவர்.”

அவர் விளையாட்டு விழாவில் விண்ணப்பம் சேகரிக்கத் தொடங்குவது அவருக்குச் செய்யும் அர்ப்பணமாகவும் இருக்கலாம். அதில் இதற்கான ஆதரவு நிறைய இருக்கும். மக்களைச் சந்தித்து கையெழுத்து வாங்குவதோடு நிறைய மாணவர்களையும் உங்களோடு இணையுங்கள். அத்தோடு தமிழ் எழுத்தாளர் விழா. இதில் விழா அமைப்பாளர் உங்களுக்கு உதவியும் ஒத்தாசையும் தருவார். இந்த முறை நான் எழுதும் கட்டுரையை வாணி தான் வாசிக்கப் போகின்றாள்” நான் சொல்லி முடிக்கின்றேன்.

வாணி “நானா?” என்றாள் ஆச்சரியமாக.

“சரி அம்மாயி நாங்கள் இதைச் செய்து காட்டுகின்றோம்.”

வாணியின் மனதில் விதைத்தது, மற்றைய மாணவர்களின் மனதில் முளை விடத் தொடங்கி விட்டதை நினைத்த போது, ஒருபக்கம் பயமும், இன்னொரு பக்கம் வியப்பும் கலந்திருந்தது எனக்கு.

விடுமுறையில் கண்டா போவதற்கான ஆயத்தங்களை ஆனந்தியும், காந்தருபனும் செய்து கொண்டிருக்கும் போது, எனது அறைக்கு ஒடி வந்த வாணி, என்னைக் கட்டிப் பிடித்து.....

“அம்மாயி அம்மாயி ஒரு Good news எழும்பு அம்மாயி கார்த்திகாவும், ஜெனிற்றாவும் கண்டா போகவில்லை எங்கட வீட்டில்தான் நிற்கப் போகிறார்களாம்”

“அப்படியா நல்லது. இது உங்களுக்குக் கிடைத்த முதல் வெற்றி.”

அடுத்த வேலைகளைத் துரிதமாகச் செய்ய வேண்டும். விமான நிலையம் வரையும் நாழும் வரப் போகிறோம் என்று நானும், வாணியும் அடம்பிடித்தும் இருவரையும் வரவேண்டாம் என்றும், கார்த்திகாவையும் ஜெனிற்றாவையும் கொண்டு வந்து வீட்டில் விட்டு விட்டு...கவனம், கவனமாகப் பார்க்கவும் என்று என்னுடைய கையைப் பிடித்துக் காந்தனின் தங்கை சொல்லிக் கொண்டு போனாள்.

எழுத்தாளர் விழாவில் விழா அமைப்பாளரின் அழைப்பை ஏற்று வாணி-காந்தருபன் வாசித்த “அவுஸ்திரேலியாவில் முன்றாவது தமிழ்

ஆவூர்

சமுதாயமும் தமிழும்” என்ற தலைப்பிலான கட்டுரையில் மிகவும் தெளிவாக நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதையும் மண்டபத்தின் வாசலில் வீட்டில் பேசும் மொழி தமிழ் என்பதை அரசுக்கு விண்ணப்பிக்க வேண்டிய கட்டாயத்தை விளங்கப்படுத்தியும் எல்லோரும் இணைய வேண்டிய கட்டாயத்தையும் வாணி-காந்தருபன் விளக்கியதை சபையில் இருந்த விழா அமைப்பாளரும் அறிஞர்களும் வரவேற்று வாணி காந்தருபனைப் பாராட்டினார்கள். உடனே அரசு விண்ணப்பத்தில் கையொப்பம் செய்து அவளின் கையில் கொடுத்து முதுகில் தட்டிப் பாராட்டி, கார்த்திகா, ஜெனிற்றா இன்னும் பல மாணவர்களின் முயற்சிக்காக அவர்களையும் பாராட்டிக் கொரவித்த கவிஞர்களில் கவிஞர் துரைமுருகனும் ஒருவராவர்.

இந்தக் காட்சியைக் கண்ட எனக்கு மிகவும் சந்தோசமாக இருந்தது. வாணி, கார்த்திகா, ஜெனிற்றாவுடன் புதிய மாணவர்களான கணேசும், அரவிந்தனும்’ குழந்து “இந்த நன்றியும் பாராட்டும் உங்களுக்குத் தான் சேரும் அம்மாயி” என்றனர்.

“இல்லை, இது உங்களுக்குக் கிடைத்த இரண்டாவது வெற்றி. இது இனியும் தொடர வேண்டும். இனித்தான் நீங்கள் கவனமாக இருக்க வேண்டும்.” என்றேன்.

“என்ன அம்மாயி இனியா ஏன் கவனமாக இருக்க வேணும்?”

“ஆம்..... அம்மாவும், அப்பாவும் கனடாவில் இருந்து வரப் போகிறார்கள். அவர்கள் காதுகளுக்கு இது போகும். அதனால் ஏற்படும் விளைவுகளால் உங்களின் அடுத்த கட்டம் தொடர முடியாமல் போகலாம்.”

“ஓம் அம்மாயி என்ன செய்யலாம்.”

“கேணல் கிட்டுவின் விளையாட்டு விழாவிலும் விண்ணப்பத்தைச் சேர்த்து விட வேண்டும். அதோடு விபுலானந்தர் மாணவர் கல்வி மன்றம் என்ற ஒன்றைத் தொடங்க வேண்டும். அதை மாணவர்களே நிர்வகித்து வழி நடத்த வேண்டும் . இது அடுத்த கட்டம்.”

கேணல் கிட்டுவின் விளையாட்டு விழாவில் பெரும் அளவிலான விண்ணப்பங்களை மாணவர்கள் சேகரித்தனர்.

ஸமுராசும், உள்ளூர் ஆங்கிலப் பத்திரிகையும் மாலைப் பொழுதின் செய்தி சேகரிக்க வீடு தேடி வந்திருந்தனர்.

அதே நேரம் கண்டாப் பயணத்தை முடித்துக் கொண்டு காந்தன், ஆனந்தி, தம்பி, தங்கை குடும்பமாக வந்து சேர்ந்தனர்.

தெருவில் நிறைந்திருந்த கார்களைப் பார்த்த காந்தன் என்னவோ ஏதோ என்று வீட்டுக்குள் ஓடி வருகிறார். வீடு நிறைந்த மாணவர்களும், பத்திரிகைக் காரர்களும் வாணியையும் கார்த்திகாவையும் சுற்றி கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

காந்தனைக் கண்டதும் காந்தனை வரவேற்றுக் கேள்விக் கணைகளைத் தொடுத்தனர். “அவுஸ்திரேலியாவில் இயங்குகின்ற எந்தத் தமிழ் அமைப்புகளும் செய்து முடிக்காத சாதனையை தன்னம்பிக்கையுடன் தானும் மற்றைய மாணவர்களையும் இணைத்து விபுலானந்தர் மாணவர் கல்வி அமைப்பு என்ற ஒன்றின் மூலம் செய்து வெற்றி கண்டிருக்கிறார்கள் இந்த மாணவர்கள்.”

பத்திரிகைக் காரர் புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே காந்தனும், ஆனந்தியும் மற்றவர் களும் என்னையே கோபமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். எல்லோரும் வெளியேறியதும் காந்தனும், ஆனந்தியும் துள்ளிக் குதித்தனர். “எல்லாவற்றிற்கும் நான் தான் காரணம்” என்று வாய்க்கு வந்தபடி பேசிக்கொண்டிருந்தனர். வாணி எதையுமே காவனத்தில் கொள்ளாமல் கண்டாவில் இருந்து பெரியம்மா கொடுத்து விட்டிருந்த பொருட்களை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தாள். வாயில் பாரதியாரின் “என்று தணியும் இந்த சுதந்திர தாகம்” என்ற பாடலை மிகவும் தெளிவாகவும் இராகத்தோடும் பாடிக் கொண்டிருந்ததை காந்தனும், ஆனந்தியும் ஆச்சரியமாகப் பார்த்தனர்.

அப்போது எனது நெஞ்சில் ஆனந்தம் இளையோடியதால் நெஞ்சு வலி தாங்க முடியாமல், “ஓ..... ஆனந்தி”

நான் வாயால் முச்சு விட முடியாமல் தவிக்கின்றேன். காந்தனின் முகம் கோபத்துடன் இறுகியது. தொலைபேசியில் அம்புலன்ஸ் வண்டியை அழைக்கிறாள் ஆனந்தி.

அம்புலன்ஸ் மூலமாக என்னை வைத்திய சாலைக்கு எடுத்துச் செல்கின்றனர்.

நெஞ்சவலி இது இரண்டாவது தடவை.

என்னைச் சுற்றியும் டாக்டர்கள், அதை விடவும் வாணியும், கார்த்திகாவும் அழுது வடியும் கண்களுடன் ஆனந்தியை அணைத்துக் கொண்டு இன்னும் சில மாணவர்களும் நிற்கின்றார்கள். அரவிந்தன் என்ற மாணவன் கையில் திருநீறு வைத்துக் கொண்டு என்னருகில் வர முயல்கின்றான். எல்லோரையும் அறையை விட்டுப் போகும் படி தாதி ஆணையிடுகின்றாள். மருமகன் காந்தரூபன் எல்லோரையும் அழைத்துக் கொண்டு வெளியே போகிறார்.

வைத்தியர்கள் வெளியேறியதும் ஆனந்தி ஒடிவந்து, “ஏன் அம்மா இந்த வேலை சும்மா இருக்கலாம் தானே. இப்படி ஊர்ச் சோலியை தலையில் போட்டதால் தானே அண்ணன் வாசனையும், அப்பாவையும் இழந்து நிற்கின்றோம்.....”

“ஆனந்தி ! அண்ணன் வாசனையும், அப்பாவையும் நான் இழந்ததாக நினைக்கவில்லை. அவர்களின் தியாகத்தால் இன்று தமிழீழம் ஒரு உன்னதமான நிலையை அடைந்திருக்கும் இவ்வேளையில் உள்பிள்ளைக்குத் தமிழ் தெரியாது, வாணியின் பிள்ளைக்கு எப்படித் தமிழ் வளரும், எப்படித் தமிழர், தமிழர் என்ற பெயருடன் இருக்க முடியும்....”

தாதி ஒடி வந்து ஆனந்தியின் காதில் எதையோ சொல்ல, ஆனந்தி அறையை விட்டு வெளியே போகின்றாள். வாணி சிறிய வெள்ளைத்தாளில் ஒரு வாசகத்தை எழுதிக் காட்டுகின்றாள்.

“டாண்டிநோங் ஆஸ்பத்திரிக்கு வருக மொழிபெயர்ப்பாளர் உண்டு.” இது சரியான எழுத்துத் தமிழா? இது அம்மாயி Hospital door இல் எழுதியிருந்தது.”

வாணி சரியான தெளிந்த பார்வையும், நேரிய செயற்பாட்டுக்கும் தன்னைத் தயார் படுத்திக் கொண்டாள். இனி அவளையும், அவள் நண்பர்களையும் வழிநடத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்பதற்கு வாசல் கதவில் எழுதியிருந்த வாசகமே சான்று. நெஞ்சு வலி விட்டு, விட்டு வருகின்றது. பேனாவைக் கையில் வாங்கி சரியான வாசகமாக எழுதுகின்றேன்.

“டாண்டிநோங் வைத்தியசாலைக்கு வருகை தரும் உங்களுக்கு மொழி பெயர்ப்பாளர் உண்டு.” என்று எழுதி முடிக்கின்றேன்.

எனது நெஞ்சு வலி மேலே எழுகின்றது. கண்கள் இருட்டுகின்றன. தமிழ் தாத்தா பாரதியார் கண்ட கனவு ஈழத்தமிழராகிய எமது சமுதாயத்தால்

அவுஸ்திரேலியாவில் நனவாக்க முடியும் என்று அக்கினிக் குஞ்சு ஒன்றை வாணியின் மனப் பொந்திடை வைத்தேன் அது பரவி ஏரிந்திடக் கண்ணுற்றேன்.

என் கணவர், மகன் கப்டன் வாசன் ஈழத்துக்காகத், தமிழுக்காகப் போராடிய போராளிகள், விமானக் குண்டு வீச்சினால் துடி துடித்து மரணித்த மக்களின் கரங்கள் எல்லாம் ஒருசேர என்னை அழைக்கின்றன.

வாணி ஆனந்தியையும், காந்தனையும் அழைக்கின்றாள். மாணவர்கள் கதவின் இடுக்கால் பார்க்கின்றார்கள். கையில் இருக்கும் பேனாவால் “பாடசாலைகளில் தமிழை அரிச்சுவடி கொண்டு படிப்பிக்கவும்.”

“வாழ்க தமிழ், வளர்த்திடுக தமிழை. நன்றி”

கண்கள் இருண்டு விடுகின்றன. வாணியும் கார்த்திகாவும் வாழிய வாழிய வாழியவே பாடுகின்ற ஒசை மெல்ல மெல்ல என் காதுகளில் கேட்கிறது. அந்த ஒசை துடிக்கும் என் ஆத்மாவில் துளி, துளியாக வீழ்கின்றது. அப்படியே அடங்கிப் போகின்றேன்.

09.03.2003

வீரகேசரி

முன்னால் தான் அதை விடுவது என்று கருதுகிறேன். அதை விடுவது என்று கருதுகிறேன். அதை விடுவது என்று கருதுகிறேன். அதை விடுவது என்று கருதுகிறேன்.

திசை தேடும் பறவைகள்

ஆனிமாதக் குளிர்காலப் பொழுது விழிந்து கொண்டிருந்தது. மெல்பேர்ண் வானிலை அவதான நிலையம் அறியத் தந்த வானிலையின் அறிக்கை அறிவித்தது போல் அல்லாமல் மிகவும் துல்லியமான வெப்பமாகப் பொழுது புலர்ந்தது.

அடுக்களைக்குப் பின்புறமாக அமைக்கப்பட்ட பிரத்தியேக அப்பாவின் அறையில் இருந்து இன்பத்தமிழ் வானொலியில் ‘வணக்கம் அவுஸ்திரேலியா’ நிகழ்ச்சியில் பாலசிங்கம் பிரபாகரனின் கணீர் என்ற குரல் கம்பீரமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

சனிக்கிழமை அதிகாலையில் தூங்குவதில் அதிக நாட்டம் கொண்ட நித்தியாவால் இன்று தூங்க முடியவில்லை..... மனது கனத்துக் கண்களை உறங்க விடாமல் விழிக்க வைத்தது. பாலனும் பிள்ளைகளும் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்தனர்.

“நித...தியா நித...தியா”

அப்பாவின் குரல் எட்டுத் தொனியுடன் மேலெழுந்து போனது. பாலன் அருண்டு தலையைத் தூக்கி ‘உச்’ கொட்டிச் சினந்து மீண்டும் உறக்கத்துக்குப் போனான்.

தேனீர்க் கிளாசுடன் அறையினுள் சென்ற நித்தியாவைக் கண்டதும் எழுந்து குந்திக் கொள்ள முயன்றார். பாரிசவாதத்தால் பாதிக்கப்பட்ட அவரது தலை கட்டிலில் மோதி, வலியினால் உரத்து அழுதவரை,

“என....ன அப்பா, நான் வாறதுக்குள்ள.....?”

“பொங்கு பொங்கு..... தமிழ் பொங்கு தமிழ்..... இண்டைக்குத் தானே?”

“இல்லை நாளைக்குத்தான், நான் கூட்டிக்கொண்டு போறேன். இதை சாப்பிடுங்கோ”.

கட்டிலில் எழுந்து குந்திக் கொண்ட தந்தையிடம் தேனீரைக் கொடுத்து விட்டு அவர் தேனீர் குடிக்கும் நிலையைப் பரிதாபமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் நித்தியா. பார்வைதான் அவர் மீது இருந்தது. நினைவுகள்....

“மகள் நித்தியா! நான் ஒரு சாதாரண வாத்திதான். என்னுடைய எண்ணமும் ஆசையும் நீங்கள் படித்து ஒரு நல்ல பதவியில் இருந்து எந்த இடையூறுக்கும் தலை தாளாமல் எமது மக்களுக்குச் சேவை செய்ய வேணும். பெரிய படிப்புப் படித்துப் பெயருக்குப் பின்னால் சூறியீடுகளைச் சுமந்து தலைக் கனத்துடன் வாழாமல் நாலு பேருக்குச் சேவையும் உதவியும் செய்து வாழப் பழக வேணும்”.

யாதவன் நல்ல மதிப்பெண்கள் எடுத்துப் பின்பு நாட்டுக்காகப் போராடப் போய்விட்டான்.... யாதவனை நினைத்துக் கொண்டபோது மனம் கனத்துக் கரைந்து விழி வழியே கண்ணீர்த்துளிகள் காலில் வீழ்ந்தன.

யாதவனும் பக்ரதனும் நல்ல நண்பர்கள். பக்ரதன் வீட்டுக்கு வந்ததும் முன்னுறுத்தே கதைத்துக் கொண்டிருப்பான்.

தேனீர் கொடுக்கும் சாட்டில் பக்ரதனையும் பார்க்க விரும்பியே அவர்கள் அறையினுள் போவது வழக்கம்.

பாடசாலைப் படிப்பில் தரமான பெறுபேறுகளை எடுத்திருந்த யாதவனும் பக்ரதனும் மிகவும் அடக்கமாகவே எல்லோரோடும் நடந்தனர்.

ஒரு நாள்!

சாவகச்சேரி, கிளிநோச்சி என்று எங்கள் பயணம் விரிந்து இருக்கிறது என்று நகைச் சுவையாகச் சொன்னார்கள். ஏதோ படிப்புச் சம்பந்தமாகக் கேட்கிறார்கள் என்று நினைத்து வீட்டில் எவருமே அவர்களைத் தடுக்கவுமில்லை, விபரமாக விசாரிக்கவுமில்லை. தோனுக்கு மேல் வளர்ந்தவன் தோழன் என்று ஒரு தோழனாய்ப் பார்த்த அப்பாவும் கவலை இல்லாமல் இருந்துவிட்டார். ஆனால்..... இரு வாரங்களின் பின்பு சாவகச்சேரியில் வீடு ஒன்றைச் சுற்றி வளைத்த இராணுவம் புலிகளின் ஆயுதத் தரிப்புக் கிடங்கை பிடித்ததாகவும், தப்பியோடிய வர்களைச் சுட்டு விட்டதாகவும் உடல்களை வைத்தியசாலையில் அடையாளம் காண வரும்படியும் பொலிஸ் வீட்டுக்குள் புகுந்தபோது...

“ஐயோ!”

“நித்தியா.... நான்.... என்னடி..?”

“பாலன் நீங்களா?”

“என்ன காலையிலேயே கனவா..? இங்க என்ன நடக்குது..? என்ன முடிவு.... எடுத்திருக்கிறீர்?”

“நித்தியா நான் டிப்ளோமா படிக்கவேணும். கொம்பனி என்னெப் படிப்பிக்க அனுமதிக்குது. நான் படித்தால் அப்பாவின் படிப்பைப் பார்த்து நீங்களும் படிக்க வேணும் என்று பிள்ளையருக்கும் சொல்லிப் படிப்பிக்கலாம் தானே....”

நித்தியாவின் வயிற்றில் வளரும் கருவைக் கலைக்கவும் தந்தையை நேர்சிங்ஹோமில் சேர்க்கவும்தான் பாலன் போடும் திட்டம் என்பதை புரிந்த நித்தியா....

“பாலன்! எங்கட அப்பா சாதாரண மாஸ்ரர். அண்ணன் யாதவன் 4 ஏ எடுத்து பொறியியலாளராக வரக் கணவு கண்டவர். நான் 3 ஏ பி சி எடுத்து தாதிகள் அதிகாரியாக இருந்தன், கவிதா 4 ஏ எடுத்தும் நாட்டுக்காகப் போராடப் போட்டாள். எங்கட படிப்பு நாலுபேருக்கு உதவியாக இருக்க வேணும் என்பதை அப்பா விரும்பினார். ஆனால் உங்கட படிப்பு பேருக்குப் பின்னால் நாலு குறியீட்டைச் சுமக்கத்தான்”. மனதில் அடக்கி வைத்த சுமைகளைக் கொட்டித் தீர்த்தாள்.

நியாயமானதைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கப் பிடிக்காத பாலன் “நித்தியா நான் சொன்னதை செய்.. நேர்சிங்ஹோமில் அப்பாவை விட ஆயத்தம் செய்யவும் அதோட் டோக்டர் ஜானத்திடம் அப்பொயின்றமென்ற வைத்து ஊசிபோட்டு கருவைக் கலைக்கவும் ஏற்பாடு செய்....”

இராணுவத் தளபதி ஆணையிடுவது போல் கட்டளைத் தொனியில் சொல்லிக் கொண்டு பாலன் வெளியே போனான். பாலன் வெளியேறியதும் சுமையலறையில் காலை உணவைத் தயாரிக்கச் சென்றவள் அடுப்பைப் பற்ற வைத்தாள். பாலைச் சட்டியில் ஊற்றினாள். கொழுந்து விட்டு எரியும் அடுப்பையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். பார்வைதான் அடுப்பின் மேல் இருந்ததே தவிர நினைவுகள் நித்தம் நித்தம் வருவது போல் இப்போதும்.....பழைய சுவடுகளில் கால் பதித்தன.

“என்ன நித்தியா இந்த வருடம் உன்ற படிப்பு முடிந்ததும் கலியானம் தானே?”

“என்னப்பா படித்து ஒரு வேலையில் சேர்ந்து சேவை செய்ய வேணும் என்று நீங்கள் தானே சொன்ன நீங்கள். யாழ்ப்பாண வைத்தியசாலையில் வேலை கிடைத்தால் நல்லது. அப்பா, மாப்பிள்ளை பார்த்திட்டியளே, வெளிநாடு போகாத மாப்பிள்ளையாப் பாருங்கோ, நான் உங்களோடேயே இருக்க வேணும்”.

“இரண்டு, மூன்றிடம் வந்திட்டுது. எல்லாம் வெளிநாட்டுச் சம்பந்தம். நான் தான் வேண்டாம் எண்டு சொல்லிப் போட்டன....”

அம்மாவின் திடீர் மரணம் மறக்க முடியாத நிகழ்வாகியதோடு சிறுமியான கவிதா தவித்துப் போய் விடுவாள் என்பதன் காரணம் தான் கலியானம் செய்து கொள்வதை மனம் ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தது. அப்போது,

நாட்டில் போராட்டத்தின் இன நெருப்பு கொழுந்து விட்டு ஏரிந்துகொண்டிருந்தது. நாட்டில் படித்தவர்களும், படிக்க முடியாதவர்களும் போராட்டம் தான் இனி வாழ்க்கை என்றாகிப் போன்போதுதான், பெரியப்பாவின் நண்பன் மூலமாக பாலனின் தந்தை ஏ. எஸ். பி. கந்தசாமி பழக்கமாகி மகனுக்குப் பெண் தேடிக்கொண்டிருந்தார். பெடியன் கொழும்பு விமான நிலையத்தில் வேலை செய்கிறார். வெளிநாடு போகமாட்டார். அப்பாவையும் உங்கள் கூடவே வைத்துப் பார்த்துக் கொள்ளுவார் என்ற ஒப்பந்தத்துடன் நித்தியாவின் படத்தைப் பார்த்ததும் பிடித்து விட்டது. சாதகமும் 80 வீதம் பொருந்தியதால் திருமணம் இனிதாக நடந்தது.

வாழ்க்கையின் சுவை வாசல்படி தொட்டிருக்கும் நேரம், பாலன் தான் மட்டும் அவுஸ்திரேலியா போகப் போவதாகவும், ஆறு மாதங்கள் அங்கு வேலை செய்வதாகவும் ஆறுமாதத்தால் வந்து விடுவதாகவும் சொல்லிப் பயணம் வெளிக்கிட்டபோது, எல்லாமே ஒரு கனவின் விளிம்பாகத்தான் தெரிந்தன.

முன்று வருடங்கள் தொடர்ந்து போனதும் நித்தியா விசா எடுத்துக் கொண்டு நீரும் வாரும் நாட்டைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு இருவரும் திரும்பலாம் என்று மாயை காட்டி இங்கு அழைத்த போதுதான் எல்லாமே நாடகத்தின் காட்சிகளாக வெளிப்படத் தொடங்கின நித்தியாவிற்கு.

அழுது புரண்டு ஆதங்கப்பட்டு அப்பாவையும் கவிதாவையும் ஏமாற்றிப்போட்டு பாலனின் நாடகத்துக்குத் துணையாக இருந்து விட்டோமே என்ற பழியுடன் வாழப் பழகிக் கொண்டது மனது.

1995ம் ஆண்டு யாழிப்பாணம் மீது மூர்க்கத்தனமான படையெடுப்பைத் தொடங்கிய இராணுவம் மாதகல் பண்டத்தரிப்பு என்று தீச்சுவாலை என்ற பெயர் கொண்டு எரித்துக் கொண்டிருந்த போது.. கவிதாவும் தன் தோழியுடன் புலிப்படையில் இணைந்து போராட விரும்புவதாகக் கேட்டிருக்கிறாள். யாதவனைப் பொறியியலாளாகவும், கவிதாவை ஒரு டாக்டராகவும் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டவருக்கு கவிதாவின் விருப்பம் அதற்கு மேலாக இருந்தபோது அதை நிறைவு செய்ய வேண்டிய நிலையில்தான் நாடும் அப்போது இருந்தது. இன்னொருவன் கையில் வீழ்ந்து விடக்கூடாது என்ற ஏக்கத்தாலும் புலிகளின் பலத்தை வலுப்படுத்த வேண்டும் என்பதாலும் மகளை அழைத்துக் கொண்டுபோய் புலிகளின் படைப் பாசறையில் சேர்த்துவிட்டு வந்தார்.

நீண்ட தூர எறிகணை கொண்டு, ஊரூராய் நாசம் செய்து கொண்டு வரும் இராணுவத்தின் கொடுமைக்கு மக்களையும் போராளிகளையும் பறி கொடுப்பதை விட தற்காலிக இடப்பெயர்வை ஏற்படுத்த நினைத்த தலைவரின் ஆணை அறிவிக்கப் பட்டபோது....!

மக்கள் வெள்ளமாக நகரத் தொடங்கிய செய்தி அப்பாவின் காதில் எட்டியபோது சரியானதுதான் என நினைத்தாலும், தோட்டம் துரவை விட்டுத் துரத்தியடிக்கும் கொடுமையை அவர் இதயம் தாங்க மறுத்தது. மன்னையும் மக்களையும் மனதார நேசித்தவர். அதனால்தான் தன் மகளை அழைத்துக் கொண்டுபோய் புலிகளின் பாசறையில் சேர்த்தவர், அவரால் இதைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

எல்லோரும் ஊரைவிட்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். அப்பாவின் இடது கையும் காலும் பக்கவாதத்தால் இழுத்துக் கொண்டது. வாய் பேச முடியவில்லை. “இந்த வீடு என் இரத்தத்தாலும் வியர்வையாலும் பாடுபட்டுக் கட்டிய வீடு. இந்த வீட்டை விட்டு எந்தப் படை வந்தாலும் நகர மாட்டேன். அப்படிப் போவதாக இருந்தால் என் பினம் தான் போகும்....”

அன்று அட்டுழியம் செய்வதற்கு இந்திய ராணுவம் யாழிப்பாணத்தைக் கைப்பற்றியபோது, நித்தியா எவ்வளவோ வற்புறுத்திக் கேட்டும் அப்பா வீட்டை விட்டு வர மறுத்தாரே.... “ஜயோ.... இன்று.... இங்கு வந்து... எல்லாமே என்னால் தானே. நான் உயிரோட இருந்து அப்பாவை வயோதிபர் மடத்தில் அனுமதிப்பது கூடாது.... கூடாது.”.

நித்தியா நினைவுகள் எல்லாம் கனவுகளாகிப் போன பழையதுகளையே அசைப்போட்டுக் கொண்டிருந்தன.

மாஸ்ரர் கூப்பிட்டுப்பார்த்தும் குரல் இல்லாததால் ஒரு கையால் சக்கர நாற்காலியைக் கஸ்ரப்பட்டுத் தள்ளிக் கொண்டு சமையல் அறைக்கு வந்தார்.

“என்னை ஊருக்கு அனுப்பிவிடு.... பிள்ளை.... ஏழுவருடமாய்ப் கவிதாவும் போராட்டத்தில் இருக்கிறாள், அவளையும் பார்ப்பதோடு அங்கேயே காலத்தைப் போக்கலாம்”.

“அப்பா கவிதாவை இங்க எடுக்கலாம் என்றுதான் நானும் பாலனின் அடாவடித்தனங்களையும் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்.... இந்த நேரம் பார்த்து நீங்கள்....”

“வேண்டாம் ஐயோ வேண்டாம் போராட்டத்தில் இணைந்து சுதந்திரப் பறவையா தன்னுடைய செயற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டு சந்தோசமா அங்க இருக்கிற பிள்ளை கவிதாவை விட்டு விடுங்கோ. இங்க நீ சிறைப் பறவையாக இருந்து சித்திரவதைப் படுவதையும், துன்பப் படுவதையும் உயிரோடு இருந்து கொண்டு ஊனப்பட்ட உடலுடன் நாளும் பொழுதும் பார்த்துப் பார்த்து நரகத்தில் துடிக்கின்றேன்.

கவிதா களத்திலையும், நீ இங்கையும் இருந்தபோது திசை மாறிய பறவைகளாகிப் போன்றெல் என்று நினைத்ததுண்டு. ஆனால் இன்று நல்ல ஒரு திசை தேடுவதற்காக போராடுவதையிட்டு மகிழ்கிறேன்”.

“அன்று 4 ஏ எடுத்த பிள்ளை என்னிடம் வந்து, அப்பா நானும் நாட்டுக்காகப் போராடப் போறேன் என்றபோது சராசரி மனிதனாக இருந்திருந்தால் காணியை வித்து வண்டன் போ பிள்ளை என்று அனுப்பி இருப்பன். ஆனால் அதுவும் உன்னைப்போல என்ன பாடு பட்டிருக்குமோ? அவளின் ஆசையையும் கனவையும் மதித்து போராட அனுப்பின படியால் இன்று கிட்டு பீரங்கிப் படையின் தளபதி கவிதா என்ற பெயருடன் சிங்கள இராணுவத்துக்கு சிம்ம சொற்பனமாக வலம் வருகிறாள்.

“அவளை விடுங்கோ திசைதேடும் பறவைகள் ஒரு நாள் நிச்சயம் சந்திப்பீர்கள். அப்போது சந்தோசமாக இருக்கலாம்”.

மாஸ்ரர் நித்தியாவிடம் உறுதியாகச் சொன்னபோது, இன்பத் தமிழ் வானொலியில் கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரையின் பாடல் காற்றில் தவழ்ந்து வந்தது. முழுவதையும் கேட்க முற்பட்டபோது கதவு தட்டும் ஒசை கேட்க, கதவருகே நித்தியா போக, மாஸ்ரர் சக்கரநாற்காலியை வலது கையால் உருட்டனார்.

ஆவூரான்

சுவாமிநாதனும், கதிரவேலுவும், பரமானந்தனும் மனைவியும், வேறு சிலரும் கையில் புத்தகம் பேப்பரூடன் உள்ளே வந்தனர்.

“வாங்கோ .. உள்ள வாங்கோ”.

வரவேற்றுக் கொண்டு நித்தியா முன்னே வந்து தந்தையின் சக்கர நாற்காலியை உருட்டிக் கொண்டு உள்ளே செல்ல முற்பட்டாள்,

“அப்பா இருக்கட்டுமே...”.

வந்தவர்கள் சொன்னதும் அவரைத் திருப்பி வரவேற்பு அறையில் நிறுத்திவிட்டு வந்தவர்களைக் கேள்விக்குறியோடு நோக்கினாள்.

“பாலன் எங்கே? எழும்பவில்லை....!”

“அவர் இப்ப வந்திடுவார். என்ன குடிக்கிறீர்கள்....?”

“நாங்கள் நாலு இடம் போய் வாறும். ஒண்டும் வேண்டாம் பிள்ளை. நாங்கள் வந்தது நொபிள் பார்க்கில் ஒரு வைரவர் கோவில் தொடங்கப் போகிறோம். இங்கு நிறையக் கோயில்கள் இருந்தாலும் வைரவருக்குக் கோவில் இல்லைத்தானே. அதுதான் தொடங்க எல்லோரிடமும் பணம் வசூல் செய்து கொண்டு வாறும்....” வந்தவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது....

நித்தியா தன் கைப்பையைத் திறந்து, இரண்டு ஐம்பது டொலர் தாள்களை எடுத்துக் கொடுக்கப் போனாள்.

மாஸ்ரர் அவளை அழைத்து எதையோ காதுக்குள் சொன்னார்.

“அப்பா உங்களோடு கதைக்க விரும்புகின்றார். அவருடைய கதை விளக்கம் குறைவாக இருக்கும். இருந்தாலும் கேளுங்கோ”.

“ஓமோம் அவர் சொல்ல வாறுதைச் சொல்லட்டும்....”

“நான் ஒரு பாடசாலை வாத்தியார். என்னிடம் பாடம் படித்த மாணவர்கள் இங்கு நிறையப்பேர் இருக்கிறார்கள். கோவில் இல்லாத ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்றது உண்மைதான். அதனால் தான் மாமனிதர் எலியேசர் கிறிஸ்தவ மதமாக இருந்தாலும் தமிழரில் பாதிப் பேர் இந்துக்கள் என்பதால் மெல்பேர்னில் ஒரு ஆலயம் அமைக்க பாடுபட்டு அதை நிறைவு செய்து கொள்ள உதவினாராம். இப்போது கோயில்களால் தமிழர்கள் பிரிந்து ஒவ்வொரு கடவுளுக்கும் கோவில் கட்டிக் கொண்டு இருப்பதோடு கோவில் வழக்குகள் எல்லாம் கோடுகளில் தீர்ப்புக்காகத் தவமிருக்கின்றதே! வழக்குகளுக்குச் செலவு செய்யும் பணம் தமிழரின் காணிக்கை அல்லவா? பிராமணனுக்கு தட்டில் போடும் காணிக்கையைக். கூட கோர்ட்டுக்குச் செலவு செய்ய இருக்கிறீர்கள். இது தேவையா....?” நீங்கள் அறியாததில்லை இன்று எத்தனை ஆயிரம்

சிறார்கள் நாளைய எதிர்காலத்துக்காக ஏங்குதுகள். கண்ணில்லாததுகளும் காது, கைகால் முடமானதுகளும் அங்கங்கள் இருந்தும் உறவுகள் இல்லாத அநாதைகள் எத்தனை. படிக்கவும் இடவசதி இன்றி, உணவுக்கும் வழியின்றி எத்தனை எத்தனை துன்பங்கள் அங்கு. சென்ற வார வீரகேசரி வாசித்தீர்களா? பேபி சுப்பிரமணியத்தின் பேட்டியில் கல்வி வளர்ச்சியைப் பற்றி அழகாகக் கொடுத்திருக்கின்றாரே. அதற்குக் கூட நீங்கள் நினைத்தாலும் உதவலாமே.... நாளைய எமது சமுதாயம் வாழ வழி செய்யுங்கோ. அது உங்களையும் உங்கள் பிள்ளைகளையும் சொர்க்கத்துக்குப் போகும் வழியைக் காட்டும்". மாஸ்ரர் தன்னுடைய இயலாத வாயினால் ஆவேசத்துடனும், கோபத்துடனும் பேசி முடிக்கின்றார். வந்தவர்கள் சொல்லிக்கொள்ளாமலேயே எழுந்து வெளியில் கதவோரம் செல்லவும், பாலன் காரை நிறுத்தி இறங்கவும் சரியாக இருந்தது.

பாலன் அவர்களை உள்ளே வரும்படி எவ்வளவோ அழைத்தும் அவர்கள் உள்ளே வராமல் திரும்பிப் போனார்கள்.

"நித்தியா நித்தியா என்ன நடந்தது..? இங்க என்ன நடந்தது....? வந்த சனத்துடன் இப்படியா நடக்கிறது.... இதுதான் உங்கள் பண்பாடா..?" பாலன் வெறிகாரன் போல் தன் கெளரவும் போய் விட்டதாக நித்தியா மீது பாய்ந்தான்.

"நான் கோயில் கட்ட காச கொடுக்கக் கூடாது, மகளும் தகப்பனும் எனக்குத் தெரியாமல் வங்கிக் கணக்கு மூலம் 60, 60 டொலர்கள் புனர் வாழ்வுக் கழகத்துக்குக் கொடுக்கிறீர்கள். இருங்க வாறன்".

நித்தியாவைப் போட்டு அடித்துச் சித்திரவதை செய்தவன், அவளின் கழுத்தைப் பிடித்து இறுக்கினான்.

நித்தியா வேதனையால் வாய் விட்டு அழுதாள். பாலன் மீண்டும் தன் காரை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே சென்றான். நித்தியா ஓடி வந்து தந்தையின் காலில் விழுந்து அழுதாள்.

"அப்பா செத்துப் போய் விடலாமா என்றிருக்கிறேன். இந்த மிருகத்துடன் வாழமுடியாது என்னால்.... இனியும்.... வாழ முடியாது". காலில் விழுந்து அழும் மகள் நித்தியாவை ஒரு கையால் தூக்கி அவள் கண்ணீரைத் துடைத்தவர்,

"வாழ்வதற்காக வந்த நீ வாழமுடியாமல் சாகப்போவதாக அழுகிறாய். ஆனால் போராட்டத்தில் இணைந்த கவிதா, தான் இறந்தாலும் போராடி

ஆவூன்

மக்களின் வாழ்வுக்காக சாகவும் துணிந்தாளே, அவளை நினைத்துப் பார்த்தாயா?”

“அது தான்பா நான் செய்த தவறு. பொன்னும் பொருளும்தான் வாழ்க்கை என்று மன்னையும் மக்களையும் மறந்ததோடு, போராட்டம் என்றால் இளைஞர்களின் ஆயுத மோகமும் அறியாமையும்தான் என்று தப்புக் கணக்குப் போட்ட எனக்கு இதுவும் வேணும் இன்னமும் வேணும்....”

“நித்தியா வாழ்க்கையும் போராட்டம் தான். கந்தையாவின் மகள் அபிராமியை எடுத்துக் கொள், இரண்டாவது பிள்ளையும் வயித்தில் வந்தபின் இனியும் என்னை விட்டு ஒட்டிடும் பார்ப்பம் என்று சொன்ன கரனை எதிர்த்து இரண்டாவது பிள்ளையுடன் வயதான தன் தாயையும் கூட்டிக் கொண்டு போய் தனிக் குடித்தனமாக இருந்ததோடு, தன் காலிலை நின்று, அவன் தேடிப்போய் ‘நான் திருந்தி வாழ இன்னொரு சந்தர்ப்பம் தா’ என்றும், ‘என்னோடு வந்திடு’ என்றும் அவனை அவன் கேட்க வைக்கவில்லையா, அதுதான் போராட்டம். வாழ்வதற்காகப் போராடும் போராட்டம். அதில் வெற்றி கண்டு இன்று சந்தோசமாக வாழ்வதை நாம் பார்கின்றோம் அல்லவா?”

கவிதா நாட்டுக்காகப் போராடுகிறாள். அங்கு இழப்புக்களும் தற்கொலைகளும் தியாகங்களும் நிர்ணயமாகி உள்ளது தவிர்க்க முடியாது. அவளுக்கு முன்னால் எதிரி யார் என்று இனம் கண்டு போராடுகின்றாள்.

ஆனால் வாழ்வோடு உருமறைத்து வாழ்வுக்குள்ளே இருக்கின்ற எதிரியை இனம்காண முடியாது போராடுவதுதான் போராட்ட வாழ்க்கை. வாழ்வு என்பது போராட்டத்தின் பல அத்தியாயங்கள் நிறைந்தவை. சரியான முறையில் இனம் காணப்பட வேண்டும்”.

“அப்படி என்றால் பாலனை விவாகரத்துத்தான் செய்ய வேணும் அப்பா....”

“அங்கதான் நித்தியா நீ பிழை விடுகின்றாய்”.

“இல்லை அப்பா இவங்கள் மாதிரியான ஆட்கள் திருந்தவே மாட்டான்கள்....”

“நித்தியா உன்னை விவாகரத்து எடுத்த ஒரு வருடத்தால் பாலன் தன்னை இன்ஜினியர் என்று சொல்லி இன்னொரு பெண்ணைக் கலியானம் செய்து இதே தவறைச் செய்யப் போகிறான்.... இதை நீ செய்ய அனுமதிக்கலாமா? அப்படியென்றால் உன்னுடைய இடத்தில் இன்னொரு

தமிழ்ப்பெண் இந்த நரியின் சிறையில் அன்னியப்பட்டு அடிமையாகச் சீரழிய விடுவதா..? கூடாது....”

“விவாகரத்துச் செய்யவும் கூடாது, அவன் தானாகத் திருந்தி வரும்வரையும் சேர்க்கவும் கூடாது. ‘போராட்டம் என்றால் தந்திரோபாயமும் தீர்க்கமான உறுதியும், சரியான சந்தர்ப்பத்தைப் பாவித்து பின் வாங்குவதும், பலமான..... நேரத்தில் பலம் கொண்ட எதிரியை பலத்தோடு தாக்குவதும் தான் போர்’ என்று போராடி வரும் எமது மேதகு தலைவரின் ஒவ்வொரு அசைவையும் உனது வாழ்க்கையின் பக்கங்களாக பயன்படுத்தி வாழ முற்படு.....”

களப் போரில் தோல்வியைத் தழுவிய தளபதிக்கு ஆலோசனை சொல்வது போல சொல்லிக் கொண்டார் அப்பா. குழம்பி இருந்தாலும், இனிச் செய்ய வேண்டிய திட்டத்தைத் தீட்டிக் கொண்டது நித்தியாவின் மனம்.

மாலை நான்கு மணி. எல்லோரும் பொங்கு தமிழ் நிகழ்ச்சிக்குப் போக வெளிக்கிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது,

“அம்மா, கவிதா அன்றியின் கடிதம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு ஓடி..வரும் ஆனந்தனிடம்.

“கவிதாவின் கடிதமா எங்கே.. எப்படி.... இருக்கிறாள்.... வாசி நித்தியா வாசி....!”

கடிதத்தைப் பின்னையிடம் இருந்து வாங்கிய நித்தியா கவிதாவை நேரில் கண்டது போல் கட்டிக் கொஞ்சினாள்.

“அன்பான அத்தான், அக்கா, பின்னைகள், மதிப்பிற்குரிய அப்பா!

நான் இப்போது எமது வீட்டில் இருந்துதான் இக்கடிதம் எழுதுகின்றேன். போரின் தந்திரோபாயத்தால் எமது சொந்த மண்ணைவிட்டுப் போன நாம் அமைதியின் தந்திரோபாயத்தால் எமது மண்ணுக்குள் வந்திருக்கின்றோம். என்னைத் தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழகத்தின் துணையுடன் கண்வைத்தியராகப் படிப்பிப்தற்காக அவுஸ்திரோலியாவுக்கு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்த போதும் நான் இங்கேயே படிக்க வேண்டும் என்று பிடிவாதமாக இருந்ததால் தொடர்ந்து இங்கு வளாகத்துக்குச் செல்ல ஏற்பாடுகள் நடக்கின்றன. அப்பாவின் கனவின் பலன் அறுவடையாகப் போகின்றது. அதோடு தமிழரின் தேசத்தின் கனவும் நனவாகிக் கொண்டு வரும் வேளையில் நீங்களும் இங்கு வர வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கின்றேன். களத்தில் எனது உயிரைக் காப்பாற்றியபோது

தன் இரு விழிகளையும் இழந்த என் தோழிக்கு என் ஒரு விழியைத் தானம் செய்ய முடிவு செய்திருக்கின்றேன். அப்பாவைப் பார்க்க ஆசையாக இருக்கின்றது. அத்தானை நேரில் பார்க்காத நான் அவர் மீது நல்ல மரியாதையும் பாசமும் வைத்திருக்கின்றேன். வாருங்கள் ஊருக்கு.

வானமும் எம் வசமானது
 கடலும் கூடக் கையளவானது
 முற்றத்தில் இருந்து முழுநிலவில்
 சோறும் சொதியும் உண்டு
 சோதியும் விளையாடலாம்
 கடற்கரையில் நன்டெழுதும் கவிதையும்
 கடலலைகள் கெக்காளமிட்டுச் சிரிக்கும் அழகையும்
 பார்வையிட வாருங்கள் ஊருக்கு”

நன்றிகளுடன்
 கவிதா

நித்தியா கழுத்ததை வாசித்த போது எல்லோருமே கண்ணீர் வழிந்தோட வாய் விட்டு அழுதனர். மன் மீது அவள் கொண்ட காதலால் எழுதிய கவிதை வரிகளில் இலயித்தனர்.

சில மணித்துளிகள் மௌனமாய்க் கரைந்தன. பாலனைத் தவிர எல்லோருமே பொங்குதமிழ் விழா நடக்கும் மண்டபத்துக்கு சென்றனர்.

தந்தையைச் சக்கர நாற்காலியில் வைத்துத் தள்ளிக் கொண்டு மண்டபத்தின் வாசலை அடைந்தாள் நித்தியா.

சுவாமிநாதனும், காலையில் வீட்டுக்கு வந்தவர்களும் மாஸ்ரரின் முன் எதிரே நின்றனர்.

“ஐயா நாங்கள் தீர்க்கமான முடிவை எடுத்திருக்கின்றோம். பசியினாலும் பட்டினியினாலும் போர்க் கொடுமையாலும் பாதிக்கப்பட்ட சிறார்களின் படிப்புக்கும் பராமரிப்புக்கும் கோயில் கட்டச் சேர்த்த பண்தை கிளிநொச்சிக் குருகுலம் பாடசாலைக்கு அனுப்புவது என்று.”

மாஸ்ரரின் கையைப் பிடித்து சாமிநாதன் சொல்லச் சொல்ல நித்தியா தந்தையின் முதுகை ஆதரவாகத் தட்டிக்கொண்டிருந்தாள். அப்பாவின் ஆலோசனையை ஆராய்ந்து அதை நடமுறைப்படுத்த முன்வந்தவர்களின் முன் இருகரம் கூப்பினாள்.

நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாளரின் குரல் திசை திருப்பியது.

பொங்கு தமிழ் நிகழ்ச்சிகள் தொடங்கின. மேடையில் பேசியவர்கள் எல்லோரும் புலிகளின் போராட்டமும் தலைவர் அவர்களின் சீரிய நெறியாள்கையும்தான் இந்த அளவு உறுதியாக நின்று புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் செய்யக் கூடியது என்பதை வலியுறுத்தினர். தமிழ்ப் போராட்டம் அமைத்துத் தந்திருக்கும் பாதைகளைக் கவனத்தில் கொண்டு, தனது வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை நடாத்தி வெற்றி கொள்ள வேண்டிய பாதைகளை மனதில் திட்டம் தீட்டிக் கொண்டிருந்தாள் நித்தியா.

பொங்குதமிழ் நிகழ் வில் கலந்துவிட்ட சந்தோஷத் தில் திளைத்திருந்தார் மாஸ்ரர். மேடையில் பொங்குதமிழ் எழுச்சிக் கோஷங்களான “தாயகம், சுயநிரணய உரிமை, சுயாட்சி,” ஆகியவற்றை உரத்துச் சொல்லிப் பிரகடனப் படுத்தியவர்களின் குரலோடு, அவர்தன் இயலாத வாயினால் உரத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

விக்டோரியா ஈழத்தமிழ்ச் சங்க 10ஆவது முத்தமிழ் விழா சிறுக்கைதப் போட்டியில் 3ஆவது பரிசு பெற்ற சிறுக்கை.

ஓய்யு

பொயிய மனிசி

நோக் நோக்

அண்ணா அண்ணா

ம் என்னஎன்ன

Saturday தானே கொஞ்சம் தூங்க விடுங்களேன்.

தயவு செய்து கொஞ்சம் வாங்கோ, ஹோட் வோட்டர் வருகுதில்லை ...

தங்கை கீர்த்திகாவின் கெஞ்சதலால் எழும்பிப் போகின்றேன். சுடுதண்ணி இல்லாமல் அவள் குளித்துக்கொண்டிருந்த பாதியில் வந்து என்னை எழுப்பினாள்.

தொலைபேசியை எடுத்து அப்பாவிடம் தகவலைச் சொல்லி விட்டுப் பழுது பார்க்கும் முகவருக்கு சொல்லி விடலாம் என்று தொலைபேசியின் அருகில் போனேன். ஒர் அட்டையில்,

ஒயர் சன், அருண் , கீர்த்தி சுடுதண்ணீர் குழாய் பழுது பட்டு விட்டது. கேற்றிலில் தண்ணீர் சுட வைத்து முகம் கழுவவும். திங்கட்கிழமைதான் பழுது பார்ப்பவரைக் கூப்பிட வேண்டும்.- அம்மா.

“கீர்த்தி இங்க பார், அம்மா ஏற்கனவே அட்டையில் எழுதி வைத்திருக்கின்றார். நான் எழும்பின உடனே தகவல் அட்டையைப் பார் என்று எத்தனை தடவை சொன்னேன்.”

நான் கீர்த்தியை கோபமாகப் பேசியதும் அவளின் கண்கள் குளமாக கலங்கி தரைதட்ட ஆயத்தமானதும்,

“சரி .. சரி.. .. நான் கேற்றிலில் தண்ணி சுட வைத்துத் தாறன், நீர் குளிக்கலாம்.” என்றேன்.

தங்கை தலையை ஆட்டிக் கொண்டு போகின்றாள். தண்ணீரைச் சுடவைத்து அவளிடம் கொடுத்து விட்டு திரும்பவும் கட்டிலில் வந்து படுத்துக் கொள்கின்றேன்.

எனது கொம்பியூட்டிரின் திரையில் நானும் அம்மாவும், அப்பாவும், தங்கை கீர்த்திகாவும் இறுகக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் படமும், நானும் தங்கையும் அம்மாவைக் கொஞ்சிக் கொண்டிருக்கும் படமும் வந்து வந்து போயின. கொம்பியூட்டிரில் வந்து வந்து போன அந்தச் சந்தோசமான நாட்கள் மீண்டும் எப்போது வரும்.

“என்ற செல்லம் அருண் உங்களுக்கு அப்பா ஸ்பெடர்மான் வேண்டிக் கொண்டு வந் திருக் கின் றார். நீங்கள் சாப் பிட்டுப் போய் விளையாடுவீங்களாம்.”

“கவிதா எங்க என்ற சின்னக் கிட்டு? கிட்டு கிட்டு அப்பா வந்திட்டன்”

“அப்பா அப்பா”

“நாளைக்கு அம்மம்மா ஊரில் இருந்து வருகின்றாவாம். நாங்கள் எயார்ப் போட்டுக்குப் போக வேண்டுமாம்.”

“அம்மாவின்ர வயித்துக்குள்ள சின்னத் தங்கச்சி இருக்கின்றா. என்ற செல்லத் தங்கச்சி. . . .”

“ஐயா! என்ன வடிவான தங்கச்சி.. . . .”

“அம்மம்மா தங்கச்சியை என்னிட்டத் தாங்கோ. நான் மடியில் வைத்திருக்கப் போகின்றேன்.”

“அம்மம்மா நீங்கள் ஊருக்குப் போகப் போகிறீர்களா?”

“அருண் நீங்க படித்துப் பெரியவனாகி என்னவாக வருவீங்கள்?”

“நான் டாக்டராக வந்து உங்களைப் பரிசோதிப்பேன்.”

“சரி நான் போய் விட்டு வருகின்றேன்.”

“பாய் ..அம்மம்மா .. . பாய் .. . அம்மம்மா .. .”

“அண்ணா யாருக்கு பாய் சொன்னீர்கள்.”

ஆவூன்

“நான் பகல் கனவு கண்டிருக்கின்றேனா?”

என் மனதில் எப்பவும் ஏன் இந்தக் கனவு வந்து போய்க்கொண்டிருக்கின்றது.

“அண்ணா வாங்கோ சாப்பிடுவும்.”

“எனக்கு சீரியல் பால் குடாக்கித் தாங்கோ.”

நானும் அம்மாச்சியும் சாப்பிட்டோம். தங்கை கீர்த்திகாவை நாங்கள் எல்லோரும் செல்லமாக அம்மாச்சி என்றுதான் அழைப்போம்.

நாம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது சாப்பாட்டு மேசையில் அப்பாவுக்கு அம்மா கடிதம் எழுதி வைத்திருந்தார்.

‘ரு சாப்பாட்டுக்கு உப்புக் குறைத்துத் தான் போட்டிருக்கின்றேன். உப்புச் சேர்த்துச் சாப்பிடவும். நான் வர இரவு எட்டு மணியாகும். நீங்கள் இரவுச் சாப்பாடு செய்யவும்.’

“ஏன் அண்ணா இன்றைக்குத் தானா புதுமையாக காகிதத்தை எடுத்து வாசிக்கின்றீர்களா?”

தங்கைக்கு இது விளங்கத் தொடங்கி விட்டது. 13 வயது தான் இருந்தாலும் அவள் நன்கு விபரமானவள் தான்.

“ஏன் அம்மாச்சி நாங்கள் அம்மம்மாவை மீண்டும் ஒரு தரம் கூப்பிட்டால் என்ன? ..”

“ஜேயோ அண்ணா நானும் இதைப்பற்றி யோசித்தனான் தான். அப்படி என்றால் எப்படிக் கூப்பிடுவது.”

ஏற்கனவே அம்மம்மா வந்து போனதற்கு நிறையப் பணம் முடிந்து விட்டதாகவும் வீண் செலவு என்றும் அம்மாவும் அப்பாவும் சண்டை பிடித்தவர்கள். அந்த சண்டை ஓயவே பல ஆண்டுகள் ஆகின. இனி அப்பாவின் அம்மாவைத்தான் கூப்பிட வேண்டுமாம். அப்பம்மா சரியான ரகுலா மாதிரியாம். அம்மாவும் அன்றியும் பேசிக் கொண்டனர்.

கதவு தட்டும் ஒசை கேட்டதும் ஒடிப்போய்த் திறந்தேன். “அப்பா .. அப்பா சுடுதண்ணீர் இல்லையப்பா.” “பால் முடிந்து விட்டது அப்பா.. ..”

“கொஞ்சம் பொறுமையாக இருக்கின்றீர்களா, இரவு 10 மணிவரை வேலை செய்து போட்டு வீடு வந்தாலும் நீங்களும் தொல்லை தாங்கோ... . . .”

என் அப்பா உண்மையிலே களைப்பாகத்தான் வந்தவர்.

கீர்த்திகா அம்மாச்சி தான் அவரைக் கண்டதும் ஒடிப் போய்ப் பேசத் தொடங்குவாள். அப்பா அப்படிச் சொன்னதும் அம்மாச்சியின் கண் கலங்கி நிறையத் தொடங்கியதும் அவளை அழைத்துக்கொண்டு போய்,

“அம்மாச்சி, அப்பா இரவு முழுவதும் வேலை செய்து களைத்து வாரார். அவர் குளித்து சாப்பிட்ட பின்பு பேசவார்.”

அப்பா குளித்துச் சாப்பிட்டதும்,

“அம்மாச்சி அம்மாச்சி என்ன அம்மாச்சி கோபமா? அப்பா களைத்து வேலையால் வரும்போது கோபம் தானே வரும். . . .”

“இல்லையப்பா, நீங்கள் இப்ப சரியாக மாறிப் போனீர்கள். என்னோடு எப்பவுமே ஏரிந்து விழுகின்றீர்கள். முன்பு மாதிரி பாசமாக நடக்கிறதே இல்லை.. . . .”

அம்மாச்சி முச்ச விடாமல் சொன்னதும் அப்பா என்னையும் அம்மாச்சியையும் அணைத்துக் கொஞ்சினார்.

அருகிலிருக்கும் மக்டோனாலில் இரவு உணவு வாங்கி முவரும் சாப்பிட்டோம். அம்மாவுக்கும் வேண்டிக் கொண்டுவந்து வைத்து விட்டு எல்லோரும் அம்மாவின் கட்டிலிலேயே படுத்துக் கொண்டோம்.

ஒன்பது மணிக்கு வந்த அம்மா, குளித்து உடைமாற்றி விட்டு அப்பாவிடம் வந்து ஏதேதோ எல்லாம் கேட்டார். சாப்பாட்டு மேசையில் பகல் சாப்பாடும் இரவுச் சாப்பாடும் அப்படியே இருக்க மக்டோனால்ஸ் சாப்பாடும் வாங்கி இருப்பதையும் பார்த்தவர்,

“ரகு என்ன இங்கு நடக்கிறது.”

அம்மா அப்பாவைப் பெயர் சொல்லி பேசியதும், அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் இடையில் வாக்குவாதம் தொடர்ந்தது. அது இரவு பன்னிரண்டு மணி வரையும் நீடித்தது.

ஆவூன்

பிள்ளைகளுக்கு முன்னால் சண்டை போடுவதை இருவரும் தவிர்த்து வந்தனர். ஆனால் இன்று எல்லாமே வெளிச்சம் போட்டு வெளியில் நடந்தது.

என்னால் இரவு முழுவதும் நித்திரை கொள்ள முடியவில்லை. காலை எழுந்தபோது அப்பா வேலைக்குப் போய் விட்டார். அம்மாச்சியும் தூங்கவில்லை என்பது அவளின் முகத்தில் தெரிந்தது.

இரவு அப்பாவைப் பெயர் சொல்லி அழைத்த அம்மாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். என் நினைவுகள்.. ..

பிறோமா என்று அப்பம்மா அழைத்ததும் அம்மா உருகி விடுவார். எந்த நாள் காலையிலும் அப்பாவின் காலைத் தொட்டு வணங்குவார். என்னை நிலத்தில் இறக்கி விடமாட்டார். இறக்கி விட்டால் என் அத்தைமார் தூக்கி வைத்துக் கொஞ்சவார்கள். நான் பிறந்து ஐந்து வயது வரையும் சொர்க்கத்தில் தான் வாழ்ந்தோம்.

அவுஸ்திரேலியா வந்த போது அப்பா வேலைக்குப் போனார். அம்மா வீட்டிலேயே இருந்தார். தங்கை பிறந்ததும் அம்மம்மா வந்தபோதுதான் ஏன் வீட்டிலேயே இருப்பான் தாதிகளுக்கான படிப்பு படிக்கலாம் என்று தொடங்கியவள் இன்று அதே வேலையில் நிரந்தரமானாள்.

அம்மாவின் தனி வங்கிக் கணக்கு, தனிக் கார், வீடு கூட தனியாக வேண்டி இருப்பதாக அம்மாவும் அப்பாவும் கதைத்ததாக ஞாபகம்.

“என்ன அருண் இருக்கிறதை விட்டு விட்டு பறக்கிறதை பிடிக்கிறதற்கு யோசனையா?”

அம்மாவின் அதட்டலில் சுய நினைவுக்கு வந்த நாள் அம்மாச்சியையும் கூட்டிக் கொண்டு பாடசாலை நோக்கி நடந்தேன்.

“அண்ணா, அம்மா சொல்கின்றா இனி இந்த மனிசனோட வாழ முடியாது கடைசி முடிவை எடுக்க வேண்டியது தான் என்று, அப்படியென்றால்.. ..”

தங்கையின் கேள்விக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் எதையோ சொல்லிச் சமாளித்தேன்.

“என்ன அருண் வீட்டிலே நித்திரை கொள்ளவில்லையா? வகுப்பறையில் தூங்குகின்றீர்.. .. பாடத்திலும் கவனமில்லை.. .. வர வர கவனம்

குறைந்து விட்டது. அம்மாவையோ அல்லது அப்பாவையோ பல முறை வரச் சொல்லியும் அவர்கள் வந்து பார்க்கவில்லை.. . . . சரி நீர் போகலாம்.”

இரவு தூங்காததற்கான காரணத்தை ரீச்சரிடம் சொன்னால், ரீச்சர் ஏதும் தீர்த்து வைப்பாரா அல்லது இதனால் வெளியில் தெரிந்து விட்டது என்று அப்பாவும் அம்மாவும் என்னைப் போட்டு அடிப்பார்களா?

மாலை நான்கு மணி அளவில் கதவு மணி ஒலியை எழுப்பியதும், ஒடிப்போய் கதவை எதேச்சையாக திறந்தேன். எனது வகுப்பு ரீச்சர் நின்றிருந்தார்.

அம்மாவும் அப்பாவும் தத்தம் அறையில் இருந்து வெளியே வந்து பார்த்தனர். ரீச்சரை வரவேற்றார் அம்மா.

“சரி, நாம் எத்தனையோ தடவை உங்களை சந்திக்கக் கடிதம் கொடுத்து விட்டும் நீங்கள் வராததால் தான் நேரில் நான் வந்தேன்.”

“அருண் மிகவும் கெட்டிக்காரன் என்பதால் தான் நீங்கள் பாடசாலையை மாற்ற முடிவு எடுத்தபோது மாற்றம் தராமல் தடுத்தோம். ஆனால் இப்போது அருண் மிகவும் மோசமான நிலையை அடைகின்றார். என்ன காரணம்.”

“உங்களின் வீட்டைப் பார்க்கின்றபோது காரணம் புரியும் போல் இருக்கின்றது. இது உங்கள் சொந்தப் பிரச்சனை இதில் தலையிட முடியாது. அருணைக் கொஞ்சம் கவனமெடுத்துப் படிப்பிக்கவும். இந்த வயது மிகவும் முக்கியமானது.”

“என்ன அருண் நீர் வளர்ந்த பிள்ளைதானே உமது படிப்பில் நீர் தானே கவனமெடுக்க வேண்டும்.”

அப்பா ஏனோ தானோ என்று தனக்குள்ளே பேசிக் கொண்டார்.

சனிக்கிழமை பிறந்தநாள் கொண்டாடுவதாக கோபி மாமாவும் சசி அன்றியும் சொன்னவர்கள்.

நானும் அப்பாவும் அம்மாச்சியும் பிறந்தநாள் விழாவில் கலந்து கொண்டோம். அப்போது காந்தன் மாமா அப்பாவின் அருகில் வந்து “என்ன ரகு பிறோமா ஏன் வரவில்லை? உங்களுக்குள் ஏதும் கருத்து முரண்பாடு . . . ?

நோ.. . நோ.. . . அவாவுக்கு வேலை.

ஆவூரான்

“இல்லை முகமெல்லாம் வாடியிருக்கு, சில கதைகள் கூட கசிந்து வருகின்றது. அதுதான் கேட்டனான்.” அப்பா என்னையும் காந்தன் மாமாவையும் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்தார்.

அப்போதிலிருந்து மௌனமாகவே அப்பா காரை ஓட்டி வந்தார்.

இரவு முழுவதும் தூங்கவில்லை. அவர் காந்தன் மாமாவின் கேள்வியையே திரும்பத் திரும்ப யேசித்திருக்கலாம்.

காலையில் நானும் தங்கையும் பாடசாலையிலிருந்து வந்ததும், அம்மாச்சி குளியல் அறையிலிருந்து வெளியே வந்தபோது நான் பார்த்தேன், பாத்ராம் முழுவதும் இரத்தத்தால் நிறைந்திருந்தது. நான் பயந்து அவளிடம் கேட்டேன். அவள் எதையும் சொல்லாமல் ரெனிஸ் விளையாடப் போய்விட்டாள்.

நான் உடனே அம்மாவுக்கு போன் செய்து பார்த்தேன். அவவுடன் தொடர்புகொள்ள முடியவில்லை.

அம்மாச்சியின் நிலையை விபரமாகக் கடிதம் எழுதி வைத்தேன். மாலை 6 மணிக்கு வீட்டுக்கு வந்த அம்மாவும் அப்பாவும் கடிதத்தை வாசித்ததும் இருவரும் ஒருவரோடு ஒருவர் பேசிக் கொண்டனர்.

அப்பா காரை வேகமாக எடுத்தார்.

அப்போது யுவானா அன்றி அம்மாச்சியை ஒரு பட்டுத் துணியினால் பேர்த்தி தன் காரில் இருந்து இறக்கினாள். அம்மா உடனே அம்மாச்சியை அழைத்துக் கொண்டு வந்து அறையினுள் இருத்தி விட்டு ஹோலுக்குள் வந்தாள்.

யுவானா அன்றி அம்மாவின் கையைபிடித்து,

“பிறேம், உங்கட நாட்டுக் கலாசாரம் மாதிரித்தான் எமது நாட்டுக் கலாசாரமும். இப்போ உங்களுக்குள் சில கருத்து முரண்பாடு இருக்கின்றது. இதை நான் ஒரு சமூகசேவகியாகச் சொல்லவில்லை. உங்களின் குடும்ப நண்பியாகத்தான் சொல்கின்றேன். இதை நீங்கள் இருவரும் இருந்து ஒருவரை ஒருவர் விட்டுக் கொடுத்து பேசுங்கோ, இன்னொருவரை இடைத்தரகராக உங்கள் வாழ்க்கைப் பிரச்சனைக்குள் நுழைய விடாமல் பேசுங்கோ. கீர்த்திகாவின் இந்த நல்ல நிலைமையை பயன்படுத்தி நீர் வேலைக்கு லீவு போட்டு விட்டு எல்லாத்தையும் கவனியும்... ..என்ன.. ..”

அம்மா தலையைக் கீழே குனிந்தபடி தலையை ஆட்டினார். யுவானா அன்றி வெளியேறியதும் அம்மா அப்பாவைப் பார்க்க, அப்பா அம்மாவைப் பார்க்க இருவரும் இப்படிப் பார்த்ததை நான் கண்டதே இல்லை. இருவரின் பார்வையும் கனிவு நிறைந்ததாகவும், கண்கள் கலங்கியதாகவும் இருந்தது. எனக்கு அழுகை அழுகையாக வந்தது. அம்மாவும் அப்பாவும் என்னை அழைத்துக் கொண்டு அம்மாச்சியிடம் போனார்கள்.

அம்மா, அம்மாச்சியைப் பார்த்து “அம்மாச்சி பெரிய மனிசியாகி விட்டா.. ..”

அப்பாடா அம்மாவும் அப்பாவும் எதுவுமே பேசவில்லை. வீட்டைத் துப்பரவு செய்தனர்.

என் கண்கள் நிறைந்து கண்ணீர் சாரை சாரையாக ஓடியது.

யுவானா அன்றி ஒரு சமூக சேவகியும் எமது குடும்ப நண்பியும். யுவானா அன்றிக்கு எப்படி எமது குடும்பப் பிரச்சனை தெரிய வந்தது?

அப்படி என்றால் அம்மாச்சி தான் அவ்வப்போது அழகாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்க வேண்டும். நான் சொல்லலாமா விடலாமா? என்று மனதில் போட்டு முடிவு காண முடியாத பிரச்சனையை யுவானா அன்றிக்கு எடுத்துச் சொல்லி, எவ்வளவு அழகாகப் புரிய வைத்து இந்தப் பிரச்சினையை தீர்த்திருக்கின்றாள் அம்மாச்சி.

அப்படி என்றால், அவள் பெரிய மனிசி தான்.. ..!

ஞானம் 2006

பின்சு மனக் கணவி

அதிகாலை நான் கு மனி, கட்டிலில் கிடந் தபடி பார்க்கின்றேன் கவலை மனதை நிறைக்கின்றது. ஏன்தான் இந்த உலகத்தில் பிறந்தோம் என்று எண்ணைத் தோன்றுகின்றது.

அதிகாலை விடிகிறபோது கூட ஓர் ஆனந்தம். ஆனந்தமான ராகத்தோடு தான் விடிகின்றது. என்னதான் அந்தப் பூமியில் அப்படியொரு புண்ணியத் தன்மை, கோவில் மணியோசை ஒலிக்கும், கோழிகளின் குரலோசை கேட்கும்.

காலை விடிந்து கொண்டு வரும்போது புள்ளினங்கள் கீச்சுக் கீச்சு என்று எழுந்து விடும். கோழி கொக்கரிக்குது. அது மட்டுமா படுத்துக்கிடந்த தாத்தா முற்றுத்துக்கு வந்து ஆ.. .. அந்த விடிவெள்ளி மேற்கே கிளம்பி விட்டது, எழும்படா விசாகன் இப்ப போய்ப் பால் கறந்து கொண்டு வருவம் என்று எத்தனை ஆனந்தம் அந்தக் காலைப் பொழுதை வரவேற்று வேலைகளைத் தொடங்க.

நான் திரும்பவும் அம்மாட - இல்லை தமிழருடைய, இல்லை-என்ற தாத்தாட ஏன் என்னுடைய தமிழ் மண்ணுக்குப் போகவேண்டும்.

எப்படி மீண்டும் போவது? என்ன சொல்லி இந்த சொர்க்க பூமியாக அம்மா சொல்லிக் கொள்ளும் இந்த அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்து, இந்த நாட்டை விட்டுப் போவது?

எனக்குப் பதினெண்டு வயது தான் ஆகின்றது. தங்கை அபிஷாலினிக்கு ஏழு வயதுதான். எனக்குத் தங்கைச்சி மேல சரியான பாசம் அவளுக்கும் நான் எப்பவும் அவளோடையே இருக்க வேண்டும்.

அப்பா 18 மணித்தியாலம் வேலை, அம்மா எட்டு மணித்தியாலம் வேலை. தங்கைச்சிக்கு நான் தான் எல்லாமும். இந்த வட்டத்திற்குள் இருந்து எப்படி? எப்படி இந்த மண்ணைவிட்டுப் போவது?

அதிகாலை நாலு மணி தொடக்கம் நித்திரை வரவில்லை.

கதவைத் திறந்து கொண்டு அப்பா வருகின்றார்.

நான் ஒடிப் போய் அவருடைய கையைப் பிடிக்கின்றேன். அவருக்கு நித்திரைக் களைப்பும் தூக்க அலுப்போடும் என்னை அணைக்கின்றார்.

“என்ன.. .. விசாகன் நித்திரை கொள்ளாமல் என்ன”

“அப்பா நானும் தங்கைச்சியும் அம்மம்மாவோட போகப் போகின்றோம்.”

இதைக் கேட்ட அப்பா “what .. what .. are you talking” அப்பாவுக்குக் கோபம் வந்தால் மட்டும் தான் ஆங்கிலத்தில் பேசுவார். அதால் தெரிந்து கொள்ளலாம் அவர் கோபமாக இருக்கின்றார் என்று.

அம்மா எழும்பி பால் சுட வைத்துக் கோர்ன்பிளக்கையும் அதில் போட்டு எனக்கும் தங்கைக்கும் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு அப்பாவுக்கும் கொடுக்கின்றார். நான் கோர்ன்பிளக்கையும் கையில் எடுத்துக் கொண்டு கதிரையில் இருக்கின்றேன்.

“விசாகன் குட்டி என்ன தோசை நல்லா இருக்கிறதா? நல்லெண்ணைத் தோசை. இன்னொன்று சாப்பிடுங்கோ.”

“என்னடா விசாகன் அங்க அம்மா தோசை அப்பம் எல்லாம் செய்து தாறவவா?”

“ஜேயோ அம்மம்மா, தோசை என்று சொல்லி ரொட்டி செய்வா அந்தந்தப் பெயரைச் சொல்லிச் சாப்பிடுவோம்.

அப்பா தான் இப்படித் தான் தோசை அப்பம் என்று சொல்லித் தருவார், நாங்கள் சாப்பிடுவோம்.”

நினைவுகள் நெஞ்சை அடைக்கின்றன. கோர்ன்பிளக்கை சாப்பிட முடியாமல் வைத்து விட்டு எழும்புகின்றேன்.

“விசாகன் ஏன் சாப்பிடவில்லை. ஊருக்குப் போய் வந்ததிலிருந்து நீர் மிகவும் மோசம்.” அம்மா என் அருகில் வந்து என்னை ஏசுகின்றார்.

ஆவூரான்

“என்னை ஏன் அம்மா அங்க கூட்டிக்கொண்டு போன்றீர்கள்.”

“இங்க பார் விசாகன் உமக்குப் பதினெந்து வயது. படிக்கிறதைப் பற்றி thing பண்ணும்.”

காலையில் புத்தகங்களைச் சுமந்து கொண்டு அம்மாவின் காரில் போய் இறங்குகின்றேன். எனது நண்பர்கள் எல்லோரும் ஓடி வந்து என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டு கேள்விகள் கேட்கின்றார்கள். “எப்படி உனது holiday எங்கு போனாய், நான் பலதடவை தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டேன் பேச முடியவில்லை.”

இது முரளி என்ற பெயர் கொண்ட தமிழே தெரியாத ஆங்கிலத் தமிழன்.

“என்ன விசாகன் உன்னை எங்கேயும் காண முடியவில்லை. நல்லா உடம்பு வைத்துக் கொழுத்து வந்திருக்கின்றாய்.”

இது அபிராமி தமிழ் பாதி ஆங்கிலம் பாதி பேசத் தெரிந்த தமிழ்ப் பெண்.

என்னால் படிப்பில் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. நான் தமிழீழத்தில் கண்ட காட்சிகளையும், அதிசயங்களையும் கதை கதையாகச் சொன்னேன்.

அவர்களும் ஆர்வமாகக் கேட்டார்கள்.

சிலர் என்ன விசாகன் சும்மா புழுகுகின்றாயா? எங்கட அம்மா அப்பா யாரும் இப்படியாகச் சொல்லவில்லையே. நீ சொல்வது உண்மையா?....

எல்லோரும் ஆச்சரியப் பட்டார்கள்.

“தமிழீழத்தில் மக்கோனால்ஸ் இருக்கிறதா?”

“தமிழீழத்தில் மக்கோனால்ஸ் தேவையில்லை.”

தமிழீழத்தில் நான் கண்ட காட்சிகளையும், குளங்களையும், வாய்க்கால் கரைகளையும், விளையாடிய இடங்களையும் போட்டோ எடுத்திருந்தேன். அதில் சில போட்டோக்களைப் பார்த்தவர்களின் கண்கள் விரிந்தன.

“சரி நீங்கள் எல்லோரும் சனிக்கிழமை வீட்டுக்கு வாருங்கள் இன்னும் படங்கள் காட்டுகின்றேன்.”

என் வகுப்பு மாணவர்களில் ராஜீவன், வரதன், றிச்சி, அபிராமி, டேவிட், யூட், பாரதி எல்லோரும் என் அறையில் சங்கமமானார்கள்.

அன்று எனது அப்பா வேலைக்குப் போகவில்லை.

தமிழீழத்தின் எல்லாப் பகுதிகளையும் எனது வீடியோவிலும் கமராவிலும் நான் எடுத்துக் கொண்டு வந்த பகுதிகள் எல்லாவற்றையும் பார்த்தார்கள். இரவு எட்டு மணியாகும் போது எல்லோரும் வீட்டிலிருந்து வெளியேறும் போது அபிராமி தான் “என்ன அங்கிள் விசாகன் தமிழீழத்தில் போய்ப் படிக்கப் போகிறாராம் உண்மையா?”

அப்பா அபிராமியின் கேள்விக்கு எந்தப் பதிலும் சொல்லவில்லை.

ஏதோ மேலே பார்த்து தலையைத் திருப்பிக் கொண்டாரே தவிர எதையும் வாய் திறந்து சொல்லவில்லை.

எல்லோரும் வெளியே போன பின் கை கால் முகம் கழுவி சாமி கும்பிட்டு முடிய எனது அறைக்குள் வந்தார்.

“என்ன அபிராமி சொன்ன மாதிரி தமிழீழம் போகப் போகின்றய் என்று ஏன் சொல்லுகின்றாய். நாம் இனி அங்க போகப் போறதில்லை. ஏதோ முன்று மாதம் லீவு கிடைத்தபடியால் நீயும் அம்மாவும் தங்கையும் அங்கு போனீர்கள். இனிமேல் அப்படிக் கிடைக்குமா என்பது சந்தேகம்.”

என் தலையைத் தடவி எதையோ அவர் சொன்னாலும், மனதில் இருந்து வந்த ஆழமான பெருமுச்சில் அவருடைய ஆத்மா எதையோ இழந்துவிட்ட தவிப்பையும் ஏதோ கிடைக்காமல் போன ஏமாற்றத்தையும் என்னால் உணர முடிந்தது.

“இல்லையப்பா அம்மாவும் தங்கைச்சியும் இங்கேய இருக்கட்டும். நான் மட்டும் அங்க போய்ப் படிக்கின்றேன்.”

“விசாகன் NO...NO .. MORE”

“இல்லை அப்பா நான் போவன்”

கையை ஒங்கிக் கொண்டு வந்தவர்...

தாவாரம் இல்லை, தனக்கோர் வீடில்லை, தேவாரம் ஏதுக்கடா?....

ஆவூரான்

இரண்டு பரப்புக் காணி வாங்கித்தர முன்வராத உறவுகள். என்னால் முடிந்த உதவிகளை அவர்களுக்குச் செய்தனான். அவர்கள் என்னை மதிக்கவில்லை. மருந்துக் குளிசையைக் கூட தன் சகோதரத்துக்குக் கொடுக்காமல் பேணிக்குள் போட்டுப் பாதுகாத்துத் தான் மட்டும் பாவித்துக் கொண்ட சகோதரங்களுக்கு மத்தியில் ஏன் எத்தனை சகோதரங்கள் வெளிநாடு வந்தும் தங்களின் சுய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதையும், ஆடம்பரமாக வாழ்வதையும் பார்க்கிறன் தானே.

பதினெட்டு மணித்தியாலம் உழைத்து, வந்த கடனையும் கட்டி சகோதரங்கள் பின்னைகள் என்று நான் பார்க்கவில்லையா? அப்படி செய்த எனக்கு ஒரு காணித் துண்டு வாங்கித் தந்திருக்கலாம். தங்கட வளவுக்குப் பக்கத்தில் விலை போன காணியை வாங்கித் தருவதற்கு ஏன் மனம் வரவில்லை. இவர்களுக்குச் சொந்தம் என்ற உறவு பக்கத்தில் வந்திருந்தால் தங்களுக்குப் பிரச்சினை வரலாம் என்று தானே காணியை வாங்கித் தரவில்லை. இந்த உறவுகளா உன்னையும் உன் படிப்பையும் பார்ப்பார்கள் என்று நம்புகின்றாய்.” அப்பா தன் மனதில் வெந்து கொண்டிருந்த பாதி ரணங்களைக் கொட்டித் தீர்த்தார்.

“ஏன் அப்பா நானும் அம்மாவும் போகும் போது வந்திருக்கலாம் தானே. வந்திருந்தால் நாங்களே காணி பார்த்து வாங்கியிருக்கலாம் தானே.”

அப்பாவைப் பார்த்து நான் கேட்டேன்

“விசாகன் உனக்கு விளங்காது. நீ நல்லாப் படித்து ஒரு நிலைக்கு வா அப்போது நீ எங்கு வேண்டுமென்றாலும் போய் உன் இஸ்ரப்படி வாழ்த்து.....”

என் கேள்விக்கு அப்பா நல்ல பதில் தராமல் எதையோ தொண்டைக்குள் விழுங்கிக் கொண்டார்.

விடுமுறை விட்டு ஆண்டின் இரண்டாம் தவணைப் பரீட்சை ரிப்போர்ட் வந்தபோது என்னால் நம்ப முடியவில்லை. எல்லாப் பாடத்திலும் 30 புள்ளிகளுக்கு மேல் எடுக்கவில்லை.

அபிராமியும், அன்றனிற்ராவும் துள்ளிக் குதித்தார்கள். டேவிற்றும் றேமனும் என்னைப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிரித்தார்கள். நான் ரிப்போட்டை வைத்துக் கொண்டு திருப்பித் திருப்பிப் பார்க்கின்றேன். என் மனக்கண்ணின் முன்னால் தமிழீழத்தின் அன்பு இல்லத்தின் மாணவர்களும், கொட்டில் பள்ளிக்கூடத்தின் சிறார்களும் கண்முன்னே வந்துகொண்டிருக்கும் போது.....

என் தோளில் கையை வைத்து ரீச்சர் கத்தறின், “என்ன விசாகன் என்ன நடந்தது உமக்கு, ஏன் படிக்கவில்லை, ஏன் எக்ஸாம் வடிவாக எழுதவில்லை.”

ரீச்சர் கத்தறின் எதையும் மனம் விட்டுப் பேசுவார். அவரோடு உண்மையொச் சொன்னேன். என்னால் படிக்கமுடியவில்லை.

இப்படி நினைவையும் எண்ணங்களையும் அங்கே அலைய விட்டு விட்டு எப்படிப் படிக்க முடியும்.

அப்பா, அம்மா ரிப்போர்ட்டைப் பார்த்தார்கள், என் மீது கோபித்தார்கள் கொதித்தார்கள்.

பின் குறிப்பாக எழுதப்பட்டிருந்தது.

தானும் படிக்காமல் படிக்கின்றவர்களையும் படிக்கவிடாமல் தனது holiday நாட்களில் நடந்த சம்பவங்களை சொல்லிக் கொண்டே இருக்கின்றார்.

அப்பாவும், அம்மாவும் மாறி மாறி இரண்டு அடி அடித்தார்கள். அப்பா தான் சிறிது நேரத்தில் என் அருகில் வந்து, “என்ன விசாகன் என்ன நடந்தது. வகுப்பில் முதலாம் பிள்ளையாக வருகின்ற நீ இப்போது ஜந்தாவது இடத்திற்குத் தள்ளப் பட்டிருக்கின்றாய். இனி என்ன செய்யப் போகின்றாய்.”

“நான் அம்மூவோடு ஊருக்குப் போகப் போகின்றேன்.”

“உனக்கென்னடா விசரே பிழித்திருக்குது.”

“அங்க என்னடா இருக்கு. சண்டை தொடங்கிவிட்டால் சாப்பாட்டுக்கே வழியில்லாமல் செத்துப்போய் விடுவாய்.” அம்மா ஆக்கிரோஷமாகக் கத்தினாள்.

“என்ன, அங்க சாப்பாட்டுக்கோ எத்தனை வெளிநாட்டுக்காரர்கள் எல்லாம் வந்து பார்த்து விட்டு எப்படிப் புகழ்கின்றார்கள். நீங்கள் புரிந்து கொண்டது அவ்வளவுதான்.”

“நீ எனக்குப் புத்தி சொல்கின்றாயா? அங்க என்னடா இருக்கின்றது.”

“அங்க அப்பா என்ன இல்லை. சொந்தம் என்று எல்லோரும் என்மீது அன்பாயும் பாசமாகவும் இருக்கின்றார்கள்.”

ஆவூரான்

காரம்மா ஆச்சியினுடைய கூழும், சின்னம்மா அன்றியின்ர கஞ்சியும், பெரியம்மாவின் அப்பம் பிட்டும் குமரேசன் மாமாவும் ராஜன் மச்சானும் கடலுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போவார்கள்.

படிப்பு, வேலை, நீண்டநேர ஓய்வு, கோயில், குளம், கொண்டாட்டம் பசு மாடுகள் வாழைத் தோட்டம். சுத்திவரவும் எங்கட ஆட்கள். எவ்வளவு சந்தோசம் சந்தோசமான அந்த முன்று மாதமும் நான் சொர்க்க பூமியில் வாழ்ந்தேன் அம்மா. நீங்கள் வந்ததன் பிற்பாடு மிகவும் கட்டுப்பாடு இருந்தாலும் அவர்கள் என்னை ஒரு ராசகுமாரனைப் போல்தான் நடாத்தினார்கள். நான் முச்சு விடாமல் எல்லாவற்றையும் ஒப்புவிக்கின்றேன்.

“அடடே விசாகன் நீ இங்க இங்கிலீசில் படிக்கின்றாய். உலக மொழி இங்கிலிஸ். அது உனக்குத் தெரியுமா?”

“அம்மா இங்கிலீஸ் ஒரு மொழி. அது அறிவில்லை. இன்றைக்குத் தமிழீழத்தில் எல்லோரும் இங்கிலீஸ் படிக்கின்றார்கள். அறிவுத் தேவூலுக்குப் பயன்படுத்துகின்றார்கள். தமிழீழம் உலக நாடுகளோடு ஒப்பிடும் போது அது தன்னிறைவுகளாலும் தன் பாதையை நாடி நிற்கின்றதாம்.”

“உனக்கு யாரோ நல்லாக குழையடிச்சிருக்கினம். அதுதான் நீ இங்க வந்ததும் ஆடுகின்றாய்.....”

“இல்லை அம்மா, எனக்கு முன்று மாதமும் காந்திப் பெரியம்மா தமிழ் படிப்பித்தவா. அவர் தந்த விளக்கமும் நான் பார்த்த புலிமாமாவின் திட்டமிடலும் ஈழத்தில் நல்ல எதிர்காலம் இருக்கின்றது என்று எனக்கு விளங்குகின்றது.”

நான் அம்மாவுக்குச் சொல்லி முடித்ததும் அம்மா எழுந்து போய்விட்டார். அப்பா என் முகத்தையே கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அம்மா அறையை விட்டுப் போனதும் அப்பாவின் மடியில் ஓடிப்போய்ப் படுத்துக் கொள்கின்றேன்.

“ஏன் அப்பா நீங்கள் போய்ப் பாருங்கள். போனீங்கள் என்றால் திரும்பி வரமாட்டார்கள். இருபது வருடத்துக்கு முன் இருந்ததை விட எல்லாத் துறையிலும் முன்னேறியிருக்கிறது.”

“ஏன் அப்பா நீங்கள் போகமாட்டம் என்று சொல்கின்றீர்கள். இங்க எல்லாமே தனிமையாக இருக்கின்றது. பள்ளிக்கூடத்துக்கு போனால்

மட்டுமே தனி உலகம். வீட்டுக்கு வந்தால் எல்லாமே வெறுமை, தனிமை. எதையோ இழந்து விட்ட மனப்பாரம்.

ஆனால் அங்க யாழிப்பாணத்தில் பக்கத்து வீட்டுக்காரர் கூட சொந்தக்காரர் மாதிரி, கிணத்தடியில் குளிக்கப் போனால் கூட்டம், கோயிலுக்குப் போனால் கூட்டம், சங்கக்கடைக்குப் போனால் எங்கட ஆட்கள். ஜூயோ அப்பா அங்கத்தை வாழ்க்கையோடு இந்த ஊரை ஒப்பிட முடியாது.

ஏன் அப்பா 18 மணித்தியாலமாக நீங்கள் வேலை செய்து யாருக்காக இந்த வேதனையைச் சுமக்கின்றீர்கள். நீங்கள் என்ன சந்தோசத்தைக் காண்கின்றீர்கள். சொல்லுங்கள். அப்பா ஏன் நாங்கள் எல்லோரும் நிரந்தரமாக ஊருக்குப் போகக் கூடாது?"

"விசாகன் 16 வருடங்களுக்கு முன் நானும் ஒரு போராளிதான். இந்திய இராணுவம் எமது மன்னை அமைதிப்படை என்ற போர்வையோடு ஆக்கிரமித்து எமது மக்களையும் போராளிகளையும் பலியாக்கிய போதும் தலைவர் மிகவும் கவனமாக நடந்து கொண்டார். அதுவே எல்லை மீறி இயக்கத்தை அழிக்க முற்பட்டபோது போராட்டத்தை தனது தீர்க்கதறிசனப்பார்வையுடன் தொடங்கினார்.

அப்போது தான்"

"சொல்லுங்க அப்போது என்ன நடந்தது..... சொல்லுங்கள் சொல்லுங்கள் அப்பா...."

"இந்திய வல்லரசுடன் மோதுவது எம்மையே நாம் அழித்துக் கொள்ளும் தவறான முடிவை தலைவர் எடுக்கின்றார் என்று தப்புக் கணக்குப் போட்டு, நாங்கள் நாற்பது பேர் இயக்கத்தை விட்டு விலத்திக் கொண்டு வெளிநாடு வந்துவிட்டோம்."

"அதனால் என்னப்பா, நீங்கள் தானே இங்க இயக்கத்துக்கு காச சேர்க்கின்றீர்கள், எல்லா வேலைகளையும் தொடர்ந்து செய்கின்றீர்களே."

"இல்லை விசாகன் அந்தப் புனித மன்னை விட்டு இந்திய இராணுவத்தை வெளியேற்றியதோடு இலங்கை இராணுவத்தையும் ஓட, ஓடத் தூரத்தி இன்று ஒரு மரபு வழி இராணுவமாக வளர்த்து நிற்கும் அந்த மாபெரும் தலைவனையும், போராளிகளின் தியாகத்தையும் அன்று

ஆவூன்

விட்டு விட்டு ஒடி வந்த என்னால் இப்போது எப்படி முகம் கொடுக்க முடியும். நான் செய்ததும் துரோகத்தனம் தான் என்று என் மனது சொல்கின்றதே.”

“அப்பா நீங்கள் காசம் கொடுக்கின்றீர்கள் காசம் சேர்க்கப் போகின்றீர்கள். அதனால் ஊருக்குப் போகலாம் தானே.”

“வெள்ளமாகப் பகை கொண்டு வரும்போது, வரம்பாகத் தடுத்து நிறுத்தும் அந்தப் போராளிகளுடன் சில வெள்ளிக் காசகளை கொடுப்போர் தாழும் பங்காளிகள் என்று மார் தட்டிக் கொள்ளும் தற்பெருமைக்காரருடன் சேர என்னால் முடியவில்லையே.”

“அப்பா புலி மாமா நல்லவர். அவருக்குத் தெரியும் தன்னை விட்டுப் போனவர்களில் ஒரு சிலரைத் தவிர மற்றவர்கள் தனக்கும் தமிழீழத்திற்கும் விசுவாசமாக இருக்கின்றார்கள், செயற்படுகின்றார்கள் என்று.” நான் அப்பாவிற்குச் சொல்லி முடிக்கின்றேன்.

அப்பா ஒற்றைக் காலை குவரில் ஊன்றிக் கொண்டு, எதிரே தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் தலைவர் மேதகு பிரபாகரனின் படத்தை பார்க்கின்றார். அந்தப் பார்வையில் ஆயிரம் அர்த்தங்கள் எனக்கு விளங்குகின்றது.

என் மனக் கணங்களும் கவலைகளும் தூசு தட்டிய புதிய பொருளாக நிலை குத்துகின்றது. அப்பா தொலைபேசியை எடுத்து யாழ்ப்பாணத்து இலக்கத்தைச் சுழற்றுகின்றார்.

எனது மனம் சந்தோசத்தின் குடுகளில் திணொக்கிறது. தமிழீழத்தில் தினமும் கோவிலும், கடற்கரையும், பச்சை வயல் வெளிகளும், பெரியாச்சியின் கூழும், அம்மம்மாவின் அப்பழும் தோசையும், எள்ளுத்துவையலும், ஆட்டுப் பால் கறந்த கையும், பெரியம்மாவின் மாடுகளும்,

கடைசியாக நம் சாந்தி மாமியின் மகள் அகல்யாவின் முகமும் மிகவும் கிட்டத்தில், மிகக் கிட்டத்தில் தெளிவாகத் தெரிகின்றன.

20.02.2005

வீரகேசரி

ஐயை

பொட்டிமுந்த பூமி

எங்கள் புண்ணிய பூமியாம் இலங்கைத் திருநாட்டின் அமைதித் தேவதை கால் பதித்து ஒரு வருடமாகி விட்டது. தாய் நிலத்தை தரிசித்து ஆத்மாவை ஆற வைக்கலாம் என்று அண்மைக்கால விடுமுறையோடு ஊருக்குப் போய் வந்து நான்கு நாட்கள் ஆகிவிட்டன.

தூக்கம் கண்கொள்ளாது போனது. மனது அமைதி இழந்து யாரோ பலபேர் சேர்ந்து என்னைப் பிய்த்து எடுப்பது போன்ற மனப்பிராந்தி. வாயில் உமிழ்நீர் சுரந்தாலும் ஏதோ ஒரு திரவம் கலந்து போனது போன்ற சுவையை நாவில் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

வீட்டில் உறவினர்களும் நண்பர்களும் குழந்தை குட்டிகளுடன் வந்த என்னோடு பேச வேண்டும் என்ற அவாவில் தவமிருந்தனர்.

கால நேர மாற்றத்தால் நான் தூக்கத்தைப் பகலிலேயும் விழிப்பை இரவிலேயும் செய்வதாக பாமினி நினைத்துக் கொள்கிறாள். அவளுக்கு என்னுடைய கவலைகளில் உடன்பாடு இல்லை.

அவள் கண்ணிகாவையும், முரளியையும், சுகன்யாவையும் பராமரிப்பதிலேயே பொழுதைக் கரைத்துக் கொள்கின்றாள்.

1985ம் ஆண்டு வெளிவந்த கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரையின் கவிதையான கோட்டை முனீஸ்வரனைப் பார்த்தவனைப் பார்த்துப் பலநாளாச்சு என்பதற்கு அமைய, இருபது வருடங்களின் பின்பு ஊரைப் பார்த்து வந்த என்னைப் பார்க்க

ஆஹான்

இவர்கள் வந்திருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு அவர்களின் ஆவலைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். இவர்களின் ஆத்மாவும் எதையோதான் தேடுகின்றது.

எழுந்து குளித்து எதையோ சாப்பிட்டு அவர்கள் முன் அமர்ந்து கொள்கின்றேன். ஒவ்வொருவராக

“கோவில் எப்படி இருக்கின்றது?”

“பள்ளிக்கூடம் எப்படி?”

“ஜயம்பிள்ளையின் கடையும் சந்தியும் எப்படி?”

“ஆ..எங்களோடு படித்தானே சரசு..... அவள் எப்படி?”

“இவள் மரகதம் கலியாணம் கட்டினால் வெளிநாடு போகாத மாப்பிள்ளையாகத் தான் கட்டுவன் என்றவள்.... எப்படி இருக்கின்றாள்?”

கேள்வித்துாண்டிலை ஏறிந்து கொண்டிருந்தார்கள். மரகதத்தின் பெயரைச் சொன்னதும் தொண்டையில் சிக்கிய தூண்டிலாக

1986ம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் ஊரைவிட்டு வரக்காரணமாக இருந்த நிகழ்வு என்னவோ ஜீரணிக்க முடியாத ஒன்று தான். என்னால் அங்கு இருக்க முடியவில்லை.

ஆலடிச் சந்தி, சிவன்கோயில் முற்றவெளி, புதுக்கடை வாசல், பொன்னையர் வீட்டுச் சந்தி, ஏன் தாமரைச் செல்வியக்கா வீட்டு வேலியில் இருக்கும் பெரிய விளாத்தி மரம் என்று அவளுடைய நினைவுகள் ஒவியர் ஞானத்தின் படங்கள் மாதிரி என்னுடைய இதயத்தில் அந்தக் கிராமம் நிறைந்து போச்சது.

ஒவ்வொரு இடத்திலும் வைத்து அவள் எனக்குச் சொன்ன வார்த்தைகள் தனியாகப் போகும் போது என்னைப் பார்த்து எதிரொலித்தன.

நீ ஒரு முடிவை எடுக்க முன் நாறு முறை சிந்தி
முடிவை எடுத்த பின் ஒரு முறையேனும் சிந்தியாதே....

இந்த வார்த்தைகளை அவள் எனக்காக எங்கிருந்து எடுத்தானோ தெரியாது. யாருடைய பொன் மொழியோ தெரியாது.

தண்ணீரில் தத்தளித்த எறும்பாக இருந்த எனக்கு தாவிப் பிடித்து வெளியேறக் கிடைத்த குச்சித் தடியாக, இல்லை இல்லை ஒரு நெம்பு கோலாக அந்த வாசகத்தை நான் எடுத்துக் கொண்டேன்.

எத்தனை பேர் சொன்னார்கள் ஒரு விஷ மருந்துப் போத்தலை தூக்கிக் கொண்டு போய் அவளின் வீட்டு வாசலில் நின்று குடிக்கப் போகின்றேன் என்று விரட்டிப் பார். கல்யாணத்திற்குச் சம்மதிப்பார்கள் என்று. சொன்னவர்களுக்குத் தெரியாது அவள் என்னை வெறுக்கும்படி செய்வதற்கு, அவளின் தாய் சகோதரங்கள் நஞ்சு மருந்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு, நீ அவனை வெறுக்காது போனால் நாம் அனைவரும் மருந்து குடித்து இறந்து விடுவோம் என்று அவனை வற்புறுத்தியதை.

வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே; வாழ்வதற்காக வாழ்க்கை அல்ல.

அன்று அவளால் என் தலையில் அறைந்த ஆணி.....

குண்டுசி விழுந்தாலும் சத்தம் வரக்கூடிய நிசப்தம் ஹோலில்.

என்ற சகலன் ஜெயந்தி ராஜன் என் தோளில் கையை வைத்து கையை விரித்து முகத்தை மேலே பார்த்த போது தான் என் ஆழ் மனதின் பாறைகளில் படிமானமாய்ப் போன தட்டுக்கள் தெறிபட்டதை உணர்ந்தேன்.

“நாங்கள் ஊர்க்கதையைச் சொல்லுவாய் என்று எதிர்பார்த்து இருக்கிறம் நீ ஏதோ காதல் கதையை அவிட்டு விடுகிறாய்.”

“சரி சரி ஏதோ என் நினைவுகள் மாறிப் போச்ச சொல்லுகிறேன்.”

பஸ்ஸில் போய் பரந்தன் சந்தியில் இறங்கிய என்னால் உண்மையாக அடையாளம் காணமுடியவில்லை. எங்கள் கிராமம் பூகம்பத்தின் வடுக்களால் காணாமல் போய் இருந்தது. ஒருவாறு சுதாகரித்துக் கொண்டு பூநகரி ரோட்டைத் தேடி வந்தேன். ஐயோ அந்த அழகிய கிராமம் எங்கே?

வல்லிபுரத்தாரின் நாற்பது ஏக்கர் வயல் வெளியில் நாற்றுக்களின் தலை தடவி வரும் தென்றல் காற்றும், தார் ரோட்டோடு கைகுலுக்கிப் போகும் குமரபுரத்தின் கிறவல் ரோட்டும், தூரத்து மழைத் தூறலுக்கு தென்றலில் தவழ்ந்து வரும் மன் வாசனையும்... இளைஞர் வட்டத்தின்

இளைஞர்களின் முயற்சியால் பெரும் காடாய்க்கிடந்த மைதானம் திருத்தி எவ்வளவு அழகாக இருந்தது... அந்த விளையாட்டு மைதானம் இப்போது மீண்டும் காடாகவே....

மைதானம் காடக இருப்பதை சொல்லுகின்றேன். ஊரே இப்போது காடுதான். வீடுகள் சில இருந்ததற்கான அடையாளம் மட்டும் இருந்தது.

மரகதம் அவளுடைய பேருக்கு ஏற்றாற்போல ஒரு மரகத வீணை தான். அவளைப் பற்றிச் சொன்னால் துங்க முடியாது. பரிசமான நிகழ்வுகளால் அல்ல, பரிதாபமான ஏக்கங்களால்.

மரகதம் எங்களோடு படிக்கின்றபோது அவளுடைய ஆளுமையும் மாணவத் தலைவியாக இருந்த தினாவெட்டும், அவள் ஒரு மாணவி என்பதை நினைக்காமல் அவள் ஒரு அதிகாரி என்ற தோரணையில் தான் அப்போது அவள்... எந்தப் போட்டியில் பங்கு பற்றினாலும் முதல் பரிசு அவளுக்குத் தான்.

இந்த மாவட்டத்தில் அவளது உயர்வால் மற்றவர்கள் உயர்ந்தார்கள். அவளை வீழ்த்த வேண்டும் என்பதற்காக படித்தவர்கள் ஒடினார்கள். அதனால் அவர்களும் வளர்ந்தார்கள். அவளைப் பார்த்து வலைவீசாத ஆணும் உண்டோ?

ஏன் சில இளம் ஆசிரியர்களும் அடங்குவர். எத்தனை இராமர்கள் வில்லுடைத்தும் ஏற்றுக் கொள்ளாத சீதை தான் மரகதம். ஆனால் எப்படிப் பூனை மாதிரி இருந்த வரதராசனை வளைத்தாள் என்பது தான் எனக்குக் கிடைத்த ஆச்சரியம்.

“வரதராஜன் மரகதத்தைக் காதலித்துக் கலியானம் செய்தவனோ?..... யார் விசவலிங்கத்தின் மகனோ?.... இருக்காது. நீ யாரையோ விளங்காமல் சொல்லுகிறாய்.”

“அடே மச்சான் நாங்கள் பூனை பூனை என்று கூப்பிடுவம், அவனையோடா?”

“மச்சான் கதீர், அவன் பூனை இல்லை பாயிறதுக்குப் பதுங்கின புலி; புலியடா அவன்.”

“சரி.... சொல்லு.”

“விஞ்ஞானப் பட்டதாரி ஆசிரியரான மரகதத்தைக் கண் கொண்டு பார்க்க முடியாததா. மத்தியான வெயிலில் முருகன் கோயில் மணலில் முழங்காலில் ஒரு பெண் நின்று கும்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். சில சின்னப் பெடியள் அவளுக்குக் கல்லால் ஏறிந்தார்கள். அவர்களைக் கலைத்து விடுவதும் வந்து கும்பிடுவதுமாக இருந்தாள். இவளுக்கு விசர் என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒடிப் போனார்கள் அந்தச் சிறுவாகள். மரகதம்.... மரகதம் என்று கூப்பிட்டேன். நிதானமாக என்னைப் பார்த்தாள். ரகுபதி என்று உடனே கூப்பிட்டாள்.

“ஊரெவிட்டு ஒடி இருபது வருடத்தால் வாறியோ? என்ன ஊரெல்லாம் சுடலையாக இருக்கு காடாத்தத் தான் நானிருக்கின்றேன். நீயேன் வந்தனி! காதலைச் சுமக்க முடியாமல் தானே காடாத்திப் போட்டு போனீ..... வா.... வந்து பார் செய்வினைக் காரரின் வேலையால் என்ற வீட்டையும், கிராமத்தையும். டேய் ரகுபதி நீ எழுதினாய் ஒரு சிறு கதை வசந்த காலங்கள் ஒரு முறைதான் என்று. அதை அன்று என்னால் ஏற்க முடியவில்லை. இன்று ஏற்றுக் கொள்கின்றேன்.

முற்றத்தில் பாதியும் ஒழுங்கையில் பாதியுமாகப் பூத்துக் குலங்கிய திருக்கொண்டல் மரம் ஏனடா பட்டது. ஆணி வேர் வாய்க்கால் பள்ளத்தில் நின்றும் கூடப் பட்டுப் போகுமோடா?

வெள்ளிக்கிழமை அதிகாலையிலிருந்த மாட்டுச் சாணம் எடுக்க மக்கள் ஒவ்வொருத்தராகக் கூடி நிற்பார்களே, பட்டி நிறைந்த மாடுகள் அழிந்து போனதேனடா?

தைப் பொங்கல் காலத்தில் மாட்டுப் பொங்கலன்று மாடுகளை வாய்க்காலில் குளிப்பாட்டி, பூ வைத்துப் பூசை செய்து பொங்கிப் படைத்து மக்களுக்கும் கொடுத்து உண்டமே, இது யாருக்கடா பொறுக்கவில்லை.

அப்பாச்சி தினமும் சின்னையா தான் செய்வினை செய்து போட்டார் என்று சொல்லிக் கொள்வார். ஆனால் சின்னையா பார்க்கிறதுக்குத் தான் கொடுமைக்காரன் மாதிரி இருப்பார்.

எங்களுக்குச் செய்வினை செய்தது அப்பாவின் தம்பி மனைவி தான் என்று எனக்கு இப்போது விளங்கி விட்டது. ஆனால் ஏதும் அறியாத வரதனுக்கு இந்த நாட்டுப் பிரச்சனையை காரணம் காட்டிக் கொண்டு போட்டானுகள் பாவிகள்.”

ஆவூன்

“வரதன் செத்துப் போட்டானோ.....?”

“ஜயோ அப்படிச் சொல்லாத ரகுபதி....

பாவம் வரதன் போனால் பள்ளிக்கூடம் படிப்பிக்கிறது. அடுத்த வகுப்பிற்குக் கேளாது. வந்தால் என்ற முந்தானையைப் பிடித்துக் கொண்டு திரியும்.

கோயில் குளம் என்றாலும் நான் போனால்தான் வரும் அல்லது தானும் தன்பாடும்.

நாலு பின்னைகளுக்கு ரியூசன் சொல்லிக் கொடுக்கச் சொன்னால், பள்ளிக்கூடத்தில் தானே நல்லாப் படிப்பிக்கிறேன் பிறகேன் என்று இருந்த வரதனைப் புலியாம். புலிப்படைக்கு ஆட்களைச் சேர்த்துக் கொடுப்பதில் சூரப் புலியாம். வெள்ளை வானில் வந்து கூட்டிக் கொண்டு போனவர்கள். கொண்டு வந்து விடவில்லை.

நான் விதவையா? அல்லது கைம்பெண்ணா? என்று விளங்கவில்லை. விதவை (க்கு) எழுத்தில் கூடப் பொட்டில்லை.

கைம்பெண் - இரண்டு பொட்டிருக்கு.

நான் எந்த நிலை என்பதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை.

ரகுபதி புரிந்து வாழ முடிவில்லை.

உனக்குத் தெரியுமோ? பள்ளிக்கூடம் போய் படிப்பிக்காமல் சம்பளம் எடுக்கும் பட்டதாரி ஆசிரியை நான்தான்.

கணபதி மாஸ்ரர் அதிபராக இருந்து பள்ளிக் கூடத்தை பெற்றாக்கிறன் வளர்க்கிறன் என்று தன்னையும் தன் குடும்பத்தையும் வளர்த்து இப்ப சொந்த ஊரோட் போயிட்டார்.

டேய் ரகுபதி எங்கடா உன்ற கூட்டாளிமார் எல்லாம்.

“அது தான் சிறிதாய் வளரும் சின்னக் கிராமம் சிந்திக்க வைப்போம் அது எங்கள் இதயம்.”

என்று வாக்கியத்தை எழுதிப் போட்டு புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் இருந்து என்னடா செய்கிறீர்கள்.

ஒரு பள்ளிக் கூடம், சின்ன வாசிக சாலை, முன்று கோவில், வைத்திய சாலையே இல்லாத மக்கள் வாழ்வுக்கு நீங்கள் என்னடா செய்தீர்கள்....?"

என்ற கண்களால் கண்ணீர் கரை புரண்டு ஓடுகின்றது.

ஜெயந்திராஜனும் வாசுக்கியும் கண்ணனும் கண்ணீர் விட்டு அழுகிறார்கள். என் மனைவியான பாமினியும் அழுகின்றாள். என் காதல் கதையின் விம்பங்களால் தான் பாமினி அழுகின்றாள் என்பது எனக்குத் தெரிந்தாலும் நான் அதனை வெளிக்காட்டவில்லை.

"அத்தான் நீங்கள் காதலித்த பெண்ணை ஏன் கலியானம் செய்யவில்லை?" வாசுகி மறக்காமல் கேள்வி கேட்டாள்.

பணம் இந்த நாட்டைக் குத்தகைக்கு வாங்கும் மொத்த வியாபாரி. அது அன்று என்னிடம் இல்லாதது தான்.

நான் இந்த நிலைக்கு வருவேன் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. அவளைக் கலியானம் செய்யாததால் தான் நானும் இந்த நிலையை அடைந்தேன். அன்று அவளைக் கலியானம் செய்திருந்தால் எழுத்தாளர் என்ற இலக்கிய மெருகு என்னை ஒட்டியிருக்காது. என் உறவினர்களுக்கும் உதவி செய்திருக்க முடியாது. உங்கட அக்கா பாமினியால் தான் நானும் இந்த நிலைக் கு வந்தேன். என் நுடைய காலில் நின்றுகொண்டிருக்கின்றேன்.

அழுதுகொண்டிருந்த பாமினி கண்ணைத்துடைத்துக் கொண்டு எல்லோருக்கும் தேநீர் போட்டுக் கொடுத்தாள்.

"சரி மச்சான் நாங்கள் என்ன செய்யிறது என்று சொல்லன்."

"வாசுகி உனது நாட்டியப் பள்ளியின் மாணவிகளை வைத்து ஒரு நாட்டியம் பழக்கி எங்களுக்கு ஒரு நிகழ்ச்சி செய்து தர வேண்டும்.

மரகதம் பைத்தியமோ விசரியோ இல்லை. அவளுடைய ஆதங்கமும் அவாவும் யார் ஊரை விட்டுப் போனாலும் தன்னால் ஆனதை செய்ய வேண்டும் என்ற வேட்கையும் அவாவும் தான்.

அவள் இழந்தது வரதராசாவை அல்ல.

அவனோடு சேர்ந்து எங்கள் கிராமத்தை முன்னேற்ற அவள் போட்ட திட்டங்களையும் நிறைவு செய்ய முடியவில்லையே என்ற சோகத்தையும் தான்.

இன்னமும் அவளுக்காக பாடசாலை அதிபர் திருமதி வேலுப்பிள்ளை காவல் இருக்கிறார். அவள் வருவாள் விஞ்ஞானப் பட்டதாரியாக கடமையாற்றுவாள் என்ற நம்பிக்கையில் தான் அவளுக்கு இன்னமும் சம்பளம் வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பொட்டிழந்தது அவள் மட்டுமல்ல எங்கட ஆத்ம பூமியும் தான்.

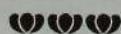
மரகதம் மீண்டும் அவள் அவளாக வேண்டும். இன்றைய அமைதியில் எங்கட மண்ணும் புதுப் பொலிவு பெற வேண்டும். இதற்கு நாங்கள் பெரிய உதவியாக இல்லாவிட்டாலும் சிறு துளி பெரு வெள்ளம் என்பது போல் சிறு உதவி செய்ய வேண்டும்.”

நான் சொல்லி முடிக்கின்றேன். எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் மனங்களில் மரகதத்தையும் மரகதமான எமது கிராமத்தையும் மனதில் தாங்கி கடமையைச் செய்யத் திட்டங்கள் போட்டுக் கொண்டு வெளியேறினர்.

மெல்பேணின் நேரத் தவணைக்கு எனக்கு நித்திரை கண்ணைச் சுற்றியது. உறக்கத்துக்குப் போகின்றேன்.

22.07.2004

சுமுரசு

திரிசந்து வாதம்

வைகாசி மாதத்து வானம் சிதறுண்டு கன்னங் கரேல் என்று இருந்தது. பெரும் போக விதைப்புக்காக சித்திரையின் சிதறு மழைக்கு உழுது விட்ட வயல் தரைகள் எல்லாம் புழுதி பறந்து கொண்டிருந்தது.

மழையின் தூறல் கூரையில் விழுந்து தெறிக்கும் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. நான் மனக் கண்ணைத் திறந்து பார்க்கின்றேன். வாசல் கதவைத் திறந்து கொண்டு வாசுகி முற்றத்திற்கு வந்தாள்.

ஆறு வருடங்கள் வாசுகி வெளித்த பொழுதையும் விடிந்த சூரியனையும் பார்த்து, இரவில் மட்டும் முற்றத்தில் வந்து இருப்பாள். அதுவும் நிலவொளி நிலத்தில் விழும் வண்ணம் இருந்தால் அந்த இரவும் தடைப்பட்டு போகும் அவள் வரவு.

அன்றும் அப்படித்தான் மழைத்துளிகள் மண்ணில் வீழ்ந்து வெடிக் கின்றன. அழகான கவிதைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றாள்.

வானமே ஏன் இருண்டாய்
நானுழுது ஓய்ந்த கண்ணீர்
ஆறாக ஓடியது கண்டு-நீயும்
அழ வந்தாயா
மண் மகள் போல் நானும்
மண்டியிட்டு அழுவதால் வந்தாயா?..

உன் வரவு போல என் அழகை தீர்க்க என்னவனும் வருவானா..
வருவான்
வானமே இன்னும் இன்னும் அழு
முடியப்படாத என் கேசம் போல்
இந்தப் பூமியும் நனையட்டும் வானமே அழு

கவி கொண்டு வார்த்தைகளால் கான மேகம் பார்த்து ஒப்பாரி வைத்தாள். வாசுகியின் அழகையின் நடுவே யாரும் போவதில்லை. அவள் தானாக அழுது ஒய்ந்து வெளிக் குடத்தில் நீர் அருந்தி உள்ளே சென்று எப்போது உறங்குவாளோ யாருக்கும் தெரியாது.

வாசுகியின் வாழ்க்கை அவள் பிறந்ததில் இருந்து எந்தக் குறையும் இருக்கவில்லை.

நான் திருமணமாகி ஆறு வருடங்கள் குழந்தை இல்லாத கொடுமையை நான் அனுபவித்ததை விடவும் என் மனைவி கமலம் தான் அதிகம் அனுபவித்தாள்.

திருமணமாகும் தம்பதிகளுக்கு தாலியை எமது இருவரின் கையாலும் எடுத்துக் கொடுக்க, வேண்டிச் சூடிக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஆசைப்படும் மனமக்கள் எமது கிராமத்தில் இருந்தனர்.

கணபதிப்பிள்ளையின் மகளின் திருமணத்தின் போது தாலியை எடுத்துக் கொடுக்கப் போன கமலத்தின் காதில் கணபதிப்பிள்ளையின் தாயார் சொன்ன வாக்கியம்- மலட்டுப் பெண் ஒருத்தி மகளுக்குத் தாலி எடுத்துக் கொடுப்பதா....?

மறைந்திருந்து தாக்கிய ராமனின் அம்பு சுக்கிரீவனின் தலையைத் தாக்கியதாக இதிகாசங்களில் படித்ததுண்டு. அதுபோல் தாக்குண்டு என் மடியில் தலைசாய்த்து அழுதாள் புரண்டாள் கமலம்.

எந்தக் குறையும் யாருக்கும் செய்யாத தனக்கா இந்தப் பழி, அம்மனே நீ இருப்பது உண்மையானால் நான் செய்யும் பூசை உனக்கு உண்மையானால் எனக்கு ஒரு வரம் கொடு.... குழந்தை வரம் கொடு....

கொண்டாட்டங்கள் கோவில்கள் என்று எந்தப் பொது நிகழ்விலும் கலந்து கொள்வதில்லை, யாரோடும் பேசுவதில்லை ஒரு யாக வேள்வியை தன்னுள்ளே நடாத்தினாள் கமலம். ஆறு மாதத்தின் பின்பு கருவற்ற செய்தியை உலகறிந்து கொள்ளச் சொன்னபோது,

நானும் கமலமும் கோவிலுக்குச் சென்றோம்.

கணபதிப் பிள்ளை கோவில் வாசலில் என்னையும் மனைவியையும் கண்டு காலில் விழுந்தார். வாசகியின் பிறப்பால் மனைவி கமலம் புத்துயிராய் புதுத் தெழுபு கொண்டாள்.

வாசகியை நிலத்தில் கூட தவழ விடாது தூக்கி வளர்த்தாள் கமலம். சமுதாயத்தில் குழந்தை பிறந்து விட்டால் மட்டும் மலட்டுத் தன்மை போய் விட்டதாக நினைக்க வேண்டாம். குழந்தை பிறந்த எத்தனையோ தாய்மார் இன்னமும் மலடிகளாகத்தான் இருக்கின்றார்கள் சமுதாய வாழ்வில்.

நான் ஏழு சகோதரங்களுக்குப் பிறகு பிறந்தவன். மற்றைய சகோதரங்கள் ஏதோ தங்களைத் தாங்களே வளர்த்துக் கொண்டாலும் என்னை வளர்க்கவோ பராமரிக்கவோ மனத்தாங்கல் இடம் தரவில்லையோ... பசுவதிப்பிள்ளை தான் என்னைத் தன்னோடு கொண்டு வந்து வைத்திருந்து பள்ளிக் கூடத்துக்கு அனுப்பிய பின் மாலை நேரம் மாடுகளைத் தந்து மேய்க்க வைத்து என்னை வளர்த்து விட்டார்.

ஓர் இயங்காத மரம் மாதிரி.

மாடுகள் மேய்த்தவர்கள் இன்று கவிஞர்களாகவும் இசை மேதைகளாகவும் இருக்கின்றார்கள். ஆனால் நான் இப்படி இடைத் தரகர் மாதிரி படிப்பில் க.பொ.த. சாதாரணம் கூடத் தேறிக் கொள்ளாமல் இருந்தாலும், மாடு மேய்த்தவன் பிள்ளை மாடு தான் மேய்க்க வேணுமா? என்ற கேள்வியை தலையில் சுமந்து கொண்டேன்.

இந்தத் தாரக மந்திரம் தலைக்கேறி முளையில் முளைவிடக் காரணம் கமலம் தான். அவள் படித்தவள். இறைவன் எனக்குத் தந்த பாதிச் சொத்து கமலம் தான். அவள் என்னை எனக்கு அடையாளப் படுத்தியவள்.

உழைப்பதில் பாதியை ஊருக்குக் கொடுத்து ஊழியம் செய்தவர், இப்படி உயர ஓளி வேணும் என்று எழுதித் தந்து, இல்லற வாழ்க்கையில் எதிர் நீச்சல் போட்டு எல்லா இன்பங்களையும், துன்பங்களையும் இறைவனின் அருளால் சந்தித்தோம்.

யுத்தம் என்ற மேகம் எங்கோ யாருக்கோ என்று தூரத்து மழைத்தூறல் போல அவ்வப்போது வீசியது எங்கள் மனங்களிலும் நினைக்க வைத்தது.

ஆவூன்

எங்கள் கிராமத்திலேயே படித்து உயர்தரம் வரையும் எமது கண்ணுக்குள்ளேயே வளர்ந்த வாசகி உயர்தரத்தில் சிறந்த பெறுபேறுகளை எடுத்தவள் பல்கலைக் கழகம் செல்ல வேண்டிய கட்டாயத்தில் தான் பிரிந்தாள். பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துப் பட்டம் பெற்ற போது நாம் பெற்ற இன்பம் சொல்லில் அடங்காதது. இந்த வையகழும் இதைப் பெற வேண்டும் என்பதற்காக அவளின் விருப்பப்படி அரசாங்க வேலை தேடினாள், அனுமதித்தோம்.

வாசகியின் கல்வித் திறமையைப் பார்த்த அரசாங்க அதிபர் அவளைத் தனது காரியத்திலிருந்து முன்வர்த்தி அமர்த்தினார்.

கட்டழகும் கைநிறைந்த சம்பளமும் நற்குணமும் கொண்டவள் பல்கலைக் கழகத்தில் தன் மனதை ஒருவன் கொள்ளையிட்டதையாருக்கும் சொல்லாமலேயே தன் மனதுக்குள்ளே வைத்திருந்தாள்.

திருமண பந்தத்தை இணைத்து என் மகளை ஒரு ஆடவனிடம் ஒப்படைக்க என் மனைவியும் நானும் வாசகியின் மனக் கிடங்கை பகுப்பாய்வு செய்தபோது தான் ராகவன் என்பவனிடம் தன் மனதைத் தொலைத்த உண்மையை கொட்டினாள்.

ராகவனைச் சந்தித்த போதுதான் அவன் வாசகிக் குப் பொருத்தமானவன் என்பதை அறிந்தோம். ராகவனை வாசகிக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தோம்.

என் வாழ்நாளில் இதிகாசங்களில் மட்டும் படித்த தெய்வீக்கக் காதல் ஜோடிகளை எம் கண்முன்னே ராகவன் வாசகியாகக் கண்டோம். நாளொரு பொழுதாய்க் காலங்கள் நகர்ந்தன.

கால தேவனின் கண்ணுக்குக் கூட இந்தத் தம்பதிகளை சேர்த்துப் பார்க்க முடியவில்லை.

ஊர் முழுவதும் இராணுவ வேட்டை. பாடசாலைக்குச் செல்லும் சிறுவர்கள் முதல் இளைஞர், யுவதிகள் வரை யாரையுமே விட்டு வைக்காத இராணுவம் ராகவனைக் கைது செய்து கொண்டு போய் விசாரணையின் பின்பு விடுதலை செய்தது.

ராகவனை இராணுவம் கைது செய்த போது வாசகி தான் கூட வருவதாக இராணுவ வாகனத்தில் ஏறிக் கொண்டாள்.

விசாரணையின் பின்னால் இருவரும் வீட்டுக்கு வந்தார்கள். நான்கு நாட்களின் பின்னால் நடு இரவில் சீருடையில் வந்தவர்கள் அழகான தமிழில் பேசி ராகவனை வழிகாட்டுமாறு கேட்டு வெள்ளை வானில் ஏற்றிக் கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

தமிழுக்கு வாசகி அடிமையானாள். அதனால் அவன் தனித்துப் போக அனுமதித்தாள்.

இன்று வருவான் நாளை வருவான் என்று மௌனம் காத்தவன் வாசகி. ஏறி இறங்காத இராணுவ முகாமே இல்லையெனலாம்.

எல்லாக் கோவில்களிலும் நேர்த்திக் கடன் வைத்தாள். எல்லா மதத்துப் பிரார்த்தனைகளிலும் தன்னை உருக்கி யாகம் செய்தாள். ஒரு வருடம் பூர்த்தியாகியும் ராகவனைப் பற்றி எந்தத் தகவலும் இல்லாததால் ராகவனின் தாயார் மரணக் கிரியை செய்து, ஆத்ம சாந்திக்காக காரியங்கள் செய்ய வாசகியை அழைத்தபோது, தாயாரின் வீட்டுக்குச் சென்ற வாசகி பத்திரகாளிக் கோலம் கொண்டு, “எந்தக் கிரியையும் செய்யக் கூடாது, ராகவன் சாகவில்லை, அவர் உயிரோடு வருவார், என் நம்பிக்கை வீண்போகாது” என்றாள்.

ஏதோ தாய் மனம் கேட்காமல் கிரியை செய்யப் போன ராகவனின் தாயார் வாசகியின் நம்பிக்கைக்கு இடையூறு இல்லாமல் அவளின் எண்ணப்படியே நடந்து கொண்டாள்.

கோவில் கட்டுவதை விட்டு விட்டு பாடசாலைகள் கட்டுங்கள் என்று மேடைகளில் பேசி வந்தாள்.

தெய்வம் இல்லை என்று சொல்லவில்லை. முடநம்பிக்கையைக் கைவிடுங்கள் என்றெல்லாம் பேசினாள்.

என் மகள் வாசகியின் நிலையை கண்டு திருக்கேதீஸ்வரத்தானுக்கு தீ மிதிப்பதாக வேண்டிக் கொண்டேன்.

மார்கழி மாதம் ஒரு நடு இரவு தூக்கமே வரவில்லை. வாசகியின் வாழ்க்கையை நினைத்து அழுது கொண்டிருந்தபோது வாசகி குளித்துக் கொண்டிருந்தாள். இளமைக் கொடுமைகளின் ஸ்திரங்கள் கரைந்து போவற்காக என்ற நினைவில் உறங்கிப் போனேன்.

விடியற்காலை வீடு முழுவதும் வாசகியைத் தேடிப்பார்த்தேன். வாசகியைக் காணவில்லை.

வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையில் இருந்து விடுதலையான ஒரு பெடியனின் வீடு தேடி போய் வருவதாகச் சென்ற வாசகியை, தெருமுனையில் வந்த லொறி வண்டி அவளைத் தாக்கியதால், அவள் வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப் பட்டிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்ட நானும் கமலமும் வாசகியைச் சென்று பார்த்தோம்.

இறைவா எங்கள் தேசத்துக்கு வந்த கொடுமை. நாம் யாருக்கு என்ன கொடுமை செய்தோம். இப்படி ஒரு கொடுமை வந்து சேர வேணுமா? தந்தை தாயை இழந்த பிள்ளைகள், மனைவியை இழந்த கணவன், கணவனை இழந்த மனைவி, அனாதைகள் என்று எமது சமுதாயத்தில் ஒரு வரலாற்றுப் பரம்பரையை ஏன் சுமந்து நிற்கிறோம்.

குருதி வெள்ளத்தில் குற்றுயிராய்க் கிடந்த வாசகி உயிர் வந்த போதும் அவள் பிழைப்பாள் என்று நம்ப முடியாது என்றே வைத்தியர்கள் கூறினார்கள்.

நான் நினைவுகளில் தோய்ந்து கொண்டிருந்த போது,

பெரியப்பா.... பெரியப்பா.... என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டு என் பெறாமகள் ஒடி வந்தாள்.

யாழ் ப்பாணத் தில் பிறந்தவர் களை மட்டுநகரை விட்டு வெளியேற்ற்றுமாம். நானும், அம்மாவும், பெரியண்ணாவும் போகப் போகின்றோம். அம்மாவும் அக்காவும் தம்பியும் இங்க பிறந்தபடியால் அவர்கள் போகத் தேவையில்லையாம்.

என் கரைந்து நரைத்துப் போன வயதால் இவைகளைத் தாங்க முடியவில்லை.

நான் படிப்புக்காக ஏங்கவில்லை. அதனால் தரப்படுத்தல் என்னைப் பாதிக்கவில்லை.

கடலில் மீன் பிடிக்கவில்லை அதனால் கடல் சட்டம் எனக்கு துன்பம் தரவில்லை. காணி, நிலம் கேட்டு கந்தோரில் காவல் இருக்கவில்லை. அரசியல் கதிரையை ஆதரிக்கவுமில்லை வெறுத்து ஒதுக்கவுமில்லை.

திரிசங்கு வாதம்

ஊரோடு ஒத்தோடினேன். ஒருவன் ஓடினால் கேட்டு விட்டு ஓடினேன்.

ஏன் இந்தப் போராட்டம், உயிர்த்தியாகம், மரண யாகம், தீயின் வேள்வி.

ஒருவன் போராடுகின்றான், ஒருவன் காட்டிக் கொடுக்கின்றான்.

ஒருவன் ஊரை விட்டுப் போகின்றான் அதே ஊரில் அதே காணியில் மற்றவன் உழைத்து முன்னேறுகின்றான்.

ஒருவனிடம் பணம் பறிக்கின்றான். மற்றவன் பணத்தோடும் செல்வாக்கோடும் வாழ்கின்றான்.

ஒருவனின் பிள்ளைகள் அனைத்தும் உயிர்த்தியாகம் செய்கின்றனர்.

மற்றவனின் பிள்ளைகள் உள்ளுரிலும் வெளியூரிலும் நீண்ட ஆயுண்டனும், ஆரோக்கியத்துடனும் வாழ்கின்றார்கள்.

யாருக்காக இந்தப் போராட்டம்? யாருக்காக இந்தத் தேடல். எனக்கு விளங்கவில்லை.

ஒரு பக்கம் இந்தியா எதிரும் புதிருமாய், ஒருபக்கம் சிங்களம் எதிருமாய் யாருக்காக? யார் வாழ்வதற்காக?

அன்றே வாழவா அல்லது அன்றொருநாள் வாழ்ந்ததை வைக்கவா?

எது தொடக்கம் எது முடிவு எல்லாமே மயங்கிய நிலையில் ஒரு திரிசங்கு நிலை. ஒரு திசைக் கூட்டைத் தேடி அலையும் மக்களின் மத்தியில் நாம்.

வாசகி படு காயத்தோடு எழுந்து குந்திக் கொண்டது வைத்தியர்களுக்கு ஆச்சரியம், இவள் எப்படிப் பிழைத்தாள் என்பதில். என்னைக் கண்ணால் அழைத்தாள். அருகில் போனேன் ஏதோ ஏதோ எல்லாம் சொன்னாள். எனக்கு விளங்கியது ராகவன் வருவான் ராகவன் வருவான் என்பது.

வாசகியின் வாசகத்தைக் காதில் வாங்கிய நானும் ராகவன் வருவான் வருவான் என்று சொல்லிக்கொண்டு வீடு நோக்கி நடக்கின்றேன்.

ராகவன் வருவான் ராகவன் வருவான் ராகவன் வருவான்!

24.10.2004, வீரகேசரி

வாழ்வைத்தேடு

முருகா! நான் களைத்துப் போனேன். இனியும் என்னால் முடியாது. எத்தனை வருடங்கள்! இத்தனை வருடங்களில் எத்தனை எத்தனை மாற்றங்கள், பலருடைய வாழ்க்கையில்! எனது குடும்பத்துக்கும் எனக்கும் மட்டும் ஏன் எந்த மாற்றமும் நிகழாமல் இருக்கிறது?

இப்படியே, ஆற்றில் போட்ட கல்லை குளத்தில் தேடிய குருட்டுத் தனமான வாழ்க்கையுடன் 13 வருடங்கள் ஒடிவிட்டனவே!

ஆறு வயதில் வந்த நித்தியா படித்து இன்று 95.5 புள்ளிகள் பெற்றும் தன்னுடைய பல்கலைக்கழக உயர்கல்வியைத் தொடரமுடியாமற் போயுள்ளதே என்பதைத் தாங்கிக்கொண்டு, சொல்லமுடியாத வேதனையுடனும் கவலையுடனும் தினம் தினம் ஒவ்வொருநாளும் விடிகின்றபோது.....

இறைவா! எமக்கொரு வழியைக் காட்டமாட்டாயா? என்று உருகி, சாமியறையில் வேண்டிக்கொண்டிருந்தேன்.

நித்தியாவும் வந்து நின்று “காதலாகி கசிந்து கண்ணீர் மல்கி” என்ற தேவாரத்தைப் பாடும்போதே கண்ணால் நீர் சொரிய பாடிக்கொண்டிருந்தாள்.

சமையலறையில் டின்மீன் கறி சமைத்து முடிந்ததும் எல்லோரையும் சாப்பிடக் கூப்பிட்டாள் மனைவி கமலம்.

நித்தியாவும் தாரணியும் டின்மீன் கறியையும் இரண்டு பாண்டுண்டுகளையும் எடுத்துக்கொண்டு ட.வீ.க்கு முன்னால் இருந்து சாப்பிட்டார்கள்.

ஆனால் விதுஜன் வந்து கறியை எட்டிப்பார்த்தான். “என்னம்மா! இன்டைக்கும் டின்மீன் கறியா? எனக்கு வேண்டாம்” என்று சொல்லிக்கொண்டு போய்ப் படுத்து விட்டான்.

“விதுஜன! வாங்கோ சாப்பிட. இரவில் சாப்பிடாமல் படுக்கக்கூடாது”. நான் கூப்பிட்டதும் எதோ வேண்டா வெறுப்பாக வந்து சாப்பிட்டான்.

“நாளைக்கு உங்களுக்கு “மக்டோனால்ட்” வாங்கித் தாறன். இப்ப சாப்பிடுங்கோ.....” நான் சொன்னதும் என்னை மேலும் கீழமாகப் பார்த்த விதுஜன் சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்துக்கொண்டான்.

தொலைபேசி அழைத்ததும் நித்தியா ஒடிப்போய் எடுத்துக்கொண்டாள். “ஓம்! அப்பா இருக்கிறார்.”..... “யார்? தேவா அண்ணாவா? ஓம், நான் வந்து எடுக்கிறேன்”.

“C.D., D.V.D., தயாரிக்கும் தேவா அண்ணன். ஏதாவது கைவேலை அவ்வப்போது கூப்பிட்டுத் தருவார். இரவு என்றும் பாராமல் போனேன், அவர் கூப்பிட உடனே போனேன்”.

“அப்பா! வரேக்கை எனக்கு மக்டோனால்ட் வாங்கிவந்து உங்கடை வாக்கைக் காப்பாற்றுங்கோ! என்னப்பா?.....”விதுஜன் சொன்னான்.

தலையை ஆட்டிக்கொண்டு போகிறேன். கார் என்ற பெயருடன் இயங்கும் 1983 மொடல் கார். அதுவும் என் கஷ்டங்களையும் சோகங்களையும் உணர்ந்து மிகவும் ஒத்துழைக்கிறது. கார் கொம்பனியை நோக்கிப் போகிறது. கூடவே என் நினைவுகளும் சேர்ந்து ஒடிக்கொண்டிருக்கின்றன.

“என்ன ராமநாதன்! இந்த வருஷம் யுத்தம் மிகவும் மோசமாக இருக்குது! விளைச்ச நெல்லையும் விற்க முடியவில்லை. இந்த நிலைமை எவ்வளவு காலம் நீடிக்கப்போகிறதோ!”

“நெல்முடைகள் விற்கவும் முடியாமல் அறைகளில் அடுக்கினபடியே இருக்கிறது. இன்டைக்கோ நாளைக்கோ ஆனையிறவு இராணுவம் வெளியேறுமாம்.....”.

“இவன் மகன் திவாகரனும் ஏ.எல். பாஸ்பண்ணிப் போட்டான். இன்னும் மேலே படிக்கவேணும் எண்டு நினைக்கிறான்”

வெடிச்சத்தம் ஆனையிறவுப் பக்கமாகக் கேட்க, சனங்கள் ஒடிவந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எல்லோரும் பரந்தனைவிட்டு ஒடினார்கள். நாமும் ட்ராக்டர் (Tractor) பெட்டியில் முடிந்த அளவு முடைகளை ஏற்றிக்கொண்டு ஸ்கந்தபுரம் போய்விட்டோம்.

எத்தனை நாளைக்குத்தான் இப்படியே ஒவ்வொரு இடமாக இடம்பெயர்ந்து பெயர்ந்து வாழுகிறது! ஆனையிறவிலையிருந்து வந்த இராணுவம் பரந்தன் வீட்டையும் வீடுநிறைந்த நெல் முடைகளையும் சேர்த்து நெருப்பு வைச்சிட்டுது. இந்தத் தீ முண்டதும் திவாகரன் ஆத்திரங் கொண்டு இயக்கத்திலை இணைந்துகொண்டான்.

தீராத வேதனையுடனும் சுமையுடனும் இனியும் வாழுமுடியாது என்றபோதுதான் கையிலிருந்த ட்ராக்டரை அறாவிலைக்கு விற்றுக்கொண்டு

ஆவூன்

முத்தவனையும் காணமுடியாத துக்கத்துடன் அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்தோம்.

அப்பாடா! இப்படி எத்தனை தரம் என்னுள்ளே இந்த வாழ்விழந்துபோன வாழ்வை மற்றோருக்குச் சொல்வதுபோல் சொல்லிக்கொண்டு மனதோடு நொந்து வாழுறது? என் சொந்த நினைவுகளில் ஆழ்ந்திருந்தபோது, கொம்பனி வந்துவிட்டது என்று தேவா நீணவுட்டினான்

“என்ன நாதன் அண்ணன்! நீங்கள் மிகவும் சோகமாய் இருக்கிறீங்கள்?”

“என்னத்தைத் தம்பி சொல்லுறது! வதிவிட விசா வழக்கும் எந்தத் திருப்பத்தையும் தரேல்லை. Work Permit ஐயும் நிறுத்தி நாலு வருஷமாச்சது. களவாக அங்கையும் இங்கையும் வேலைசெய்து பிள்ளைகளின் படிப்பு, மருத்துவம், என்று... வாழ்க்கையே வெறுத்துப் போச்சது.”

“சரி அண்ணன்! என்றை இரண்டாவது மகன்றை பிறந்தநாள் பாட்டி இருக்குது. நீங்கள் குடும்பத்தோடை வாங்கோ என்ன!”

“இல்லைத் தம்பி. நாங்கள்வர.....”.

“இல்லை அண்ணன்! நீங்கள் கட்டாயம் வரவேணும்”.

தேவாவின் வேண்டுதலுக்கு இணங்கி பிறந்த நாளுக்குப் போக வெளிக்கிட்டபோது கமலம் வர மறுத்துவிட்டாள்.

“அம்மா! நீங்கள் ஏன் வரமறுக்கிறியள்? ஒரு நாளெண்டாலும் பல கறியளோடை சாப்பிடலாமே!” என்று விதுஜன் சொன்னதும், மார்பில் ஈட்டியால் குத்திய உணர்வுடன்தான் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டத்தில் கலந்துகொண்டேன்.

“என்ன, நாதனன்னன்! ஏதும் விசா கிடைத்ததோ?..... இல்லையென்றால் மகள் நித்தியாவின் படிப்பை என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?..... நல்ல மார்க்ஸ் எல்லோ எடுத்தது பிள்ளை.....”

“இந்த மெல்பேண் கலாசாரக் கழகம் ஏதோ 300 பேருக்கு நிரந்தர வதிவிட விசா வழங்கச்சொல்லி மகஜர் அனுப்பியதாக கடந்த வாரம் வீரகேசரியில் வந்திருந்துதே!. விக்டோரியாவில் இருக்கிற தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைவர்மார்கள் காலத்துக்குக் காலம் தங்களின்றை போட்டோவும் பேட்டியும் பேப்பரிலை வரவேணும் என்றதற்காக கையில் எடுத்துக்கொள்ளுகிற ஆயுதமாக இந்த 300 பேரின் அகதி அந்தஸ்துக் கொடுக்கும் படலம் தொடர்கிறது” என்றொருவர் சொல்ல.....

“அது உண்மைதான். ஒரு வீடு வாடகைக்கு எடுக்க Reference letter கொடுக்கவோ, அல்லது ஒரு வேலையைப் பெற்றுக்கொடுக்கவோ முன்வரமாட்டாதவர்கள்

“ஏதோ,..... சங்கத்தின் பெயரை விளம்பரப்படுத்தவும், தங்கள் பெயரைக் காப்பாற்றவும் மகஜரை கொடுக்கிறார்கள்’ என்று இன்னொருவர் சொல்ல.....

“ஜயோ தம்பிமாரோ! இப்படி ஒருவராவது இருந்து, அவர் தன் சுயபெயருக்காவது இந்த 300 பேர் நிரந்தர வதிவிட விசா இல்லாமல் இருக்கிறார் களே என்பதை எமது தமிழ்ச் சமூகத் துக்கு தெரியப்படுத்துவதோடு மகஜரையும் கொடுக்கிறார். அதையேன் தடுக்கிறீர்கள்?” என்று நான் சொன்னதும், அதுவும் சரிதான் என்று அந்தப் பேச்சை அதோடு நிறுத்திக்கொண்டனர்.

பிறந்தநாள் விழா முடியும் தறுவாயில் தேவாவும் மகேந்திரமும் என்னையும் வாசதேவனையும் தனியாக அழைத்து, “அண்ணன்!.....இது, இன்று பிறந்தநாள் விழாவில் கிடைத்த அன்பளிப்புக் காச, 3000 டொலர். ஒருவருக்கு 1500படி இருவருக்கும் பிரித்துத் தருகிறேன், வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்”

வாச, தானும் மனைவியும் வேலை செய்வதாகவும், தங்களுக்கு பணக்கஷ்டம் இல்லையென்றும் காசை மறுக்க, 3000 டொலரையும் எனக்கே தந்தார்கள்.

அவர்கள் மனதை களங்கப்படுத்த நினைக்காமல் கையை நீட்டிப் பணத்தை வாங்கியபோதுதான், இனியும் இங்கிருப்பதில்லை என்ற முடிவும், ஊரோடு போய்விட வேண்டும் என்ற ஆவலும் மனதினுள் திடீரென்று உதயமானது. பார்ட்டி முடிந்ததும், திரும்பி வீடுநோக்கிப் போகிறோம்.

நித்தியாவிடமும், தாரணியிடமும், விதுஜனிடமும் சொன்னபோது, “இல்லையப்பா! இன்னும் இரண்டு வருஷம் இருந்து பார்ப்போம். என்னுடைய வீ.சீ.ஏ.யும், தம்பியினுடைய படிப்பும் இந்த இரண்டு வருஷத்தில் முடிந்துவிடும். அதற்குள் ஏதாவது முடிவும் வரலாம். அப்பா! உங்கள் முடிவைக் கொஞ்சம் தள்ளிப் போடுங்களேன்!”

“என்ன நித்தியா! நீ ஒன்றும் சொல்லவில்லையே!”

“இல்லையப்பா! நீங்கள் முடிவெடுத்தால் நல்லாய் யோசித்துத்தானே செய்வீர்கள். அப்படியே செய்யலாம்”.

“ஓ! நீங்கள் சொல்லுவீங்கள்தானே!. வீ.சீ.ஏ. எடுத்து நல்ல றிசல்ட்டைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள் அல்லவா!”

நீண்ட மௌனத்துக்குப் பின்னர் கார் வீடுவந்து சேருகிறது.

“அம்மா! அம்மா!.....தேவா மாமா அப்பாவுக்கு முவாயிரம் டொலர் கொடுத்தவர். அதை வாங்கின அப்பா, இனி இதைக்கொண்டு ஊருக்குப் போக முடிவு செய்திருக்கிறார், அம்மா”..... விதுஜன் தாயைக் கூப்பிட்டு எழுப்பி, எனது திட்டத்தை ஒப்புவித்தான்.

“போனவருஷம் தேவா குடும்பத்துடன் ஊர் போய் வந்து சொன்னது நினைவிருக்கிறதா?”

இரண்டு நாட்டுப் பிரசாவுரிமை இருந்தும் வேலை, வீடு வாசல் இருந்த தேவா குடும்பத்தார் ஊருக்கு போனபோது “சண்டைக்கு எங்களை விட்டிட்டு ஒடிப்போனவர்கள் எல்லாம், நாடு அமைதியானதும்

ஆஹூரான்

உல்லாசமாக திரும்பி வந்திருக்கிறார்கள்” என்று ஒரு ஏனைப்பார்வையோடு பார்த்து, தங்களை ஊர்ச்சனம் மதிக்கவில்லையாம்.

“எமது சமூகம் ஏற்றுக்கொள்ளாத பார்வையையும், ஏனைமான நடத்தையையும் தாங்கள் அனுபவித்ததாக தேவா மனைவி சுகந்தி அக்கா சொன்னாளே!

கொஞ்ச நாள் விடுமுறைக்குப் போன அந்தக் குடும்பத்துக்கே இந்த நிலை என்றால்,நிரந்தர விசாவுமில்லை, கையிலை காசுமில்லை, இனி அங்கைபோய் எதிர்காலத்திலை என்ன செய்வது?”

ஆங்கில மோகமும் ஆடம்பரமான வாழ்விலும் ஊறிப்போன இந்தப் பிள்ளைகளையும் அவர்களின் நடையுடை பேச்சையும் எப்படி இந்தச் சமூகம் ஏற்குமோ என்ற ஏக்கமும் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

பதின்மூன்று வருஷத்துக்கு முன்னால் இங்குவந்து இறங்கியபோது மெல்பேணில் இருக்கும் தமிழர்களின் பார்வை எம்மீது எப்படி இருந்தது? ஏதோ நாறல் மீனைப் பூனை பார்த்தது போலத்தானே இருந்தது. ஏதோ தாங்கள் எல்லாம் படித்துவிட்டு, பட்டப்படிப்புக்கு இங்கு வந்து இறங்கினவர்கள் போலல்லவா இருந்தது.

“இந்த நிலை எப்படி மாறும்? ஒருபோதும் மாறாது. ஏறும்போது பொறாமைப்பட்டும், இறங்கும்போது ஏனைப்படுத்தியும் பழக்கப்பட்டு வாழ்ந்து வந்த எமது சமூகம் என்னையும் என் பிள்ளைகளையும் எப்படி ஏற்றுக் கொள்ளப்போகிறது? அப்பனே, நல்லூர் முருகா! நீதான் அப்பா எல்லாம்.” மனைவி கமலம் யதார்த்தமானவள். அவள் சொல்லும் கணக்கு சரியானதுதான்!

கமலம் படுக்கைக்குப் போனதும், எனக்கு நித்திரை வர மறுக்க, தீபம் தொலைக்காட்சி இரவுச் செய்திகளைப் பார்த்தேன்.

“தஞ்சம் கோரும் தமிழர்களை நாடுகடத்தும் பிரிட்டனின் முயற்சிக்கு எதிராக இன்று எதிர்ப்பு” என்று தமிழர்களின் ஆர்ப்பாட்டத்தைக் காட்டியது. கோஷமிட்டபடி, தமிழர்கள் வரிசையாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

“நிரந்தர விசா கிடைத்தும் வேலைக்கும் போகாமல், ஏதாவது மருத்துவச் சாட்டைச் சொல்லி அரசாங்கப் பணத்தில் வீடு வாங்கிக்கொண்டு, வருமானவரியும் இல்லாமல், பத்திரிகை, விளம்பரப் பேப்பர்கள் வீடுவீடாகப் போட்டுக்கொண்டு வாழ்க்கை நடாத்தும் பலர் இந்த நாட்டில் இருக்கிறார்கள்.

ஆனால், இந்த ஆறு வருஷமாக வேலை அனுமதிப்பத்திரத்தையும் அரசாங்கம் மீளப்பெற்றுக் கொண்டதால் வேலையும் இல்லாமல், பிள்ளைகளையும் படிக்கவைத்து, மருத்துவச் செலவு, இதர செலவுகளைச் சமாளித்து, சொந்தக் காலில் நின்று வாழ்க்கை நடத்தும் இந்த 300 குடும்பங்களின் நிலைமையை ஏன்தான் இந்த அரசாங்கம் கவனிக்காமல் இருக்கிறதோ!”

இந்த நினைவுகளுடன் உறங்கிப்போகிறேன். விடிய எழுந்தபோது நித்தியா தன் புத்தகங்களையும் உடுபுடவைகளையும் பெட்டியில் அடுக்கிக் கட்டிக்கொண்டிருக்க, கமலமும் ஒத்தாசை செய்துகொண்டிருந்தாள். தாரணியும் விதுஜனும் அழுது வடிந்த முகங்களுடன் நாடியில் கையை வைத்துக் காண்டிருந்தனர்.

நான் எழுந்து வீட்டைப் பார்த்தேன். வீட்டில் எல்லாப் பொருட்களும் கலைத்துப் போடப்பட்டிருந்தன. கமலத்தின் முகத்தில் புதிய ஒளி தெரிந்தது. நித்தியாவும் உற்சாகமாக இருக்க, தாரணியும் விதுஜனும் ஓடிவந்து என் கால்களைக் கட்டிப்பிடித்தனர்.

“நாங்கள் போவது முடிவுதானா, அப்பா?”

“ஓம், பிள்ளைகள்! எங்களுக்கென்று ஒரு நாடு இருக்கிறது. அது இப்ப அமைதியாக இருக்கிறது. இனியும் இங்கிருந்துகொண்டு எட்டாத பழத்துக்குக் கொட்டாவி விட்ட நரிமாதிரி வாழ்வைத் தொடர முடியாது. நாம் புதிய வாழ்வைத்தேடி எமது சொந்த மண்ணுக்கு போவோம்.”

“அண்ணனும் பதின்மூன்று ஆண்டுகள் போராட்டத்தில் இருக்கிறார். அவரையும் பார்க்கலாம். இனி எமக்கு எல்லாமே தமிழிழம்தான் சொந்தம்”.

மெல்போன் விமான நிலையத்திலிருந்து விமானம் புறப்பட்டது. மனதில் சுமந்து கொண்டிருந்த வாழ்க்கைப்பாரம் குறைந்ததுபோன்ற ஒர் உணர்வு வந்தது. விமானப் பணிப்பெண் என் யோசனையைக் கலைத்து சீற்பட்டியைப் பூட்டும்படி பணிக்கிறாள்.

விமானம் உயரப் பறந்துகொண்டிருந்தது. என் குடும்பவாழ்வும் இதேபோல உயரவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

லண்டன் பூபாளராகங்கள் சிறுக்கைதப்போட்டி 2006
-ஆறுதல் பரிசு

குரோதம்

வெள்ளிக்கிழமை இரவு 1.30 மணி வரையும் இன்பத்தமிழ் வானொலியில் ஆனந்த இரவு நிகழ்ச்சி கேட்டுக் கொண்டே உறங்கப் போன போது மற்றியாக வானொலியை நிறுத்தாது உறங்கிப் போனேன்.

அதிகாலை கண் விழித்த போது கிருஸ் னகானம் ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருப்பது துல்லியமாகக் காதுகளில் கேட்டது. நான் எழும்பிச் சோம்பல் முறித்து முன் ஹோலுக்குள் வந்த போது வெளியில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் கிளிக் கூட்டில் பச்சைக் கிளி எதையோ சொல்ல எத்தனித்துக் கொண்டிருந்தது. கோட்டகாலத்தில் வீட்டுக்குள் குளிர் மையம் கொண்டிருந்தது. வெளியில் எட்டிப் பார்க்கின்றேன். பாதி இருண்டும் பாதி வெளித்தும் வானம் இரு மனக்கோலம் கொண்டிருந்தது. தோட்டத்துக்குள் சில வேலைகள் இருக்கின்றன என்பதால் எழுந்து காலைக் கடனை முடிக்க, மனைவி தேநீர் தந்தாள். தேநீரைக் குடித்துக் கொண்டு நான் தோட்டத்துக்குள் போகின்றேன்.

மகன் விசாகன் கிளிக்கூட்டைக் கையில் தூக்கிக் கொண்டு வந்து கார்க் கராஜ்சுக்குள் தூக்கி விட்டான். நான் அதனை ஒரு கம்பியில் தொங்க விட்டேன்.

நாம் தோட்ட வேலையில் கவனமாக இருக்கும் போது, பக்கத்து வீட்டு எலிசபேத் தன் குட்டி நாயுடன் நடந்து போனதைப் பார்த்து நாம் மௌனமாக வேலை செய்தாலும், வீட்டு மூலையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கிளிக் கூட்டுக்குள் இருந்த கிளி எலிசபேத்தைப் பார்த்து “டொங்கி....டொங்கி” என்று கத்தியது.

கிளியின் வார்த்தையைக் கேட்டதும் எலிசபேத் நின்று கோபமாய் எம்மையும் கிளியையும் பார்த்து “பிச்” என்று சொல்லிக் கொண்டு போனாள். எனக்கு மட்டும் இல்லை மனைவிக்கும், மகன் விசாகனுக்கும் ஆச்சரியம் தான். உடனே கிளியைக் கூட்டோடு உள்ளே தூக்கிக் கொண்டு வந்து விட்டோம்.

விசாகன் இரவு தமிழ் படித்துக் கொண்டிருந்த போது “குதிரைக்கும், கழுதைக்கும், கோவேறு கழுதைக்கும் என்ன வித்தியாசம்? கோவேறு கழுதை எப்படி உருவானது?” என்ற விபரங்களை என்னிடம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

ஆங்கிலத்திலும் உரையாற்றினான். இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கிளி காலையில் என்னைப் பார்த்து எதையோ உச்சரித்திருக்கின்றது.

நாம் ஹம்ரன் பார்க்கில் வீடு வாங்கி வந்த நாளில் இருந்து பக்கத்து வீடுகளுடன் நேச உறவுகளைத் தொடர உறவுக்கரம் நீட்டினோம். வலது பக்கத்தவர் பொஸ்னியாவைச் சேர்ந்தவர்கள். அதிகமான உதவியையும் ஆதரவையும் காட்டி நின்றனர்.

ஆனால் இது பக்க வீட்டுக்காரியான எலிசபேத் முதல் நாளே தனது எதிர்ப்பைக் காட்டி எமது வரவைத் தான் விரும்பவில்லையெனக் காட்டினாள். நான் அவளின் தோட்டப்பக்கம் போய் “ஹலோ” சொன்னேன். அவள் எதுவும் சொல்லாது வீட்டுக்குள் போய் கதவைப் “படார்” என்று அடித்துச் சாத்திக் கொண்டாள்.

விக்டோரிய மாநிலத்தில் பல்லின கலாசார மக்கள் வாழ்கின்றார்கள். அப்படி இருந்தாலும் நிரந்தர அவுஸ்ரேலியர்களுக்கு தங்களின் நிலம், அடையாளம் என்பன எதிர்காலத்தில் மாறிக் கொள்ளுமோ என்ற ஏக்கம் இருக்கலாம்.

ஜம்பது வருடமோ எழுபது வருடமோ அவுஸ்ரேலியாவில் வெள்ளையர் ஆட்சிக் காலமாகத் தான் இருக்க வேண்டும். அவர்களின் அயராத உழைப்பால் தலை நியிர்த்தி இருக்கும் இந்த நூற்றாண்டின் பல நாட்டு மக்களும் தங்களின் பொருளாதார மேம்பாட்டால் இடங்களைச் சொந்தமாக்கிக் கொள்ளும் போது காழ்ப்புணர்ச்சி எழுவது இயற்கை தான். அது தடுக்க முடியாதது தான்.

யாழ்ப்பாணத்தில் வேலி அடைக்கும் போது ஓர் அலவாங்கு அளவு நிலம் வருடாவருடம் கொஞ்சமாகத் தள்ளிப் போனதால் எவ்வளவு பிரச்சினைகளை உருவாக்கி இருக்கின்றது.

நான்கு நாட்களாக வானம் இருங்டு தினமும் தூறல் போட்டுக் கொண்டு இருக்கிறது. சூரியனின் போராட்டதில் எந்த வெற்றியும் காண முடியாது வானத்தில் இருள் முடிக் கொண்டே இருந்தது. மழையும் தூறவில்லை வெயிலும் ஏறிக்கவில்லை. இரண்டு இராணுவமும் மௌனமாக யுத்த நிறுத்தம் செய்து கொண்ட எமது நாட்டுப் பிரச்சினை மாதிரி, இதற்கு யார் மத்தியஸ்த்தம் செய்வார்கள். நாட்டில் யுத்த நிறுத்தக் கண் காணிப்புக்கு புதிய தலைவரை நோர் வே அரசாங்கம் அனுமதித்திருக்கின்றது என்ற செய்தியை வீரகேசரி பிரசுரித்திருக்கிறது.

ஞாயிறு காலையில் காற்று வீசியது. வானத்தில் இருள் மெல்ல அகன்று சூரியனின் கிரணங்கள் மெதுவாக வெளிவந்து இளம் வெப்பத்தைக் கொடுத்தது. கருமேகத்துக்கும் சூரியனுக்கும் இடையில் காற்று மத்தியஸ்தம் செய்து கொண்டதால் எமக்கு மிகவும் நன்மையாக இருந்தது-இன்றைய ஈழம் போல்.

விசாகன் கிளியின் கூட்டைத் திறந்து தோட்டத்துக்குள் மேய விட்டு விட்டுக்குள் வந்திருந்தான். இளம் வெயிலில் கிளி இறகுகளை அகல விரித்துக் கோதிக் கொண்டிருந்தது. தத்திப் பறந்தும் கொண்டையை நிலத்தில் தேய்த்தும் விளையாடியதை யன்னலினுாடாகப் பார்த்து விட்டு காலைச் சாப்பாட்டை சாப்பிடத் தொடங்கினோம்.

தோட்டத்தில் நின்ற கிளியின் மரண ஒலம் கேட்டதும், விசாகன் அவசரமாக ஓடினான். தோட்ட வேலியால் பூனை ஒன்று பாய்ந்து போவதைப் பார்த்தான். கிளியின் காலிலும் வலது இறகிலும் படுகாயம். கிளி வலியினால் கத்தினாலும் “பாட் கற்” என்று நன்றாக விளங்கக் கூடியதாகச் சொல்லிக் கொண்டது. விசாகன் கிளியைக் கையில் தூக்கிக் கொண்டு எலிசபேத்தின் தோட்டத்தை எட்டிப் பார்த்தான். பூனையைக் கையில் தூக்கிக் கொண்டு தடவிக் கொண்டிருந்த எலிசபேத் வாய் விட்டுச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அன்று கிளியின் வார்த்தையால் கோபம் அடைந்த அவள் கிளியைப் பழிவாங்க ஒரு பூனையை வாங்கி வளர்க்கிறாள்.

மார்கழி மாதம் கிறிஸ்மஸ் வைற்றுக்களால் எமது கிராமம் ஒளிமயமாகிக் கொண்டிருந்தது. எலிசபேத் ஊரில் இல்லை என்பது அவளின் குப்பை வாளி பல நாட்களாக வெளியில் கிடப்பதிலிருந்து தெரிந்தது. பலமான காற்று வீசியதால் குப்பை வாளி காற்றில் தெருவுக்கு வந்திருந்தது. அதை எடுத்தக் கொண்டு போய் விசாகன் காணிக்கு உள்ளே வைத்தான்.

நான் புல் வெட்டும் போது கொஞ்சம் அவளின் பக்கமும் வெட்டி விட்டேன். இதைப் பார்த்ததுக் கொண்டிருந்த பக்கத்து வீட்டு ஸ்ரீபன் ஓடிவந்து -

“ராகவன்! அந்தக் கிழவி மிகவும் ஆபத்தானவள். அவளுக்கு ஏற்கனவே முன்பிருந்த வீட்டுக்காரருடன் சண்டை. அவளுடைய கொடுமை தாங்க முடியாமல் தான் அவன் வீட்டை உங்களுக்கு விற்றுப் போட்டு போய்விட்டான். அவனும் தமிழன் தான். அவனுடைய பெயர் எனக்கு வராது. அவனை டானியல் என்று தான் கூப்பிடுவோம்”.

ஸ்ரீபன் சொன்ன செய்திகளால் என் மனைவியும் நானும் மனதுக்குள் பயத்தை சுமந்து கொண்டாலும் விசாகன் சொன்னான்,

“அப்பா இப்படியான குரோதம் பாராட்டும் மாணவர்கள் எங்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் நிறைய இருந்தவர்கள். ஆனால் இப்போது மனம் மாறி இருக்கிறார்கள். அது மாதிரி இந்த எலிசபேத்தும் மாறுவாள் அப்பா”.

விசாகன் சொன்ன வார்த்தைகள் மனதில் நம்பிக்கையைக் கொடுத்தாலும், எமது நாட்டில் நடந்த இனக்கலவரத்தின் குவடுகள் என் மனதில் ஆறாத வடுவாய் பதிந்திருப்பதால் தூங்கப் போயும் கனவான பாதைகளில் மனம் இடையிடையே பேதவித்தது.

சில்வா பேக்கரியில் தான் எமது மக்கள் நிறையப் பேர் பாண் வாங்கத் தவமிருப்பார். 1977 இனக்கலவரத்துக்குப் பின்பும் சிங்களவர் வடமாகாணத்தில் நன்றாகவே காலுன்றி இருந்த காலம் அது.

சில்வாவும் பெரியம்மாவின் அண்ணனும் நல்ல நண்பர்கள். சில்வா நல்ல மனிதர் பேக்கரி நடத்தினாலும் நிறைய உதவிகளையும் செய்திருக்கிறார். பெரியம்மாவின் அண்ணன் அவருக்காக நல்ல காணிகளையும் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறார்.

சில்வாவின் தம்பியைப் பார்த்தால் ஹிந்திப்பட நடிகர் மாதிரி இருப்பான். அவனுக்கு நிறையப் பெண்கள் கண்களால் வலை விரித்தார்கள்.

பெரியம்மாவின் மகள் வசந்தியின் வலையில் சிக்கிய மீனாகத் தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளாது விட்டாலும், எனக்கு பணிசும், பன்றி இறைச்சிக் கறியும், ரோஸ்ப் பானும் தந்து, “அவள் எங்க படிக்கின்றாள்? என்ன செய்கின்றாள்?, கதைக்க வசதி செய்து தர முடியுமா?” என்று

ஆவூரான்

எல்லாம் கேட்டதோடு, எனக்குச் சைக்கிளும் ஒட்டப் பழக்கியவர் சில்வாவின் தம்பியான பொடி மல்லி.

இந்தக் கால கட்டத்தில் தான் விவசாய பீடத்தில் மாத்தளை மாவட்டத்தில் உதவி ஆசிரியராகப் பதவி கிடைத்து எனது அண்ணன் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். சில்வாவின் சகோதரியின் வீட்டிலிருந்தே வேலைக்குப் போய் வந்தார். அரசாங்க வாகனம் கொடுத்து, அவருக்கென்று வசிப்பிடம் கொடுத்தாலும் அவர் சில்வாவின் தங்கையின் வீட்டிலேயே தங்கியிருந்தார்.

ஜூலைக் கலவரம் தொடங்கியது. நாடு பூராகவும் அமைதியின்மை. கொழும்பில் தமிழர்கள் நிறையப் பேர் உயிர் இழந்தனர். எனது அம்மா பெரியம்மாவின் அண்ணனுடன் தொடர்பு கொண்டு அண்ணன் ஜீவாவை எப்படியாவது காப்பாற்றி இங்கு கொண்டு வர முயற்சி செய்யச் சொன்னார்.

இதற்கிடையில் சில்வா பேக்கரி முன்னால்தான் ஜீவா அண்ணனின் நண்பர்களும் நிறைந்திருந்தனர்.

பெரியம்மாவின் அண்ணனின் பேச்சுக்கு மதிப்பளித்து விலகிச் சென்றாலும் மனக் குரோதம் குறையவில்லை.

இனியும் சில்வாவையும், அவன் தம்பியையும், பேக்கரியில் வேலை செய்யும் ஆட்களையும் தொடர்ந்தும் பாதுகாக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையில்லாமையால் இரவிரவாகக் காட்டுப் பாதை வழியாக அழைத்துக் கொண்டு போய் கிணிநோச்சிப் பொலிஸ் நிலையத்தில் விடும் போது,

“சில்வா! என் தம்பிமேல் சின்னம்மாக்கு உயிர். அவனுக்கு ஏதும் நடக்காமல் அனுப்பி விடு...” எனக்கூறிய அண்ணன் கண் கலங்கி சில்வாவை வழியனுப்பி வைத்தார்.

கலவரம் தணிந்தும் ஜீவா அண்ணன் வீடு திரும்பவேயில்லை. அன்று பாரிச் வாதத்தால் பாதிக்கப் பட்ட அம்மா சில காலத்தில் மரணமானார். பெரியம்மாவின் அண்ணனும் மனித நேயத்தின் நம்பிக்கை இழந்து இடது சாரிக் கொள்கையைத் தழுவத் தொடங்கி இனத்துவேசத்தை முள்ளால் தான் களையலாம் என்ற தொடரில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டார்.

நான் பழமையின் நினைவுகளில் திமைத்த போது கண்ணீர் தலையணையை நனைத்தது. இரவு ஒருமணியாகியும் நான் தூங்காததைக்

கண்ட மனைவி என் தலையைக் கோதிவிட்டாள். பின்னர் தூக்கத்திற்குப் போனதும் தெரியவில்லை.

காலையில் எழுந்து வேலைக்கு நானும், பாடசாலைக்கு விசாகனும் வெளிக்கிட்ட போது எலிசபேத்தின் வீட்டின் முன் எலிசபேத்தின் தங்கையின் மகனும் மகளும் வெளியில் சில உறவினர்களும் கூடிக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். விசாகன் பாடசாலைப் புத்தகப் பையுடன் போனவன், வெளியில் நின்ற பெடியனுடன் கதைத்திருக்கிறான் போலும்.

“அம்மா எலிசபேத் அன்றி விடுமுறையைக் கழித்து விட்டு விட்டுக்கு வந்த கொண்டிருந்தவராம், வீட்டுக்கு அருகில் உள்ள ஸைற் சிக்னலில் அவரை யாரோ போதையில் வந்து அடித்து விட்டார்களாம். நிறைய இரத்தம் போய் டன்டிநோங் வைத்தியசாலையிலாம்....”

விசாகன் சொல்லி விட்டுத் தன் அறையில் போய்ப் புத்தகப் பையைப் போட்டு விட்டு சீருடையை மாற்றினான்.

“விசாகன் நீ ஏன் பாடசாலைக்குப் போகவில்லை?”

“அப்பா எலிசபேத் அன்றியைப் போய்ப் பார்ப்போம்....”

விசாகன் அடம் பிடித்தான். உடனே நானும் மனைவியும் வைத்திய சாலையில் அவசர சிகிச்சைப் பிரிவுக்கு விரைந்து சென்று பார்த்த போது மிகவும் மோசமான நிலையிலேயே எலிசபேத் காணப்பட்டாள்.

இரத்த வங்கியில் எலிசபேத்தின் இரத்த வகை தட்டுப்பாடு என்பதால் உடனடியாக சத்திர சிகிச்சை செய்ய முடியாது என்றும், இரத்தம் வரும்வரை காத்திருக்கவும் முடியாது என்றும் வைத்தியர்கள் கூறிவிட்டார்கள்.

விசாகன் என்னைப் பார்த்தான். அவன் பார்வையின் அர்த்தம் விளங்கவில்லை. என்னைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு போய் “அப்பா நீங்கள் ஒவ்வொரு வருடமும் ஜுலையில் இரத்த வங்கிக்கு இரத்தம் கொடுக்கிறீங்கள் தானே?” எனக் கேட்டான்.

“அதுக்கு என்ன இப்பு?

அது எங்கட நாட்டில் 1983 ஜூலை கலவரத்தை நினைவு படுத்தி அந்தக் கரி நாளை ஞாபகப் படுத்திக் கொடுக்கிறோம்.

“உங்கட இரத்தம் எவருக்கும் ஏற்றக்கூடியதொன்றல்லவா? இந்த உதவியை எலிசபேத் அன்றிக்காக இல்லாவிட்டாலும் எனக்காக அப்பா.....”

ஆவூன்

அவுஸ்ரேவியாவில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் இலங்கையில் ஜூலை இனக்கலவரத்தினால் இறந்து போன எமது சகோதரங்களுக்காகவும் இந்தத் துரோகத்தைச் செய்த பாசிசு அரசின் கடும் போக்கைக் கண்டிக்கும் முகமாகவும் நாம் இரத்தானம் செய்கின்றோம். இந்த இரத்தம் யார் யாருக்குப் போகின்றது என்பது தெரியாது.

நான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். விசாகன் எலிசபேத்தின் தங்கையின் மகனுடன் கதைத்துவிட்டு சத்திரசிகிச்சைக்கு இரத்தம் கொடுப்பதற்காக என்னை அழைத்தனர்.

குரோதம் வளர்த்த என் மனதையும் குரோதமே தெரியாத விசாகன் மனதையும் என்னிக் கொண்டு இரத்தம் தானம் செய்யும் கட்டிலில் ஏறிப் படுக்கின்றேன்.

இரண்டு நாளும் விசாகன் பாடசாலைக்குப் போகவில்லை. அவன் பூனைக்குச் சாப்பாடு கொண்டுபோய்க் கொடுத்ததைக் கண்டும் காணதவர் போலிருந்தோம்.

எலிசபேத்தைப் பார்ப்பதற்காக வைத்தியசாலைக்குப் போய் வந்தான். அத்துடன் எலிசபேத்தின் தங்கையின் மகனுடன் நன்பனாகிவிட்டான்.

மாலை நானும் மனைவியும் விசாகனும் வைத்தியசாலைக்குப் போனோம்.

எலிசபேத் கண் விழித்திருந்தாள். அவளின் கட்டிலைச் சுற்றி உறவினர்கள் கூடி நின்றிருந்தார்கள்.

எம்மைக் கண்டதும் எலிசபேத்தின் தங்கையின் மகன் எதையோ எலிசபேத்தின் காதில் கூறினான்.

தூரத்தில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த எம்மைக் கண்டதும் தலையைத் தூக்கி எழுந்திருக்க முயன்றவள், விசாகனை அருகில் அழைத்து அணைத்தாள்.

எலிசபேத்தின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் சாரை சாரையாக ஓடியது.

எம்மிருவர் மனதிலும் இருந்த குரோதப் பார்வை நீங்கியது.

எலிசபேத் வைத்தியசாலையிலிருந்து வீடு திரும்பியபோது எங்கள் வீட்டுக் கிளியும் எலிசபேத்தின் பூனையும் எங்கள் வீட்டு முற்றத்தின் சின்ன மதிலில் இருந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து எலிசபேத் வாய் விட்டுச் சிரித்தாள்.

11.09.2005

புதையல்

ஊர் அடங்கி நிலைமை மோசமாகிப் போய்விட்டுது.

கொடுமைக் காரனின் ஊர் திகள் என்னை நசித்துக் கொன்றுவிடுமாப்போலத்தான் ஒடிக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்தக் கிராமத்தின் வளம் கொழித்த காலமொன்று இருந்தது. விவசாயம் செய்து தங்களின் விடாழுயற்சியால் ஒவ்வொரு குடிமகனும் ஒலைக்குடிசையிலிருந்து ஒட்டுவீடும், அமெரிக்கன் பற்றேணில் கல்வீடும் கட்டி, களித்திருந்தபொழுது

ஜயோ! நான் சொல்லுற விதத்திலை கிராமத்தின்றை உண்மை எழில் உங்களுக்கு விளங்காது. இந்த மக்களின் வாழ் வு புரியாது. போங் கோ! போய், எழுத்தாளர் தாமரைச்செல்வியின் “பச்சை வயல் கனவு” எண்ட கதையைப் படிச்சுப் பாருங்கோ!

தள்ளி நில்லுமேன்! ஊர் தின்ன வருவாரின்றை ஊர்திகள் பூநகரிப்பக்கம் போகப் போகுது. உங்களையும் உழக்கிக்கொண்டு போகலாம். என்னையும்தான் உழக்கிக்கொண்டு போவாங்கள். அது உண்மை. இந்தக் கிராமமும் இந்தக் கிறேவல் ரோட்டும் ஏன் இப்பிடிக் கிடக்குது தெரியுமே?

இவன்கள் சாள்ஸ், நாதன், ராஜா, வேந்தன், ரவி, கோவிந்தப்பாவின்றை மகன், தங்கராசா, படியலிங்கம், சுட்டுக் கொன்றாங்களே வளாகத்துப் பொடியன் சத்தியசீலன், எல்லாருமாய்ச் சேர்ந்து, அதோ அந்த மைதானத்தைத் திருத்தித் தரச்சொல்லி – அதுதான் எங்கடை விரல்கள் எல்லாம் எரிய எரியத் தேசிக்காய் போட்டு உரஞ்சி, தேர்தல் மையைக்கழுவி கள்ள வோட்டுப் போட்டுப் பார்ஸிமேந்துக்கு அனுப்பிவைத்தமே

ஆவூரான்

சங்கரி - அவரிட்டை இந்த மைதானத்தைத் திருத்தித் தாங்களேன் எண்டு கேட்டதுதான் உடனே கோபம் வந்துட்டுதே எம்.பீக்கு!

“நீங்கள் எல்லாரும் ஆர்? எந்தக் கிராமம் என்டே தெரியாது” எண்டு சொல்லிப்போட்டார்.

படிச் சவங் கள், அறிவுள் ள பிள் ளையள், தங் களின் ரை முழுமுயற்சியாலை சிறிதாய் வளரும் சின்னக் கிராமம் சிந்திக்க வைப்போம், அது எங்கள் இதயம்

எண்டு எழுதிப்போட்டு, அதைச் செய்தும் காட்டினாங்கள். ஆனால் அவங்களும் எங்கேயோ தூரதேசம் போய்விட்டாங்கள். அது கொடுமையான கதை.

ஆ! அடிச்சுதா? பார்த்தீங்களா? நான் சொன்னேன் பார்த்துப்போங்கோ எண்டு! எதுக்கும் என்னைத்தான் கோவிப்பீங்கள்.

இப்பிடி எத்தினைபேர் என்னிலை உரஞ்சிப்போட்டு நாசமாய்ப்போன கல்லு எண்டு திட்டிப்போட்டுப் போகினம்.

இவ்வளவு காலத்துக்கும், முழு வெறியிலைகூட, என்னிலை முட்டாமலே நடந்து போன ஆட்கள் ஆக முண்டு பேர்தான் -

1. ஒண்டு, அவர் அய்யம்பிள்ளை மாஸ்டர் (அதுதான் மணிவாசனுடைய தகப்பன்) - இயக்கத்திலை இருந்தபோது ஆமி அடையாள அட்டையைக் காட்டச்சொல்ல, அவர் தன்றை அடையாள அட்டைக்குப் பதிலாய்க் கராட்டிக்காட்டைக் காட்டி, ஆழியிடம் அம்பிட்டவர்)
2. மற்றது, தலையை ஆட்டியாட்டி “தெரிதெரி, தெரிதெரி, கண் தெரியாதடோய்! சுண்ணாகத்துக் கோவியரே?” எண்டு றோட்டாலை சத்தம் போட்டுக்கொண்டு நடக்கிற கிழவன்.
3. முன்றாவது, பெரியதம்பி எண்டு, கண்டாவளைப் பொடியன். அவன் படிச்சவன் ஆனால் மூளை சுகமில்லாதவன்.

இவன் செய்க்குமார் குடிச்சுப்போட்டு வந்து தானாக எனக்குமேலை விழுந்து கீறுப்பட்ட காயத்தைக் காட்டி, ஆமி அடிச்சுது, புலிகள் பிடிச்சுது, அதனாலை இனிமேல் இலங் கையிலை வாழுமுடியாது எண்டு சொல்லித்தான் டென்மார்க்கிலை அகதி அந்தஸ்து கேட்டவன், எண்டு, ஆரோ பேசிக்கொண்டினம்.

பார்த்து நடக்கிற ஆட்கள், கண்ணிருக்கிறவை, நிதானமாய்ப் போறவை, இவைகூட என்னிலை உரஞ்சிப்போட்டு, கல்லு எண்டு என்னை ஏசி, மேலும் ஒருக்காய் எனக்கு உதைஞ்சுபோட்டுப் போவினம்.

எனக்குள்ளையும் எத்தனை வேதனைகள், மனவுளைச்சல்கள், ஆசைகள், கனவுகள் ம எல்லாம் நிலைச்சுவிடவேணும் எண்ட நம்பிக்கைதான்.

முந்தி, இளைஞர்வட்டப் பொடியள் கூடியிருந்து கதைச்ச இடமும் இதுதான். பரந்தன் சந்தியிலையிருந்த இராணுவமுகாமை உளவுபார்த்த புலிவட்டனுகள் மறைவாய் என்னைத்தானே பயன்படுத்தினவங்கள்.

ஆழிக்காரங்கள்கூட என்னிலை குந்தியிருந்தவங்கள்தானே! இப்பிடிஇருக்கிற பொழுது, ஒருநாள் அந்த ஆழிக்காரன் வந்து புல்டோசராலை என்னைக் கிளப்பப்பார்த்தான். ஆனால் அவன்றை கப்டன் வந்து தடுத்துப்போட்டான். அந்தத் தடுப்புத்தான் புலிகள் என்னைத் ஒரு தடுப்பாகப் பாவிக்க வாய்ச்சுப்போச்சது.

அப்ப, புல்லானாலும் புலிக்கு ஆயுதமாகும் என்னு சொன்னது சரிதானே!

ஆ! பரந்தன் இராணுவமுகாமைப் பெடியள் அழிச்சுத் தரைமட்டமாக்கினபோது நீங்கள் பார்த்திருக்கவேணுமே! அப்பா! எத்தினை பொடியன்கள் என்னிலை தங்கடை உடம்பை உரஞ்சிக்கொண்டு போனவங்கள்! உண்மையிலை கல்லாய் இருந்தாலும் எனக்கிந்தத் தவப்பேறு கிடைத்து, நான் அனுபவித்தது எப்பவேண்டால் - அந்த வீரமறவரின் ரை உடல் என்னிலை உரசிக் கொண்டு தவழ்ந்துபோனபோதுதான். அதுவே நான் செய்த தவம்.

புகைபுகையாய் வந்தார்கள், படைபடையாய் வந்தார்கள் எண்டெல்லாம் ஆழிக்காரர் அறிக்கைகள் விட்டாங்களே!

“கற்பனையில்லை கரும்புலி யாகம்!

கவிதையில் நானும் பாடிட
விற்பனைக்கில்லா இந்தப் பூக்கள்
உயிர்த்தேன் தந்தே தமிழ்த்தேன் காக்கும்!”

எண்டு ஒரு வழிக்கிறுக்கன் பாடினானே! நினைவிருக்குதா?

அல்லும் பகலும் வெறும் கல்லாய் இருந்துவிட்டு
அதிட்டம் இல்லை என்று அலட்டிக்கொண்டார்
எண்டு ஒரு பாட்டு நடராசாவின்றை கடை ரேடியோவிலை கேட்கும்.

சிலவேளைகளிலை சயிக்கிள்கடைப் பகுபதி வேலைமுடிந்து போகிறபோது பாடிக்கொண்டு போவார், எவனை நினைச்சுப் பாடினாரோ, ஆருக்குத் தெரியும் !

வடிவாய்க் கேளுங்கோ! என்றை காலடியிலை பெரியதொரு புதையல் கிடக்குது. கிட்டத்தட்ட 250 ஆண்டுகளுக்கு முந்தி எண்டு சொல்லலாம்.

ஆவூரான்

All of you Gentlemen, listen!

Pandara-vanniyam is a very strong king.

Our soldiers are not enough to round him up.

Open that rock, and put that golden ball under.

m...m...Oh God! Run away.

Follow me

என்னு சொல்லிக்கொண்டு அண்டைக்கு அந்த வெள்ளையன்கள் ஒரு புதையலை என்றை காலடியிலை வைச்சபோது பண்டாரவன்னியன்றை படைகள் அவங்களை விரட்டிக்கொண்டு போய்விட்டனம்.

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை நான் அதைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு வாரேன்.

ஒருநாள் அய்யம்பிள்ளை வாத்தியார் குடிக்காமல் நிதானமாய்ப் போகிறபோது தன்றை காலாலை என்னை உரஞ்சிப் போட்டார். உடனே அவருக்குக் கோபம் வந்திட்டுதே!. அதனாலை டியூசன் மாஸ்டர் சார்லஸ் குணரத் தினத் திட்டைச் சொல்லி அவற்றை மாணவப் பொடியளைக்கொண்டு என்னைக் கிளப்ப முற்பட்டினம்.

எனக்கெண்டால் சந்தோசம்தான். இந்தப் பொடியள் இந்தப் புதையலை எடுத்தால் இந்தக் கிராமமும் முன்னேறும், பொடியளுக்கும் கொஞ்சம் நனையும் என்னு நினைச்சு சந்தோசப்பட்டேன். ஆனால், அதுக்குள்ளை பாட்டுக்காரப் பாகவதர் வந்து தடுத்துப்போட்டார். இது எனக்குப் பெரிய கவலை பாருங்கோ! இவ்வளவு காலமும் பாதுகாத்துக் கொண்டு வந்த புதையலை ஒருவராவது எடுப்பதாக இல்லை.

நாட்டிலை புலிகளின்றை போர்நிறுத்தம் வந்தபின்னாலை, உலக வரைபடத்திலை வன்னிப்பிரதேசம் ஊன்றிப் பார்க்கப்படுகுது. எல்லா நாட்டவர்களும் வந்து பார்க்கினம். இப்பிடித்தான் அண்டைக்கு வந்த வெள்ளையன் ஒருத்தன், கையிலை வரைபடத்தை வைச்சுக்கொண்டு, பூநகரிவீதி முனையிலை நின்டுகொண்டு, எதையோ பார்க்கிறான். அந்த மனிதனைப் பார்த்தால், ஆரும் ஒல்லாந்தனோ அல்லது ஆரோ ஆங்கிலேயன்றை உறவுக்காரனுடைய தாத்தாவோ, பாட்டனோதான் இந்த வரைபடத்தை இவனுக்குக் குடுத்திருக்கவேணும் போலையிருக்குது.

அய்யையோ! இந்தச் சங்கதி தெரியாமல் இந்தப் புலிப்பொடியளும் அவனுக்கு வழிகாட்டுறாங்களே! நான் எப்பிடி இதை அவங்களுக்கு விளாங்கப்படுத்துவேன்?

பண்டாரவன்னியன் காலத்துப் புதையலை இத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் ஆரும் பயன்படுத்தாமல் நான் பாதுகாத்து வைத்திருக்கிறேன். இரண்டு பரம்பரைச் சகாப்தத்துக்குப் பிறகு, இந்தப் புதையல் பிறகும் வெள்ளைக்காரன்றை கைக்குத்தான் போய்விடுமோ?! அதுதான் பயமாயிருக்குது.

அல்லது அல்லும்பகலும் தெருக்கல்லாய் இருந்துவிட்டு

அதிட்டமில்லை என்று அலட்டிக்கொண்டார்

எண்ட பாடலிலை சொன்னதுபோலைதான் ஆகிவிடுமோ?

ஆமிக்காரங்களை அடித்து வன்னி மண்ணைவிட்டு அகற்றிய பின்னர் என் மனம் ஆறியிருந்தது உண்மை. ஒருநாள் இந்தப் பொடியள் ரோட்டைத் திருத்துவாங்கள், அந்தநேரம் என்னைக் கிளப்பி எடுக்கிறபொழுது புதையலும் வெளிப்படும். அதை வைச்சு இந்தச் சின்னச் சிவன்கோவிலையும் புதுப்பிச்சுக் கட்டி, மைதானத்தையும், அந்த வாசிகசாலையையும் திருத்தி, புனரமைப்பாங்கள் என்று நினைச்சிருந்தேன்.

ஆனால் இப்ப எல்லாம் கலைஞ்சபோய் கனவாய்ப்போய்விடும் போலிருக்குது. இப்பிடி நான் தனியாய்க் கிடந்து தவிக்க இந்த வெள்ளைக்காரர்தான் காரணம். உண்மையாய், வெள்ளைக்காரர் நல்லது செய்வாங்களாம். அவங்கள் இங்கிருந்து சுரண்டிக்கொண்டு போனதை வைத்து, தங்கள் நாட்டைத் திருத்தி வளப்படுத்தினபடியால்தானே இண்டைக்கு எங்கடை தமிழ் அகதிகளுக்கு அங்கை தஞ்சம் கொடுத்து வாழவைக்கிறாங்கள். இது ஒருவகையிலை பார்த்தால், ஈடுசெய்யும் பணி எண்டுதான் சொல்லவேணும். அப்பிடியெண்டால், இந்தப் புதையலை என்ன செய்யிறது? அதுக்காக, இதை வெள்ளைக்காரர் எடுக்க அனுமதிக்கலாமோ?

வெள்ளைக்காரர் போட்ட ரோட்டும் அவங்கள் வரைந்த வரைபடத்துடனும்தானே இந்த மன் இப்பிடியே கிடக்குது!

கடவுளே! எல்லாம் நல்லபடியாய் நடக்கவேணும்.....

ஆர் இது? என்ன, புதுமுகமாயிருக்குது? இல்லையில்லை. இந்தப் பொடியனை எங்கையோ பார்த்தமாதிரி இருக்குது. அட்ட! இது எங்கடை கிராமத்துப் பொடியன்தான்! எனக்குத் தெரியும். இவன் இவன், நாகம்மா கிழவியின்றை பேரனெல்லோ! அதுதானே பார்த்தேன். இவன் கலியாணமும் கட்டி, பிள்ளையரும் இருக்கினம்.

அவன் கொண்டுவந்த பெட்டியிலை என்ன எழுதியிருக்குது? ஒஸ்ரேலியா என்று எழுதியிருக்கின்றது.

ஆனால், இவன் ஏன் பூநகரி ரோட்டையும், மற்றப் புழுதி ரோட்டையும் நின்டு உன்னிப்பாய்ப் பார்க்கிறான்?

பெண்சாதியோடை வாறான். கிட்ட வாறான். எனக்குக் கிட்டவாய் வந்துநின்டு என்னைக் காட்டி எதையோ சொன்னவன், பிறகு தன்றை சப்பாத்தைக் கழட்டிப்போட்டு, பெண்சாதிக்குத் தன்றை கால் நடுவிரலையும் காட்டுகிறான்.

ஆவூன்

அய்யோ, பாவம்! என்னாலைதான் அவன்றை கால்நகம் கழண்டது. பாவம். அதை ஞாபகப் படுத்திக் காட்டுகிறான். ஏதோ கதைக்கினம் கேட்பம்!

“இங்கை, உசானி! இந்தக் கல்லாலைதான் எனக்கு ஒஸ்ரேவியாவுக்கு நிரந்தர விசா கிடைச்சது. இந்தக் கல் அடிச்சுத்தான் என்றை கால்நகம் கழண்டுபோனது. நான் என்றை கால்நகத்தை ஆழி புடுங்கிப் போட்டான் என்டு சொல்லித்தான் வழக்குப்போட்டு விசா எடுத்தனான். அதுதான், இந்தக் கல்லைக் கிளப்பி, இதிலை ஆஞ்சநேயர் சிலை ஒண்டு செய்து, ஒஸ்ரேவியா மெல்போனிலை ஒரு கோயில் கட்டலாம் என்டு யோசிக்கிறேன்”.

“என்ன சொல்கிறீர்கள் உங்களுக்கொரு நிரந்தர வாழ்க்கையை அமைக்க உதவின கல்லை தெய்வமாய் நினைச்சு வழிபடுகிறது பெரிய விசயம் தானே.

அப்பாடா! இப்பதான் நிம் மதி. அவன் சொன்னதைச் செய்துமுடிக்கிறதுக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்கின்றான்.....

என்றை கனவும், நினைவும், உண்மையாய் நடக்கப் போகிறது

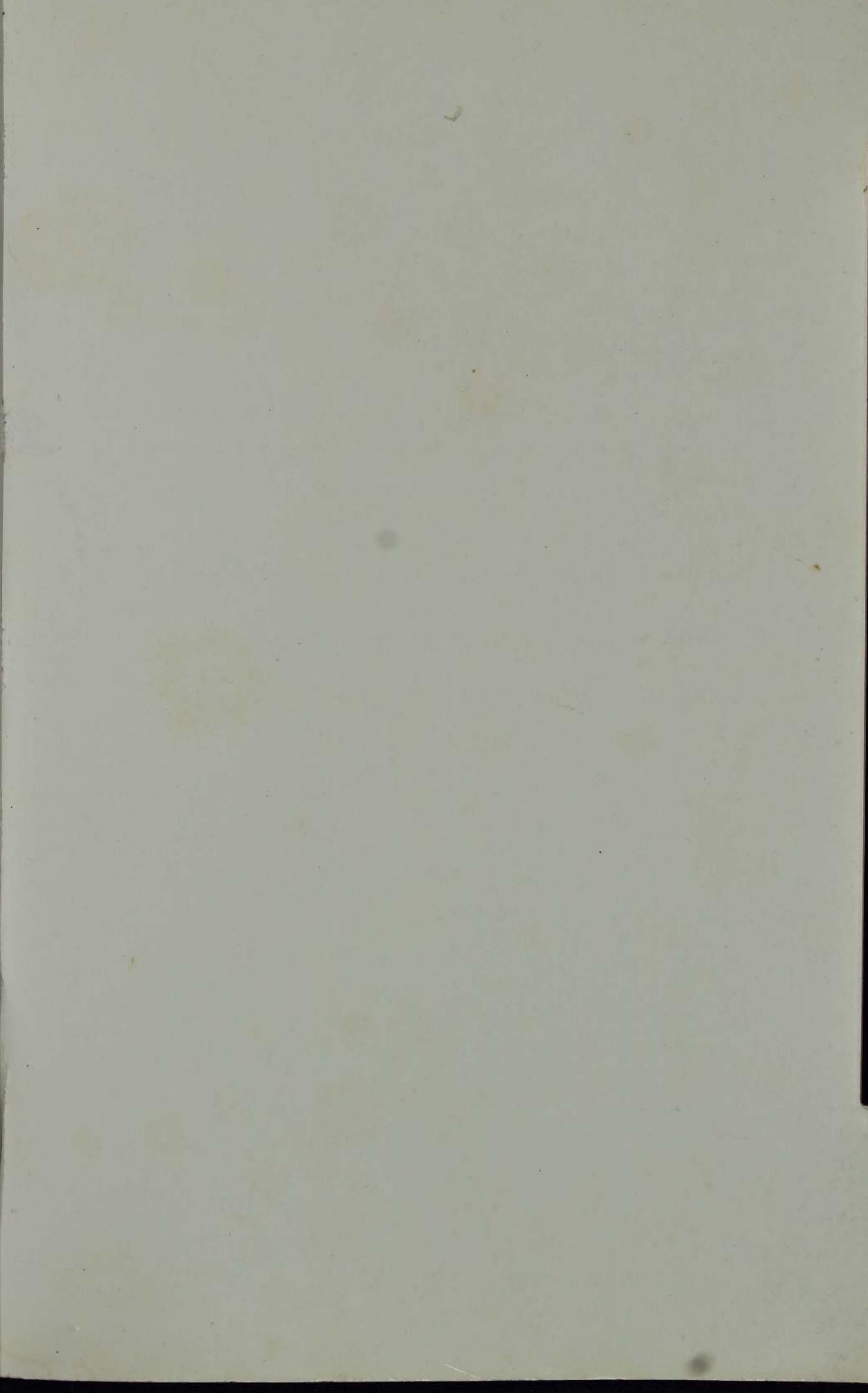
அப்பனே! ஆஞ்சநேயா! நீ வாழ்க!

அது சரி,... அப்பிடியெண்டால்.... கீழேயிருக்கிற புதையல்???.

25.03.2007

தினாக்குரல்

கிடைப் ப்ர்ணி.....

மனிதர்களுக்கு பல புதிய விடயங்களை அறிந்து கொள்ள கைகொடுப்பது செய்திகள். பழைய விடயங்களை புரட்டிப் பார்க்க கைகொடுப்பது வரலாறுகள்.

ஆனால் மனித உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள கவிதைகளும் சிறுகதைகளுமே கைகொடுக்க வல்லன.

இரு சம்பவத்தினாடியாகப் பிறக்கின்ற தனி மனித உணர்வுகள் சிறுகதைகளாகின்றபோது வாசகர்கள் மனதில் அது பல அதிர்வுகளை ஏற்படுத்த வல்லன. அவை சம்பவத்தின் ஆழ அகலங்களை ஆராயவல்லன. அதனாடாக புரட்சியை ஏற்படுத்தத் துடிக்கின்றன.

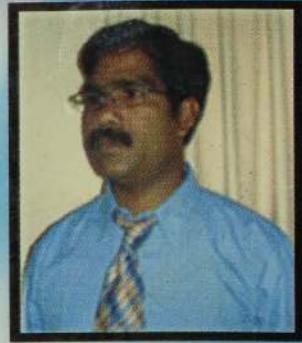
புலம்பெயர்ந்த எம்மவர்களில் ஒருவரான நெடுந்தீவைச் சேர்ந்த ஆவூரான் இதைத்தான் செய்ய முனைந்துள்ளார்.

எழுத்துலகில் பயணிக்கும் ஆவூரான் மெல்போனில் வசித்துக் கொண்டிருந்தாலும் தாய்நிலத்தின் பற்றுறுதியோடு இருப்பது அவருடைய சிறுகதைகள் மூலமாக நாம் அறிய முடிகின்றது.

இவருடைய படைப்புகள் ஒவ்வொன்றும் தமிழ் சமுதாயத்தின் புரையோடிப்போன சமுதாயச் சிரமிவுகளை கண்ணுறும் போது இதனை இலக்கியமாக்கித் தந்திருக்கின்றார்.

சமூத் தமிழ் சங்கம் 10ஆவது ஆண்டில் சர்வதேச ரீதியாக நடாத்தப்பட்ட சிறுகதைப் போட்டியில் மூன்றாவது இடத்தையும், ஸண்டன் பூபாளராகங்கள் 2007 சிறுகதைப் போட்டியில் ஆறுதல் பரிசையும், கலாபூஷணம் புலோலியூர் க. சதாசிவம் நினைவுப் போட்டி - 2007ல் ஆறுதல் பரிசையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

தொடர்ந்தும் இவருடைய இலக்கியப் பணிதொடர எனது வாழ்த்துக் களையும் பாராட்டுக்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

ஆவூரான்

இவள்

தேவைகள்

இலங்கை இதழியல் கல்லூரி, கொழும்பு.

Australian Tamil Literary & Arts Society (Inc)